

Giới thiệu Sống Chung Thì Có Gì Đâu Ghê Gớm

Mọi người nói rằng sống chung trước hôn nhân là điều sai trái, còn đối với người nước ngoài họ xem đó là điều lẽ nhiên phải "thử" trước mới biết đề tiện xa hơn.

Truyện Sống Chung Thì Có Gì Đâu Ghê Gớm của tác giả Tử Trùng sẽ cho chúng ta điều đó là đúng hay sai, những lợi ích được và mất gì trước khi cưới nhau.

Là một câu chuyện yêu già tình thật sẽ mang đến những giây phút thú vị, qua đó chúng ta có thể học hỏi thêm cách sống có kinh nghiệm hơn.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Thì Có Gì Đâu Ghê Gớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Điện âm ầm, bóng người chập chờn, dưới ánh đèn mờ ảo, lóa mắt trong hộp đêm, mỗi người đều “high” đến không thể được nữa, trừ ba người đàn ông ngồi ở góc kia ...

Bọn họ giống như đang thảo luận đại sự, hoàn toàn không để ý tới nhiều mỹ nữ tốt tới như thế, nói nhỏ, xem ra vừa đột ngột lại treo ngược quỹ.

"Bà nội hiển nhiên đã không có kiên nhẫn, Phong, em định làm gì?" Trương tôn Nghiêm gia, bề ngoài lịch sự lạnh lùng Nghiêm Hâm lấy ngón tay đẩy gọng kính trên sống mũi lên, trầm giọng hỏi.

"Nếu bà ngoại muốn chơi, chúng ta đùa với bà một chút có làm sao?"

Lắc lắc ly rượu trên tay, khoe miệng Mục Phong khẽ nhếch, xem ra có chút lưu manh: "Huống chi em là ngoại tôn, dù nói thế nào thì áp lực trên vai cũng không sánh bằng thân là trưởng tôn như anh, đúng không?"

Trong mắt Nghiêm Hâm thoáng qua một tia run sợ, anh quay đầu, dò xét người con trai đầu xỏ ngồi ở một bên, thông thả ung dung nói: "Quân, em thì sao?"

"Em còn lời nào hay để nói sao?"

Lạnh lùng đẹp trai một chút, Nhíp Quân nhún nhún vai, bấp tay rắn chắc như ẩn như hiện sau lớp vải. "Một trưởng tôn, một trưởng ngoại tôn cũng không đem uy hiếp bà ngoại để ở trong mắt, lời nói em đây cũng không bằng ngoại tôn, còn có cái gì may hay sao?"

Thì ra là ba người này cũng không phải là thế hệ bình thường, bọn họ kế tục cùng huyết mạch, là tài chính Nghiệp Long Đầu "Nghiêm thị Kim Khổng" Đệ Tam Đại, trên tay mỗi người đều nắm giữ một số cổ phần Nghiêm thị gần như nhau, trong mắt người đời là những người đàn ông độc thân hoàng kim.

Mà bây giờ tụ tập tại đây là đang thảo luận đại sự xảy ra mấy ngày trước ...

Người chủ trì Nghiêm gia: Nghiêm Trịnh Tổ Linh gọi bọn họ tới giáo huấn, nói không chịu được cái giọng điệu gì mà "Độc thân vạn tuế" của ba đứa cháu yêu nữa, quyết định sử dụng đòn sát thủ, buộc các cháu trong ba tháng phải tìm được “chân mệnh thiên nữ”, nếu không thì thu hồi lại tất cả cổ phần Nghiêm thị.

Ba người sau khi nghe thì sắc mặt tái xanh, mấy ngày nay không ngừng bàn bạc đối sách.

"Em có thể không quan tâm, nhưng ba mẹ em đâu? Em phải ăn nói với bọn họ như thế nào?" Nghiêm Hâm chau chau mày, vân đạm phong khinh ném ra một câu hỏi, nhất thời làm Nhíp Quân á khẩu không trả lời được.

Ba của Nhíp Quân là Nhíp Thế Hồng, năm đó sở dĩ cưới cô vợ kiêu căng thành thói Nghiêm gia nhị nữ Nghiêm Ngọc San, chính là vì tài lực cùng thế lực Nghiêm gia, hôn nhân hai người là hữu danh vô thực, đây là bí mật mọi người đều biết nhưng không nói ra, anh cũng không tin đời vợ chồng coi tiền như mạng đó làm cho Nhíp Quân xem thường bỏ đi.

"." Nhíp Quân nghẹn lời, sắc mặt xanh mét quay đi.

"Được rồi, được rồi, nói chuyện này làm gì?"

Bên môi Mục Phong, nụ cười chưa tắt, thoải mái mà dàn xếp: "Dù sao bà ngoại cũng nói ..., ở chung, cưới thử hoặc kết hôn toàn bộ do chúng ta quyết định, lão nhân gia bà không quan tâm nhiều như vậy, chỉ cần trong vòng ba tháng chúng ta “đóng gói” đem một cô gái về cho bà không phải là được rồi sao?"

"Tốt nhất nên đơn giản như thế." Nghiêm Hâm hiểu rõ nhất Nghiêm Trịnh Tổ Linh nhất, anh cũng không cho rằng bà nội lão hồ ly kia sẽ dễ dàng bỏ qua

cho bọn họ như vậy, ai biết bà sẽ dùng cái mảnh khốe gì, khảo nghiệm cô gái bọn họ mang về có phải Chân Mệnh Thiên Nữ không?

"Mặc kệ các anh quyết định thế nào, phải nói trước, muốn em kết hôn tuyệt đối không có khả năng."

Nhiếp Quân hai tay đập bàn, hơi dùng sức nhanh nhẹn đứng dậy, sắc mặt khó coi rồi đi.

Theo dõi bóng lưng anh từ từ đi xa, Mục Phong không khỏi cười ra tiếng: "Tiểu tử lúc nào cũng nóng nảy, sớm muộn gì cũng chịu thiệt thòi."

"Không phải mỗi người cũng có thể em, nhìn đời mà cười!" Nghiêm Hâm lắc đầu một cái, Mục Phong chính là như vậy, mặc kệ gặp phải chuyện gì cũng có thể cười một tiếng mà qua.

Anh thân là trưởng tôn Nghiêm gia, trên vai đeo quá nhiều gánh nặng, thường bị ép tới không cách nào thở nổi, tự nhiên dưỡng thành thận trọng, tính tình không lộ ra hi vọng, điểm này hoàn toàn khác với Mục Phong.

"Không phải không làm được, mà là có chịu làm hay không."

Mục Phong phong độ, thoải mái mà đứng lên, xách áo khoác âu phục trên ghế dựa lên, tự nhiên rời đi.

Nghiêm Hâm đã uống vài ngụm rượu tây, ở trên chỗ ngồi một lúc lâu, sau khi thoáng hiện lên những suy nghĩ tạp nham trong đầu thì mới cầm tờ giấy trên bàn lên đi về phía quầy tính tiền.

Chịu làm thì đạt được sao?

Nếu chuyện này thật có thể dễ dàng như Phong nói, bà nội cũng không cần xuất tuyệt chiêu, bọn họ cũng không cần phiền não.

Ai ~~~

Đi ra khỏi hộp đêm tiếng nhạc ù ù, Mục Phong bới ra bới ra tóc, nghĩ tới lời bình Nghiêm Hâm dành cho mình.

Nhìn đời mà cười đúng không?

Nếu là thật có thể nhìn đời mà cười, uy hiếp của bà ngoại với anh căn bản không để ở trong lòng, nhưng anh cố tình chính là không muốn làm cho lão nhân gia nóng nảy, hiểu mình vẫn nên thỏa hiệp.

Chỉ là trong vòng ba tháng ngắn ngủn, muốn anh đi đâu tìm cô gái anh thích đây?

Nghe nói Nguyệt Lão trong miếu Thành Hoàng rất linh, xin gì được nấy, mặc dù anh không mê tín, nhưng mà bây giờ lại nghiêm túc suy tính có thật nên đi bái lạy cầu đầu hay không?

~~~~

Mưa phùn bay tán loạn, Giang Mạnh Phi một thân trang phục, lái chiếc Motorcycles cô thích nhất đến trước tòa nhà trụ sở chính "Mục thị Kim Khổng", đem xe dừng trên bãi đỗ xe trên lối đi bộ.

Bạn tốt của cô Lâm Ngọc Phượng ở làm ở bộ phận nhân sự của "Mục thị Kim Khổng", biết được phòng thư ký gần đây có một chỗ trống, liền nhanh chân thông báo cô tới ứng tuyển.

Bởi vì công ty trước kinh doanh không tốt nên đóng cửa, một tháng này cô đều đi khắp nơi nộp lý lịch, nhưng công việc tốt lại khó tìm, công ty lớn thì khó vào, thật vất vả có cái cơ hội này, cô đương nhiên phải nắm chặt.

Giang Mạnh Phi dừng xe, nhìn theo hậu kính sửa sang lại đầu tóc hơi rối bời, vô ý lại từ trong gương thấy có một người đàn ông đứng ở phía sau mình, quả thật dọa cô giật mình!

"Có chuyện gì sao?"

Cô xoay người, vẻ mặt không hiểu, nhìn chằm chằm tên đàn ông kia.

Anh có gương mặt góc cạnh, sắc sảo, sợi tóc tán loạn trên trán thoáng che đi cặp lông mày dày hai mắt to sáng, bên dưới sống mũi cao là đôi môi mỏng hấp dẫn, hơn nữa vóc người có chiều cao tiêu chuẩn, cả người tựa như người mẫu nam từ trong tạp chí đi ra như vậy, bắt mắt có rất quyến rũ.

Soái ca như vậy có lẽ khiến các cô gái khác than phục hoặc ghé mắt, nhưng đối với cô, rất xin lỗi, bản thân cô không thích đàn ông quá xinh đẹp.

Dáng dấp so với nữ còn xinh đẹp hơn, muốn mặt mũi phụ nữ như cô để ở đâu chứ? Chậc chậc ~~~

"Chiếc xe hạng nặng này của cô rất đẹp, hẳn là không rẽ chút nào đúng không?" Người này vừa mở miệng chính là ca ngợi, còn kì quái hỏi cô giá tiền đắt hay không.

". . . . ."

Cô không trả lời, lòng tràn đầy để phòng trường hợp nhìn tên đàn ông một cái, sau đó không nói hai lời xoay người, từ bên phải phía sau trọng cơ trong túi hành lý lấy ra khóa lớn, người con trai nhìn xe yêu được khóa kỹ.

Hừ, người này không phải là muốn trộm xe cô chứ?

Đây chính là cô cẩn thận, tiết kiệm nhiều năm, tìm ra một chiếc, hai mươi vạn mới mua được, bảo bối đắt đến đời mạng khiến bao người mơ ước!

Khóa kỹ xe, từ trong túi cô lấy ra một túi giấy, đi vào tòa nhà "Mục thị Kim không".

Bởi vì đi xe hạng nặng, mặc quần thì thuận tiện hơn, nhưng hôm nay cô tới phỏng vấn, cho nên đặc biệt mang theo một bộ đồ công sở, chuẩn bị đến nhà vệ sinh công ty thay.

Giang Mạnh Phi đi vào trong tòa nhà bấm thang máy vô ý phát hiện tên đàn ông kia lại đi phía sau, thậm chí còn cùng cô đi vào trong thang máy, hại cô thực sự tức giận.

Người đàn ông này xem ra phong cách không kém, nhưng mới vừa có hứng thú "hư hư thực thực" với xe yêu của cô, bây giờ còn đi theo cô, rốt cuộc là như thế nào?

"Cô đến tầng 5 tìm ai?"

Người đó thấy cô ấn số 5, thuận miệng hỏi một câu.

Giang Mạnh Phi mỉm cười, không để ý tới anh.

Kỳ quái! Anh ta quả nhiên rộng rãi sao? Tìm ai còn phải xin phép anh sao?

"Tiểu thư, tiểu đệ họ Mục, tên một chữ Phong, may mắn thế nào cô muốn đến công ty đi làm, nói không chừng cô người muốn tìm tôi vừa đúng biết, trò chuyện không sao chứ?"

Ý thức được cô có ý thù địch, Mục Phong vội vàng kéo mở nếp nhăn trên mặt khi cười, mặt dày cùng với cô trò chuyện.

Anh sở dĩ đối với cô gái này sinh ra hứng thú, tự nhiên là bởi vì cô cưỡi Motorcycles.

Người dân Đài Loan lái xe máy rất nhiều, nhưng phái nữ lái trọng cơ có thể đếm được, làm anh không khỏi ghé mắt.

Cô gái này có một mái tóc đen tuyền xinh đẹp, tóc dài qua vai, gương mặt trái xoan có đôi mắt sáng trong có hồn, một thân mảnh mẽ mặc quần tôn lên dáng người đẹp đẽ, đáng tiếc thái độ lại lạnh lùng, gần như muốn làm người khác tổn thương do giá rét.

Anh nói vài câu, cô lại không lên tiếng một chữ, chỉ hơi hơi chau mày, nói: "Anh họ Mục?"

"Khụ ~"

Mục Phong ho nhẹ một tiếng, phát hiện mặc dù cô không nói nhiều, nhưng sức quan sát rất nhạy bén: "Đúng vậy, tôi họ Mục."

"Vậy. . . . Anh không phải sẽ “vừa đúng” là người nhà của ông chủ chứ?" Giang Mạnh Phi giống như lơ đãng xấu hổ nói.

"Ách. . . . ."

Mục Phong chần chờ, còn tới không kịp trả lời, cửa thang máy đột nhiên keng một tiếng mở ra, anh theo bản năng ngẩng đầu lên, thấy Lâm Ngọc Phượng bộ phận nhân sự đứng ở bên ngoài thang máy.

"Mạnh. . . . . Ách, chào Tổng Giám đốc."

Lâm Ngọc Phượng thực ra định cho bạn tốt một cái ôm nhiệt tình, nhưng không nghĩ tới Mục tổng giám đốc lại đứng ở một bên, cả người cô thoáng chốc cứng đờ, cung kính lên tiếng chào hỏi, giới thiệu Giang Mạnh Phi cho anh biết: "Vị này là bạn của tôi Giang Mạnh Phi, tôi mời cô ấy đến công ty chúng ta ứng tuyển chức thư ký."

Tổng, tổng giám đốc?!

Giang Mạnh Phi trừng lớn mắt, mặt khiếp sợ nhìn Lâm Ngọc Phượng, lại nhìn "Tổng giám đốc" một chút. . . . .

"Vậy sao? Các cô bận việc, tôi vào phòng làm việc trước."

Mục Phong nhếch miệng, vốn là anh cũng không tính nói thẳng thân phận của mình, dù sao cô chỉ là khách qua đường vô tình xuất hiện trong cuộc sống mình, không cần thiết biết quá nhiều chuyện riêng của anh, ai biết trời không chiều ý người, thân phận của anh ở trước mặt cô bị nhân viên phơi bày, muốn

mặt dày tiếp tục đến gần cô cũng khó khăn, aiz ~

"Giang tiểu thư, hi vọng chúng ta có cơ hội trở thành đồng nghiệp, cố gắng lên!"

"Cám ơn Mục tổng giám đốc, tôi sẽ nỗ lực."

Giang Mạnh Phi đề xuống cảm xúc lo lắng trong lòng, tao nhả gât đầu.

"Ừ. . . . . Gặp lại sau, tạm biệt ~"

Mục Phong sau khi nói xong xoay người rời đi, tuyệt không lưu luyến.

"Trời ạ! Mạnh Phi, vận khí cậu thật tốt, lại gặp phải tổng giám đốc chúng ta!" Đợi Mục Phong đi xa, Lâm Ngọc Phượng lập tức lôi kéo Giang Mạnh Phi vừa nói vừa nhảy.

"Gặp phải anh ta làm gì phải vui mừng như thế?" Giang Mạnh Phi không khỏi hỏi.

"Cô không biết được đó? Tổng giám đốc của chúng ta trong công ty là người đàn ông độc thân hoàng kim nhất, là người tình trong mộng của tất cả độc thân nữ nhân viên!"

Lâm Ngọc Phượng văng nước miếng nói "Địa vị" của Mục Phong trong công ty, không liên quan chức vị, tự nhiên vì vậy phái nữ nhìn phái nam trên lập trường tới phân định.

"Có khoa trương như vậy hay không?" Giang Mạnh Phi nghe vậy thấy buồn cười.

Cô thừa nhận Mục Phong đích xác là người đàn ông hấp dẫn, nhưng nói anh là đối tượng theo đuổi của tất cả phái nữ công ty? Này thật sự rất căng.

"Tuyệt không khoa trương, nếu là cậu có cơ hội đến công ty mình làm, sẽ hiểu lời nói của mình có thật không!" Dẫn Giang Mạnh Phi tiến về phía phòng nhân sự, Lâm Ngọc Phượng vừa đi vừa nói.

"È hèm, trước khi phỏng vấn mình phải thay quần áo trước." Cô chẳng nói đúng sai, đáp nhẹ một tiếng, cũng nhắc nhở bạn tốt cô muốn thay quần.

"Ok, không thành vấn đề!"

***

Người gặp chuyện vui thì tinh thần thoải mái, xác định kiểm được chức thư ký trong "Mục thị Kim không", tâm tình Giang Mạnh Phi vô cùng tốt, trên mặt mang nụ cười thật to, vui vẻ ngâm nga bài hát.

Cùng người quản lý gặp mặt nói chuyện, cô mới biết vốn là vị kia thư ký bởi vì kết hôn nên đến vùng khác mà chào tạm biệt, cái chức đó đang cần gấp có người bổ sung, vì vậy quản lý cũng không muốn Mạnh Phi trở về chờ tin tức, mà ngay tại chỗ xác nhận cho cô nội dung công việc, nói hôm sau bắt đầu đi làm.

Cô và Lâm Ngọc Phượng vui vẻ đi ăn bữa trưa, sau đó lái chiếc xe yêu về nhà, ngay đầu hẻm Trung Hiếu Đồng Lộ xảy ra va chạm với xe hơi, chụp ếch ngay tại chỗ!

"Ai ~ cái người này sao lái xe như vậy?"

Giang Mạnh Phi nhếch nhếch đứng lên, phát hiện mình trật chân, đầu gối bị thương, quần áo cũng bị rách, vết thương đang cảm giác đau đớn, cô cầm tức vỗ nấp xe hơi kẻ gây chuyện ầm lên.

"Chính cô từ trong ngõ hẻm lao ra, cô mới có không có nhìn xe mà đi!" Lái xe xuống xe, thấy cô trừng mắt, bộ dáng không muốn buông tha người khác, nổi giận đùng đùng, chống nạnh cãi nhau với cô.

"Tôi lao ra? Nơi này đèn vàng nhấp nháy, tôi cẩn thận nhìn không có ai mới lái đi ra!" Giang Mạnh Phi bị hấn trách móc càng phát hỏa, rõ ràng là đối phương không đúng còn cãi chày cãi cối, thật là tức chết!

"Cho nên tôi nói phụ nữ lái xe hợp với mình một chút, không chú ý trước sau." Chủ xe khinh miệt hừ lạnh một tiếng.

"Liên quan gì tới phụ nữ chứ? Ông không cần nói đông nói tây!" Giang Mạnh Phi nghe xong lửa giận càng cháy càng rực, tiếp tục cùng ông ta tranh cãi ầm ĩ ngay đầu ngõ.

Hai người ở bên đường chỉ vào lỗ mũi đối phương mắng lẫn nhau, bốn phía nhanh chóng nhiều người tới xem, nhưng không có người nhảy ra chủ trì công đạo, hiện trường rất là hỗn loạn.

"Sao vậy?"

Đột nhiên có người lên tiếng, nhất thời khiến không khí của hiện trường lạnh lẽo.

"Do người này nè! Lái xe cũng không nhìn đường, đột nhiên lao ra. . . . . Ah, là anh?"

Rốt cuộc có người ngay thẳng, Giang Mạnh Phi đang vui vẻ vì cớ đời này còn có người chính nghĩa, không nghĩ vừa nhìn tới khuôn mặt, nhất thời sững sờ.

Thật mất mặt! Tại sao là ông chủ tương lai của cô? Gặp gỡ vô tình không khỏi làm người ta lúng túng.

"Tôi vừa lúc đi ngang qua."

Mục Phong nhìn Giang Mạnh Phi một cái, tự cho mình là người bảo hộ của cô, nói: "Tiên sinh, xin hỏi xảy ra chuyện gì?" Anh khiêm tốn lễ độ hỏi thăm đối phương.

"Ai ~ cũng không có gì chuyện ..., chỉ là va chạm nhỏ."

Đối phương ban đầu nhìn cô một phụ nữ thì dễ ức hiếp, cớ ý ở bên kia lớn nhỏ một tiếng, nhưng bây giờ thấy có người nhảy ra giúp cô, hoảng chi người này khi đứng so với mình cao hơn gần một cái đầu, chứ đừng cơ tay anh ta còn to hơn anh. . . . .

Khí thế chủ xe nhất thời suy yếu không ít, giọng điệu cũng nhỏ đi rất nhiều.

Giang Mạnh Phi vốn muốn chen miệng, nhưng thấy đối phương đột nhiên thay đổi bất ngờ, cảm thấy rất buồn cười, muốn tiếp tục nhìn.

"Như vậy sao? Vậy thiệt hại của cô ấy nên tính sao?"

Mục Phong tỉnh táo nói, che cô ở phía sau mình: "Vẫn là phải tìm cảnh sát tới xử lý?"

"Hả. . . . ."

Căn cứ theo thói quen người Đài Loan, xe ngựa đụng xe đẩy, xe ngựa sai; xe hơi đụng xe máy, xe hơi sai; tìm cảnh sát, tính thế nào anh cũng đuối lý.

"Được rồi được rồi, tiền thuốc thang tính cho tôi là được rồi chứ?" Chủ xe hơi xụ mặt xuống.

"Được, để lại phương thức liên lạc của anh, chúng tôi chỉ bao nhiêu, anh thanh toán bấy nhiêu, anh trả tiền mặt cũng được." Mục Phong không rầy rà, trực tiếp cùng đối phương nói điều kiện.

"Vậy anh ra cái giá, tôi trả tiền mặt là được chứ gì?"

Đối phương trợn mắt, có lẽ là sợ để lại số điện thoại thì sẽ có phiền toái ngày sau, định trực tiếp muốn Mục Phong ra cái giá, anh trả tiền là ổn.

"Tự anh nói bao nhiêu tiền hợp lý thì bấy nhiêu tiền."

Mục Phong cũng không làm khó khăn hấn, muốn hấn tự mình quyết định.

Đối phương ngẫm nghĩ, cuối cùng thanh toán hai ngàn Tân Đài tệ [*] mới đi.

[*] 2000 Tân Đài tệ (TWD) khoảng gần bằng 1 400 000 VND.

"Cám ơn anh."

Đội chủ xe hơi sờ mũi một cái, không thể làm gì khác hơn rồi đi, quần chúng vây xem cũng tản đi, Mục Phong Tương hai ngàn nhét vào trong tay cô, cô mới cảm kích hướng tới anh nói cảm ơn.

"Này không có gì, không cần nói cảm ơn."

Anh cười yếu ớt, giúp cô đem xe ngã xuống đất đỡ dậy, đẩy tới một bên đầu hẻm khóa kĩ, thuận thế vỗ vỗ ghé ngồi. "Ồn rồi, muốn đi chỗ nào là có thể đi đấy."

"Cám . . . . . Á ~"

Giang Mạnh Phi đang muốn nói cảm ơn nữa, vô ý cái khê động đến đầu gối bị thương, làm cô bị đau đến muốn la lên.

"Sao vậy?"

Anh vô tình chú ý tới vết thương trên chân cô, để cô ngồi lên trọng cơ, còn mình ngồi xổm người xuống kiểm tra vết thương của cô.

Giang Mạnh Phi trong bụng căng thẳng, hoàn toàn không nghĩ tới anh đường đường là Tổng giám đốc đại nhân, lại sẽ vì kiểm tra vết thương của cô mà ngồi xổm ven đường, thật sự làm cho người khác kinh ngạc mà cảm động.

"Không sao, tự tôi có thể. . . . ."

"Chân đã sưng thành như vậy rồi còn có thể gì nữa?"

Anh ngừng đầu tường mắt nhìn cô, đứng dậy nhìn chăm chăm chân của cô ngẫm nghĩ, một lúc sau lấy di động ra gọi.

"Cái đó. . . . ."

"Câm miệng, bây giờ bắt đầu nghe tôi."

Anh thu hồi về mặt cợt nhả thường ngày, mặt nghiêm nghị ra lệnh cô yên lặng, nói chuyện với bên kia trong điện thoại.

Giang Mạnh Phi nhìn chăm chăm bóng lưng anh nói điện thoại di động, trong lòng cảm thấy có dòng nước ấm chảy qua ...

Thì ra là bà vai người đàn ông này rộng như vậy, khiến cô có loại cảm giác được bảo vệ. . . . .

Thân là “lão đại” trong nhà, cô luôn luôn độc lập tự chủ, vả lại từ nhỏ lại dưỡng thành thói quen dọn dẹp cục diện rối rắm của đám em trai, em gái, hoàn toàn quên mình cũng có thời điểm cần người khác giúp đỡ, ví dụ như giờ phút này.

Khi người ta đang ngã bệnh hoặc bị thương đặc biệt yếu ớt, cũng mới chú ý mình cũng có lúc nhỏ bé vô dụng thế này, cô may mắn mình ở lúc cần nhất thì có người đứng lúc chìa tay giúp đỡ, mặc dù cô và anh cũng không quen thuộc lắm.

"Kết quả phỏng vấn của cô như thế nào?"

Sau khi cúp di động, Mục Phong đẹp trai đem điện thoại di động cất vào túi tây trang, áo sơ mi rộng mở cùng hai ông tay áo không gài, làm cả người anh phát ra một loại hơi thở nguy hiểm.

"Rất tốt, chúc mừng tôi trở thành nhân viên của anh đi!"

Giang Mạnh Phi cười vui vẻ, nhưng bởi vì té xe mà tóc loạn, xem ra có chút tiêu tụy.

Nụ cười yếu ớt tiêu tụy này giống như mũi tên bén nhọn, không hề báo trước, bắn vào ngực Mục Phong, anh rung mình, không tự chủ nắm chặt quả đấm.

Gặp quý! Mới vừa rồi trong nháy mắt đó, anh lại có loại xúc động muốn cô nhét vào cánh chim mình mà bảo vệ?!

"Vậy rất tốt, tôi tin chúng ta sẽ làm việc vui vẻ."

Đáng chết, tám phần là bà ngoại đột nhiên đem anh em họ bọn họ giáo huấn, hại trong lòng anh có áp lực, nếu không cũng sẽ không suy nghĩ lung tung như thế mới đúng.

"Bộ phận nhân sự muốn cô khi nào đến công ty trình diện?"

"Ngày mai!" Cô không có suy nghĩ nhiều mà đáp nói.

"Ngày mai?"

Anh nhướn lông mày cao, cúi đầu nhìn qua chân của cô: "Tôi sợ rằng có chút khó khăn."

Một cái mắt cá chân sưng lên với mai rùa cũng không khác nhau lắm, cùi chỏ, đầu gối, quần áo cũng bị mài đến một số gần như rách, chắc hẳn sau khi cởi quần áo ra, trên người nhất định có rất nhiều vết thương. . . . .

Anh nhắm lại mắt, ra lệnh mình chỉ tưởng tượng tay cô và da thịt trên đầu gối, không cho phép mở rộng.

"Không sao, tôi về lấy rượu thuốc bôi lên là ổn rồi."

Giang Mạnh Phi ra dấu “ok”, đang chuẩn bị lên xe yêu quý của mình, vô ý cái khe động vết thương trên người lại đau, làm cô nhú mày.

"Bộ dáng cô như vậy còn muốn lái xe?"

Mục Phong tức giận rút chìa khóa, không để cô hành động thiếu suy nghĩ. "Bị thương trong hai mươi bốn giờ không thể xoa bóp, cô có học y học thông thường hay không?"

"Anh?"

Cô nhìn chăm chăm chìa khóa trên tay anh, mặt kinh ngạc la àm lên.

"Tôi gọi người lái xe tới rồi, chờ một chút tôi đưa cô đến bệnh viện."

Tựa như đối xử với điện thoại, anh lấy chìa khóa cô bỏ vào túi, rõ ràng không để cho cô lái xe.

"Tự tôi sẽ lái xe, trả chìa khóa cho tôi."

Cô nguy hiểm hé mắt, chưa từng gặp qua thằng cha nào vô lại như vậy.

Coi như anh là ông chủ tương lai của cô thì sao, ông chủ cũng không thể coi trời bằng vung, bá đạo như vậy.

"Không trả."

Cô gái này có thể dùng cậy mạnh hay không? Anh quay mặt, nhìn về đường lớn, giống như đang tìm cái gì.

"Cái người này. . . . . Chẳng lẽ anh muốn có xe của tôi?" Nếu không anh ta sao cứ chiếm chìa khóa xe của cô không trả?

"Tôi muốn có xe của cô?!"

Mục Phong chỉ lỗ mũi mình, ở bên tai cô cắn răng nói nhỏ: "Cô yên tâm, công ty của tôi kinh doanh rất bình thường, cho dù muốn mua mấy trăm chiếc xe hạng nặng cũng không thành vấn đề, làm sao có thể mơ ước xe cô?"

"Nếu không anh đem chìa khóa trả tôi đi!"

Anh đột nhiên tới gần, Giang Mạnh Phi ngửi được vị đàn ông dễ chịu trên người anh, nhịp tim bất giác tăng nhanh, có chút bối rối mà nói.

"Cái chìa khóa để chỗ tôi, thuận tiện gọi người tới giải quyết."

Anh tức giận nhìn chằm chằm cô, chính là không đem chìa khóa còn cô: "Yên tâm đi! Tôi muốn thì cũng là xe lớn, cần xe nhỏ 20 vạn của cô làm gì?"

"Hừ!"

Đúng rồi! Anh ta là ông chủ lớn, xem thường xe nhỏ của cô, nhưng mà đây là xe cô khổ cực kiếm tiền mua, anh biết cái gì chứ? Hừ ~

"A! Xe tới rồi."

Cô còn tới không kịp đem cảm tưởng đối với anh nói ra thì anh đột nhiên ném ra một câu, sau đó đưa tay vẫy vẫy với một xe cách đó không xa.

"Lên xe."

Sau khi anh mở cửa xe ra, bàn tay không nói lời gì chống cánh tay của cô, chuẩn bị nhét cô vào trong xe.

"Tôi nói rồi, tôi có thể tự đi mà!"

Từng động tác rất nhỏ cũng làm cho cô đau nhói lông mày, cô thử khước từ ý tốt của anh.

"Nhanh lên một chút, phía sau có xe tới rồi, đợi chút bị ấn còi."

Như không nghe thấy cô khước từ, anh vẫn thúc giục, cẩn thận lấy tay che ở phía trên đầu cô, không để cho cô đụng vào mui xe.

Trong lúc Giang Mạnh Phi và anh đang giằng co lên xe, bất ngờ phía sau quả nhiên có xe tới, và lại chiếc xe kia thật đúng như anh nói, không nể mặt nhân còi ỳnh ỏi, dưới sự thúc giục của xe sau, cô không thể không lên xe.

"Lái xe, đến bệnh viện."

Mục Phong đi theo lên xe ngồi ở bên cạnh cô, ngồi xuống nhất định chỉ hướng đi.

"Anh là anh họ em, không phải tài xế, làm phiền em thêm chữ ‘mời’." Nghiêm Hâm xuyên qua kính chiếu hậu nhìn anh một cái.

"Không có cách khác, xe em bị kéo đi còn chưa kịp lấy, nếu không anh cho rằng em thích gọi anh tới chờ chắc?" Mục Phong không để ý, ngược lại cười đáp lễ Nghiêm Hâm một câu: "Đi bệnh viện xong, anh còn phải đi lấy xe với em nữa."

"Ai bảo em dùng xe bảy bọ, bị kéo đi là đáng đời." Nghe được anh oán trách như thế, Nghiêm Hâm không nhịn được bật cười, ý xấu đập vào chỗ đau của anh.

Không có biện pháp, ai bảo anh không cẩn thận nhận điện thoại người này, Mục Phong vừa mở miệng liền hỏi anh ở đâu, anh thuận miệng nói ra tên đường phố, thật trùng hợp là ở gần đây, mới có thể bị Mục Phong chớp tới làm tài xế, thật sự rất xui xẻo, khi về anh hiển nhiên phải đòi lại công bằng.

"Em nào biết ăn xong bữa cơm thì xe đã bị kéo chứ?"

Đều do anh mãi mê quán thịt kho com ven đường, muốn nói tùy tiện tìm chỗ ngồi dừng một cái, com nước xong đã, không nghĩ tới mới chỉ mấy phút mà xe đã bị kéo: "Em chỉ có thể nói đại đội giao thông "trách nhiệm" quá mức rồi."

"Phụt ~" Giang Mạnh Phi nghe vậy không nhịn được, cười ra tiếng.

Người có xe cũng biết, tâm trạng xe bị kéo đi vừa ảo não lại phát điên, không kể là xe hơi hoặc xe máy, bị kéo đi cũng rất tức giận, chứ đừng nói tiền phạt lúc lấy xe, thật là đau lòng người mà.

Chỉ là ông chủ tương lai của cô hiển nhiên không có hận đời như vậy, lần đầu cô nghe được "Người bị hại" khen tặng đại đội giao thông như thế, thật sự là. . . . . Rất có sáng ý cũng quá ử rử rồi.

"Không tệ, còn cười được chứng tỏ chân cũng không đau lắm."

Mục Phong liếc cô một cái, không có lương tâm nói câu sau, vì cô giới thiệu "Công thần" chờ khách phía trước: "Tên kia là anh họ tôi, người nổi nghiệp" Nghiêm Thị Kim Khổng 』 Nghiêm Hâm."

"Xin chào, em tên là Giang Mạnh Phi, cảm ơn anh đã đặc biệt tới đây."

Làm phiền người khác là chuyện cô không thích làm nhất, nhưng mà nếu đã thành sự thật, cô cảm kích tự đáy lòng, hoàn toàn không để ý Mục Phong giới thiệu Nghiêm Hâm thì đặc biệt nhấn mạnh thân phận của đối phương.

"Không sao đâu."

Nghiêm Hâm xuyên qua kính chiếu hậu liếc nhìn cô gái phía sau, đem tiêu điểm chuyển tới trên người Mục Phong, đáy mắt có ý điều tra: "Bạn mới?"

Phụ nữ theo Mục Phong quá nhiều, nhiều đến mức làm người ta vĩnh viễn không muốn làm rõ quan hệ giữa phụ nữ bên cạnh nó rốt cuộc là gì, vì vậy Nghiêm Hâm mới đi hỏi thăm trước.

Chỉ là khi cô gái này ở biết anh là người nổi nghiệp "Nghiêm Thị Kim Khổng" thì ánh mắt, vẻ mặt cũng không để lộ ra bất kỳ vui mừng nào, nếu như không phải là giả vờ, như vậy anh sẽ không đánh giá thấp cô.

"Không phải, cô ấy là nhân viên công ty em, mới vừa rồi tại đầu đường xảy ra chút chuyện ngoài ý, vừa lúc em thấy, mới có thể gọi điện thoại nhờ anh tới đây." Mục Phong hơi hột nói.

"Đúng rồi, anh có thể trả chìa khóa cho tôi chưa?"

Nói đến chuyện ngoài ý muốn kia, Giang Mạnh Phi mới nhớ tới trước đây không lâu bị anh rút chìa khóa từ trên xe đi, vội vàng đưa tay đòi lấy lại.

"Đừng làm ồn lên, tôi đã quên chuyện này rồi."

Mục Phong vỗ xuống cái trán, nhún nhún vai, không có ý định trả chìa khóa: "Tới bệnh viện xem vết thương cô trước, nghe bác sĩ nói thế nào đã!"

"Có ý gì?"

Nếu không phải biết thân phận địa vị của anh, bằng vào việc anh ta lấy chìa khóa cô, cô thật đúng là không thể không hoài nghi anh ta có ý xấu với xe cô.

"Nếu là chỉ là vết thương nhỏ, vậy chúng ta trở về lấy xe cô; nếu tương đối nghiêm trọng thì. . . . ."

Anh tạm ngừng, khoe mắt nghiêng mắt nhìn đến khuỷu tay bị thương của cô, nhử lại mi tâm: "Tôi tìm người đem xe cô đưa về nhà."

Nghe vậy, Nghiêm Hâm thần sắc quý dị, nhìn trộm Giang Mạnh Phi qua kính chiếu hậu.

Anh hiểu Mục Phong, biết Mục Phong với mỗi người đàn bà đều có nói, có cười, thái độ cũng có chút ngả ngớn, nhưng bá đạo đối với phụ nữ? Đây chính là lần đầu!

Anh có dự cảm, sự xuất hiện của nữ đồng nghiệp này có lẽ sẽ khiến cuộc sống tương lai xuất hiện thay đổi đáng mong chờ. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Thì Có Gì Đâu Ghê Gớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Đội Giang Mạnh Phi ở bệnh viện xử lý xong vết thương, Mục Phong muốn Nghiêm Hâm chờ bọn họ tới lấy xe trước, sau đó tự anh lái xe đưa cô về nhà.

Nhà họ Giang là nhà một tầng khá cũ kỹ, diện tích không nhỏ, đáng tiếc không phải ở khu vực Tân Hoa, nếu không giá đất rất kinh người.

Xe vừa mới dừng, một bé trai ước chừng 4, 5 tuổi từ cửa chính chạy ra, vừa thấy được Giang Mạnh Phi liền ôm lấy đùi cô, trên mặt nở nụ cười thật tươi.

"Đứa nhỏ này là . . . . ."

Lòng anh như đột nhiên bị đánh một cái, sẽ không phải là con cô chứ?

"Con trai của em trai tôi, đáng yêu chứ?"

Cô hoàn toàn không nhìn thấy nghi ngờ của anh, ôm lấy đứa nhỏ, vui vẻ chọc lét nó, chọc đến cười ha ha không ngừng: "Tử Tử, chào chú đi."

"Chào chú."

Đứa trẻ gọi là Tử Tử dùng giọng nói non nớt gọi thật to.

"Ngoan."

Anh sờ sờ đầu Tử Tử, trong bụng không hiểu sao thở phào nhẹ nhõm; haizz, may không phải là con cô, thật may.

"Lại đây, đi vào uống ly trà."

Vì cảm ơn sự giúp đỡ của anh, cô hiếm khi muốn mời người ngoài vào nhà uống trà, đi vào nhà trước.

"Đề chú ôm Tử Tử!"

Thấy cô cà thọt cà thọt, Mục Phong xung phong nhận việc ôm Tử Tử từ tay cô: "Tôi giúp cô ôm nó, cô cẩn thận chút đi."

"Cảm ơn nha ~"

Cô phát hiện hôm nay mình không ngừng nói cảm ơn với anh, thật là có điểm không biết xấu hổ!

"Không cần khách khí như thế."

Anh không nhận được trọn mắt một cái, cười với cô.

Giang Mạnh Phi cười, là bởi vì rõ ràng thân phận địa vị của người đàn ông này cao như vậy, lại chưa từng ở trước mặt cô tự cao tự đại, thẳng thắn mà nói cảm giác này tốt vô cùng, thiện cảm của cô dành cho anh không ngừng tăng lên.

"Tử Tử. . . . ."

Giang Mạnh Nho từ trong nhà đi ra, liếc thấy Giang Mạnh Phi cùng người đàn ông xa lạ, lúc đầu khá sững sốt, ngay sau đó chú ý tới vết thương ở chân của cô: "Chị, chân chị sao vậy?"

"Bị một tên không có mắt đụng, cũng may có ông chủ chị giúp đỡ, nếu không bây giờ chị còn àm ỉ với tên kia ở ngoài đường đó!"

Cô cười, để cho Giang Mạnh Nho đưa tay đỡ cô.

"Ông chủ?"

Chị ấy không phải là không có việc sao, ở đâu ra ông chủ? Anh không khỏi tò mò nhìn người đàn ông kia.

"Đúng vậy, chị tìm được việc rồi."

Cô đỡ vai Giang Mạnh Nho, lấy tư thế buồn cười nhảy vào nhà: "Ngày mai sẽ bắt đầu đi làm đó!"

"Ngày mai không được, chờ vết thương ở chân cô lành lại rồi nói." Mục Phong đi theo sau lưng hai người bọn họ, không có nề tình dục cho cô một gáo nước lạnh.

"Người nào đi xe mà không té chứ? Tôi không sao hết." Cô không chịu nổi trẻ môi, đi vào phòng khách đỡ sofa ngồi xuống.

"Không được là không được."

Anh đem Từ Từ thả vào bên người cô, không có thương lượng mà bác bỏ.

Giang Mạnh Phi nghe vậy, bắt mắt làm mặt quỷ với anh.

"Hai người quen biết nhau sao?"

Thấy hai người vừa mở miệng liền đầu vồ mồm, Giang Mạnh Nho cảm thấy rất thú vị, tò mò hỏi.

"Không có, hôm nay mới quen."

Hai người trằm miệng một lời mà đáp nói, sau đó nhủ mảy, liếc đối phương một cái.

"Ra là vậy!"

Giang Mạnh Nho bật cười nói: "Mới quen biết ngày đầu tiên mà hai người ăn ý tới kì lạ nha."

Giang Mạnh Phi le lưỡi một cái, không cho rằng lời em trai nói là thật.

"Chồng à, mẹ muốn anh ra đầu hẻm mua bình nước tương."

Một phụ nữ từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy Giang Mạnh Phi thì cười nói: "Chị hai đã về rồi sao?"

"Về rồi về rồi."

Giang Mạnh Phi phát tay một cái, chỉ chỉ chân của mình: "Hong Quyên, phiền em nói với mẹ, sợ rằng chị không có cách vào phòng bếp giúp gì rồi."

"Dạ được."

Trần Hồng Quyên gật đầu một cái, chú ý tới một người đàn ông lạ ngồi ở phòng khách, nhưng không có hỏi nhiều, xoay người về phòng bếp, trước khi đi không quên lần giao phó nữa: "Chồng à, nhớ đi mua nước tương đó."

"Biết rồi mà!"

Giang Mạnh Nho đáp, ôm lấy con trai đi ra ngoài: "Hai người ngồi một chút, em đi mua bình nước tương, rất nhanh sẽ về."

"Nhà cô cảm giác rất náo nhiệt." Khi phòng khách chỉ còn lại anh và Giang Mạnh Phi thì anh mới mở miệng.

"Là cực kỳ náo nhiệt."

Giang Mạnh Phi lấy tay vẽ một vòng tròn thật to trên không trung, bây giờ quả thực có rất ít gia đình giống như nhà cô, tất cả mọi người sống chung với nhau: "Vừa rồi là em trai tôi, em dâu, cùng con của bọn họ Từ Từ, trừ ba người bọn họ ra, còn có ba mẹ tôi, em gái với bạn trai nó, nhà này nếu tính cả tôi thì tổng cộng ở tám người, đủ dọa người chứ?"

Mục Phong nhếch miệng cười yếu ớt, còn tới không kịp phát biểu bất kỳ cảm tưởng nào thì thấy một phụ nữ trung niên nhìn rất phúc hậu từ trong phòng bếp đi ra.

"Oa Oa, dẫn bạn về sao không nói cho mẹ biết trước một tiếng?"

Trên người Lưu Huệ Như mặc tạp dề, vừa thấy được Mục Phong liền ý cười đầy mặt, tiến lên tự giới thiệu mình: "Chào con, bác là mẹ đứa nhỏ này, con không chê thì ở lại ăn bữa cơm thường được không?"

"A, cảm ơn bác gái."

Mục Phong tròn mắt lên, có chút thụ sủng nhược kinh.

Cô gái tàn bạo bên cạnh này, thậm chí có nhũ danh gọi "Oa oa"? (búp bê) Có "ý nghĩa" . . . . .

"Mẹ, người ta là ông chủ lớn, rất bận rộn, làm sao có thời gian ở lại nhà chúng ta ăn cơm?"

Thấy mẹ nhiệt tình chào hỏi, Giang Mạnh Phi đột nhiên cảm thấy da đầu tê dại, mơ hồ có loại dự cảm không ổn.

Bây giờ trong nhà chỉ còn lại mình cô thân, hầu như ngày ngày đều bị người nhà làm một mồi, muốn cô nhanh nhanh đi tìm chồng.

Cái đề tài này thảo luận đã lâu rồi, mà cô cũng chưa có gặp được thích hợp đối tượng, cho nên không hề tiến triển, nhưng hiện nay nhìn bộ dạng mẹ như vậy, chỉ sợ là xem Mục Phong là bạn trai cô rồi, cô phải mau giải thích mới được.

"Ông chủ?" Lưu Huệ Như tròn to cặp mắt, dò xét Mục Phong nói: "Con không phải là bạn trai Oa Oa sao?"

"Dạ không phải."

Mục Phong nghe ra trong giọng nói của bà có chút thất vọng, đành cười khổ báo cáo sự tình.

"Oa Oa nhà chúng ta không có việc, làm sao con là ông chủ được?" Lưu Huệ Như dừng một chút, chưa từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi: "Hơn nữa làm sao con lại đưa Oa Oa về?"

"Hôm nay con tìm được việc rồi!"

Giang Mạnh Phi không đợi Mục Phong trả lời, liền vội ào ào nói: "'Mục thị Kim không', không phải ba có mua cổ phiếu của bọn họ sao?"

"Có, ba con mua 20, 30 tờ."

Lưu Huệ Như mắt sáng lên, hướng Mục Phong thuyết phục: "Này nhìn chồng bác ủng hộ công ty con đi, ông chủ cậu đừng khách sáo, ở lại ăn bữa cơm thường đi!"

Mục Phong liếc mắt thối, nghiêm mặt nhìn Giang Mạnh Phi.

Xem bộ dạng cô chính là không muốn cho anh ở lại dùng cơm, nhưng ba mẹ người ta lại nhiệt tình mời như vậy, sao anh có thể nói không?

***

Bữa tối quả nhiên kinh người, bên bàn ăn có tổng cộng chín người.

Mục Phong rất ít khi thấy cảnh này, cảm giác rất mới mẻ, trên mặt mang nét cười nhẹ.

"Chị hai, bây giờ tìm được việc rồi, kế tiếp sẽ phải bắt đầu tìm bạn trai đó!"

Em út nhà họ Giang Giang Mạnh Hà gấp cọng rau cải nhét vào trong miệng, vừa nhai vừa nói.

"Ăn cơm của em đi, bớt lời nhai đi."

Thật là tự vạch áo cho người xem lưng, thiếu chút nữa Giang Mạnh Phi nghẹn cơm ở cổ họng, cô tức giận nhắc nhở em gái một câu.

"Tiểu Hà nói cũng không sai, chị hai nên tìm bạn trai đi!" Không nghĩ tới Giang Mạnh Nho cũng tiếp lời: "Chị xem đó, hiện tại chúng em đều có gia đình rồi, về sau Tiểu Hà cũng sẽ kết hôn với Học Hạo, chỉ còn mình chị lẻ loi, rất cô đơn đó ~"

". . . . ."

Giang Mạnh Phi mắc nghẹn, quyết tâm không trả lời nữa.

Xã hội bây giờ không biết có vấn đề gì, người độc thân giống như có hại cho xã hội, mặc kệ nhận chức gì, ở đâu đều bị "tước đoạt" một chút, quả thực là vô lý.

"Oa Oa, em trai, em gái nói thì con nên nghe, nếu không chờ ba mẹ đi rồi, ai làm bạn với con?"

Lưu Huệ Như thấy cô không đáp, cũng gia nhập hàng ngũ đi thuyết phục theo: "Như vậy mẹ với ba con làm sao an tâm?"

Đề tài trầm trọng như vậy, khiến Mục Phong rất lúng túng, cảm giác người nhà cô chỉ hi vọng cô nhanh nhanh tìm đối tượng, mà cô và anh cùng nhau về lại chết ngay, vừa y là khác phái, hay nên nói là tự chui đầu vào lưới đi, người nhà của cô tự nhiên bắt được cơ hội ra sức khuyến một trận, vì vậy anh cũng nên chịu một phần trách nhiệm.

"Con nhờ mọi người trong lúc ăn cơm đừng nói cái này có được không?" Giang Mạnh Phi đề đưa xuống, không nhận được nổi đóa: "Mọi người làm vậy khách người ta làm sao nuốt trôi cơm?"

Thoáng chốc cả phòng yên lặng, trừ Giang Mạnh Phi, bảy người 14 mắt toàn bộ nhìn về Mục Phong, nhất thời khiến anh chảy mồ hôi lạnh.

"Thật ngại quá ông chủ, lúc ăn cơm nhà bác chính là như vậy, con đừng để bụng!"

Lúc này bác trai Giang Trình Lễ nói chuyện, rõ ràng không để cho khách cảm thấy lúng túng.

"Không thành vấn đề, con lại thích lúc ăn cơm náo nhiệt như vậy, lúc này mới giống người một nhà." Anh trả lời một câu cảm tính.

"Đúng đúng đúng, người một nhà chính là nên như vậy, chính là nên như vậy." Giang Trình Lễ vội vàng phụ họa.

"Anh thích, tôi không thích, nếu như hôm nay đối tượng bị công kích là anh, anh còn thích nổi sao?"

Có lẽ bị châm chọc quá mức, Giang Mạnh Phi giận hờn công kích Mục Phong một câu.

"Tôi nghĩ người nhà cô đơn giản là quan tâm, cô đừng làm méo mó ý tứ của họ." Mục Phong khuyên bảo.

"Ha ha ~ ông chủ đừng để ý, Oa Oa chúng tôi chính là như vậy, nói chuyện không dùng đến não. . . . ."

"Ai nói chuyện không dùng đến não? Đầu con, con biết rất rõ!"

Không đợi ba xin tha thứ, Giang Mạnh Phi lại gấp gấp kháng nghị nói.

"Dạ dạ dạ, đầu chị mình mẫn, vậy sao không nhanh tìm người gả đi chứ?" Giang Mạnh Nho không nhịn được làm cô đau lòng bằng một câu.

"Còn nói, nói nữa chị sẽ đánh em đó!"

Giang Mạnh Phi hoàn toàn phát bực, cô để đầu xuống lần nữa, vén tay áo lên, bộ dáng chuẩn bị đánh nhau với em trai.

"Oa Oa!"

Lưu Huệ Như vừa thấy chuyện ngoài tầm kiểm soát, vội vàng sung mặt lên quát nhẹ.

Giang Mạnh Phi nhất thời giống như chuột gặp mèo, im lặng không nói, còn ngồi nghiêm chỉnh, nhìn thấy Mục Phong trong lòng hô thần kỳ, cười thầm đến thiếu chút nữa lộn ruột.

Cô gái này tàn bạo, mặc dù tàn bạo nhưng cũng có chừng mực, điều này làm cho anh cảm thấy hết sức thú vị, không khỏi đoán chừng rốt cuộc cô còn có bao nhiêu khía cạnh chưa thể hiện ra.

Cứ như vậy, bữa ăn tối kết thúc vừa kỳ quái lại lộ ra chút không khí ấm áp.

"Nhớ, ngày mai không cho phép tới công ty đi làm, nếu không tôi sẽ hủy chức vụ của cô."

Trước khi đi, Mục Phong tránh mọi người nhà Giang ra, nhỏ giọng cảnh cáo với Giang Mạnh Phi.

"Cái anh này rất kỳ quái! Đồng ý lệnh báo danh rồi không muốn cho người ta đi làm!" Mắt đẹp của cô tròn tròn lên, phồng má, giống như heo sữa đáng yêu.

"Không phải là không muốn cô đi làm, mà là muốn chờ cô bình phục rồi đi."

Anh mỉm cười, vui vẻ cô không giống nhân viên bình thường, luôn là đối với anh nom nớp lo sợ, khúm núm, anh thích cách thức giao tiếp như vậy.

"Vậy lúc nào thì mới có thể đi?" Cô bĩu môi, buồn bực nói ~

Thấy dáng điệu cô vừa buồn vừa giận, Mục Phong đột nhiên có loại xúc động muốn đưa tay ôm cô vào trong ngực mà an ủi, nhưng một khi ý thức được điều này, vội đem tay bỏ vào túi trước quần tây, không để mặc cho mình hành động thiếu suy nghĩ.

"Như vậy đi! Chờ tôi tan sở xong sẽ chở cô đến bệnh viện thay thuốc, chờ bác sĩ nói vết thương ở chân cô không sao, cô mới có thể đi làm."

***

Mặc dù Mục Phong ở một mình, nhưng thường về nhà thăm ba mẹ, chỉ là khi công việc quá bận rộn, cũng chỉ có gọi điện thoại về hỏi thăm.

Bình thường gặp phải loại tình huống này, ba sẽ không quá để ý, bởi vì đàn ông luôn hiểu đàn ông, biết rõ khổ cực trong xã hội, nhưng mẹ lại khác, hoàn toàn không chịu được việc quá lâu không thấy con trai báo bình an.

"Cái đứa con này, thúc giục vài chục lần mới chịu về là sao? Chê mẹ già, xấu xí hơn mấy mỹ nữ xinh đẹp bên ngoài của con nên nhác về chứ gì?"

Thật vất vả mới thấy con trai về, Nghiêm Hường Hường há miệng nói không ngừng như súng liên thanh.

"Mẹ, nhiều mỹ nhân hơn nữa cũng thua xa mẹ nà!"

Mục Phong tiến lên ôm Nghiêm Hường Hường ngồi xuống, hoàn toàn không có để oán trách của mẹ trong lòng: "Ba không có ở đây sao?"

"Ba con sang nhà bạn đánh cờ rồi."

Nghiêm Hường Hường liếc anh một cái, trong lòng cho dù có nhiều oán giận hơn nữa, nhưng nghe con trai nói như vậy, tức giận đã sớm tiêu mất hơn phân nửa: "Con thật biết nói ngọt, biết dỗ mẹ vui vẻ."

"Trời đất chứng giám, lời con nói đều là thật! Chỉ là gần đây công việc khá bề bộn, con không có thời gian, tuyệt đối không phải là cố ý không về thăm mẹ."

Mục Phong ôm bà vai mẹ, dẫn bà đến bên cạnh sofa ngồi xuống.

"Coi như bận rộn hơn nữa cũng phải về thăm mẹ, mẹ sẽ nhớ con nhiều đó!" Bà chỉ có một đứa con trai là Mục Phong, tất nhiên toàn bộ chú ý đều đặt ở trên người con.

"Được rồi, là lỗi của con, về sau dù bận rộn hơn, cũng sẽ về thăm mẹ được không?" Anh bảo đảm.

"Không được lừa mẹ đó."

Nghiêm Hương Hương yên tâm, nhưng nhớ tới một chuyện khác, toàn thân căng thẳng hỏi: "Mẹ nghe nói bà ngoại đưa ra tối hậu thư, muốn con với Quân và Hâm trong ba tháng tìm được người yêu, tóm lại chuyện này là thật hay giả?"

"Sao mẹ biết?"

Mục Phong cực kỳ kinh ngạc, anh cho là bà ngoại giấu giếm chuyện này cực tốt, không nghĩ tới mẹ vẫn biết.

"Mẹ đương nhiên có cách."

Nghiêm Hương Hương cười yếu ớt, đem vấn đề trở về quỹ đạo chính: "Con đừng quan tâm làm sao mẹ biết chuyện này, chỉ cần nói cho mẹ biết có hay không là được rồi."

"Có."

Anh hiểu tính cách của mẹ, nếu như bà không nói, dù anh hỏi chết cũng sẽ không có kết quả, dứt khoát không hỏi tới nữa.

"Vậy con định làm gì? Từ đông đảo bạn gái của con tìm một người tới lấy lệ cho bà ngoại sao?" Nghiêm Hương Hương gạt đầu một cái hỏi.

". . . . . Mẹ, cái gì gọi là một người trong đông đảo bạn gái của con?"

Nói như anh là playboy vậy.

"Con không phải là luôn đổi bạn gái sao? Chẳng lẽ nhiều như vậy, không có thực sự thích ai sao?" Nghiêm Hương Hương khó tin hỏi ngược lại.

"Thực sự thích. . . . ."

Anh khẽ rên một tiếng, trong đầu đột nhiên hiện lên gương mặt quật cường của Giang Mạnh Phi, lòng anh như bị đánh cái "độp", có chút giật mình nói: "Không có gì thực sự thích hết ..., cũng chỉ là bạn bè bình thường thôi."

"Hay cho cái bạn bè bình thường nha! Chẳng lẽ mấy bài báo trong tạp chí đều là giả sao?"

Lấy cớ này lừa gạt người khác có lẽ tạm dùng được, nhưng muốn lừa gạt người làm mẹ như bà, hơi khó đó ~

"Mẹ cũng không phải không biết, mấy bài báo đó viết toàn vô căn cứ hết."

Anh cảm thán người đời chung quy vẫn mưu cầu danh lợi, chỉ khi nào có danh lợi, tự do là hy vọng xa vời, hờ ra là bị "chó săn ảnh" đuổi theo, không có chỗ để trốn.

"Con đó! Miệng ở trên mặt con, con thích nói thế nào không được."

Nghiêm Hương Hương tranh luận không lại anh, thở dài làm tổng kết: "Dù sao thì con cũng phải trong ba tháng tìm cho cô gái cho mẹ để báo cáo với bà con, nếu không ngoại con nói được là làm được."

Mặc dù lấy năng lực của Phong Nhi, mặc dù tất cả cổ phiếu Nghiêm thị bị Trịnh Tổ Linh tịch thu, muốn thu mua lại cũng không phải là chuyện quá khó khăn, nhưng trên đời này không có ai ngại có nhiều tiền, người làm mẹ như bà đương nhiên phải vì con trai tính toán.

Mục Phong không có đáp lời, trong đầu quanh quẩn là bóng dáng quen biết chưa lâu đó . . .

***

Hai, ba ngày sau, Giang Mạnh Phi phát hiện Mục Phong đúng là người nói được làm được, mỗi ngày sau khi tan việc anh đều đúng giờ xuất hiện ở nhà cô, chở cô đến bệnh viện thay thuốc.

Cũng bởi vì sự hỗ trợ liên tiếp, Giang Mạnh Phi giữa lúc vô tình đã thích ứng sự hiện hữu của anh, mỗi ngày chừng sáu giờ đã bắt đầu chờ Mục Phong đến.

"Oa Oa, ông chủ tới đón con này!"

Không chỉ cô, cả người trong nhà cũng có thói quen thấy Mục Phong xuất hiện vào lúc này, vừa thấy anh dừng xe, Giang Trình Lễ liền lên tiếng gọi cô.

"Con biết rồi!"

Không bao lâu Giang Mạnh Phi từ trong nhà đi ra, cười nói: "Hôm nay anh lại đúng giờ."

"Đó là đương nhiên."

Phát hiện cô bước đi không khác người bình thường, anh không khỏi sinh lòng mừng thầm: "Chân của cô đỡ nhiều rồi, đi bộ sẽ không cà nhấc nữa!"

"Đúng vậy, nhờ có ‘nghĩa cử’ của anh, chân tôi mới có thể hồi phục nhanh như vậy."

Cô không chút keo kiệt nào mà đánh giá anh cực cao: "Xem ra là tôi rất nhanh có thể đến công ty đi làm."

"È hèm, tôi rất mong đợi."

Anh cười khẽ, mở cửa xe để cho cô lên xe.

Giang Mạnh Phi ngồi vào chỗ của mình, cài dây an toàn, đợi sau khi lên xe, vô duyên vô cớ thờ dài.

"Sao vậy?"

Anh lấy tay ra khỏi cần xe, thuận tiện nhìn cô.

"Tôi có tài đức gì để tổng giám đốc công ty lái xe đưa đón tôi chứ?"

Mấy ngày nay cô không ngừng suy nghĩ vấn đề này, dù sao bởi vì vết thương ở chân mình cũng không thể đi đâu, còn nhiều thời gian suy nghĩ lung tung.

Anh cười to, lập tức thu hồi ân huệ: "Cho nên chờ cô bắt đầu đi làm, thì phải làm trâu làm ngựa báo đáp tôi."

"Tôi chỉ tùy tiện nói một chút mà thôi, anh còn tưởng thật sao?"

Cô sững sờ, cảm động trong mấy ngày này, toàn bộ bởi vì lời của anh mà tan thành mây khói.

"Vậy cô cũng coi như tôi là tùy tiện nói một chút đi!"

Mục Phong cười đến vui vẻ, cảm thấy đùa dai rất vui.

". . . . . Xem như anh lợi hại!" Cô hướng anh le lưỡi.

"Nói đến lợi hại thì phải nói đến người nhà cô, ngày đó lúc ăn cơm. . . . . Bọn họ luôn nói chuyện thẳng thắn vậy sao?" Đối với anh, không khí dùng cơm ở nhà cô ngày đầu tiên vẫn còn khá mới mẻ.

"Hả?"

Cô tạm ngừng, rất nhanh liền hiểu anh đang nói gì, không nhịn được bật cười: "Haha ~~ thật ra thì phần lớn thời gian không phải như vậy, chỉ là khi nhắc tới đề tài có chút đặc biệt này, không khí mới có thể trở nên căng thẳng thế."

"Cô nói là chuyện muốn cô tìm bạn trai sao?"

Mục Phong nắm tay lái thật chặt, cảm giác giống tình huống mẹ và bà ngoại thúc giục anh nhanh tìm bạn gái, anh hoàn toàn có thể hiểu bất đắc dĩ của cô.

"À, ừ ~"

Cô thả lỏng hai vai, không hiểu vì sao độc thân phải bị khiển trách, một mình không phải cũng tốt sao?

Mục Phong nhìn con đường phía trước, sau một hồi khá lâu mới thờ dài.

"Trên thực tế, tôi và cô có bất đắc dĩ giống nhau."

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Thì Có Gì Đâu Ghê Gớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Bất đắc dĩ giống nhau?

Anh và cô có bất đắc dĩ giống nhau?

Câu kia có ý gì?

Anh nói câu kia làm cô suy nghĩ mãi, lúc Giang Mạnh Phi không biết có nên hỏi thêm hay không, một quả bóng da nhỏ đột nhiên lăn đến bên chân, làm gián đoạn suy nghĩ của cô.

Cô khom người nhặt quả bóng mềm có in hình nhân vật hoạt hình lên, khi đứng dậy thì thấy một cô bé chạy tới, chìa tay về phía quả bóng trên tay cô nói: "Chị ơi, quả bóng đó là của em."

"Đây là của em sao?"

Cô nhìn em gái nhỏ, dịu dàng nói: "Hành lang bệnh viện không phải là nơi chơi đùa, không thể chơi bóng ở chỗ này đâu!"

"Tại sao?" Em gái nhỏ mở to hai mắt, ngây thơ hỏi.

"Bởi vì nơi này rất nhiều người, hơn nữa phần lớn đều là bệnh nhân. Em chạy tới chạy lui như vậy, nếu đụng vào những người bệnh kia, thân thể họ đã rất không thoải mái rồi, bọn họ không phải lại càng không thoải mái sao?" Cô nán lại giải thích cho cô nhóc nghe, trên mặt không hề thấy sự không kiên nhẫn nào.

"À. . . . ."

Em gái trầm ngâm một tiếng, ước chừng hiểu ý của cô, nở nụ cười ngây thơ: "Em hiểu rồi, chị ơi, vậy bây giờ chị có thể trả cầu lại cho em hay không?"

"Dĩ nhiên có thể!"

Cô cười cười, sờ sờ đầu bé gái, đem cầu trả lại cho em, vừa quay đầu lại thì phát hiện Mục Phong như đang suy nghĩ điều gì, nhìn cô chăm chăm: "Sao anh nhìn tôi như vậy?"

"Tôi hài lòng với việc cô có kiên nhẫn với đứa nhỏ như vậy."

Anh tưởng rằng cô sẽ liếc bé gái, hoặc cảnh cáo ó không được ở trên hành lang bệnh viện chạy loạn hay gì gì đó, nhưng không nghĩ tới cô lại dịu dàng, thân thiết như thế, thật sự ngoài dự tính của anh.

"Trẻ con, cùng nó so đo làm gì? Thật ra thì bé gái đó được giáo dục tốt nên rất ngoan ngoãn, nếu không sẽ lôi thôi lắm ~"

Cô nhún nhún vai, không để bụng hiểu lầm của anh.

"Cô Giang Mạnh Phi."

Cô vừa nói xong, y tá liền mở cửa ra gọi.

"Đến lượt tôi rồi!"

Cô vội vã nhảy lên đi vào phòng khám, y tá giúp cô tháo băng gạc trên chân ra, bác sĩ nhìn miệng vết thương, bôi lên một lớp thuốc mỏng, rồi cuộc tuyên bố cô thoát khỏi bể khổ.

"Chúc mừng cô khỏi hẳn, không cần lấy thuốc, cũng không đến thay thuốc nữa."

"Cám ơn."

Tin tức tốt vậy khiến cô cười tươi, cầm lại giấy khám sức khỏe của mình đi ra phòng khám.

Người chờ thanh toán tiền khám bệnh không nhiều lắm, sau khi trả hóa đơn xong, đi trên hành lang dài của bệnh viện, cô kéo Mục Phong bên cạnh: "Này, bác sĩ nói tôi khỏi rồi, vậy. . . . không phải là tôi có thể bắt đầu đi làm sao?"

"Tôi thật sự chưa thấy ai thích đi làm như cô." Mục Phong không thể tức giận, bật cười nói.

"Không phải là tôi thích đi làm, chỉ là chờ việc đã lâu, ở nhà rảnh rỗi đến sắp khủng rồi. . . . ." Cô cố gắng nhẫn nại, tức giận trừng anh: "Dù sao ông chủ lớn như anh, chắc là sẽ không hiểu được bất đắc dĩ của dân thường chúng tôi đâu!"

"Nói như vậy không công bằng đó, ông chủ cũng là người, cũng có bất đắc dĩ cô không thể tưởng tượng." Chỉ cần là người thì sẽ gặp cảnh khó khăn, anh cũng vậy thôi.

"Nói đến đây, ở trên xe anh nói chúng ta có bất đắc dĩ giống nhau là có ý gì?" Cái vấn đề này làm phiền cô mấy chục phút, vừa đứng cơ hội hỏi rõ ràng.

"Ừ. . . . ."

Mục Phong trầm ngâm, dường như đang tính toán nên mở miệng như thế nào: "Thật ra thì tình cảnh trước mắt của tôi tương tự cô, làm tôi có chút nhứt đầu."

Lúc đầu, anh không có ý định cho người ngoài biết chuyện này, nhưng khi hai người gặp nhau, thì có cảm giác "Đồng bệnh tương liên" (cùng có bệnh thì thông cảm cho nhau), giống như không nói ra cũng không thoải mái, anh do dự một chút, vẫn quyết định đem tình hình của mình nói cho cô nghe.

"Tôi nào có cái gì. . . . ."

Cô mới vừa mở miệng, liền nghĩ đến chuyện anh mới vừa rồi ở trên xe nói: "Anh là nói chuyện tôi bị người nhà thúc giục tìm đối tượng? Chẳng lẽ anh cũng thế?"

"Đúng vậy, đáng sợ hơn, người thúc giục lại là bà ngoại tôi."

Mục Phong cười khỏ, cô dùng chữ "cũng" này, làm cho cảm giác bất lực của anh về trạng thái cân bằng: "Bà muốn tôi trong ba tháng tìm được cô gái mình thích, nếu không sẽ phải thu hồi quyền thừa kế của tôi."

Thu hồi cổ phiếu Nghiêm thị trên tay anh, mặc dù không phải là trút quyền người kế thừa của anh, nhưng để tránh còn phải giải thích tất cả nguyên nhân nắm giữ của các anh em họ và tỷ lệ phân phối, anh nói gọn lại.

"Nghiêm trọng vậy sao?!" Cô giật mình, lên tiếng kinh hô.

Dù sao bối cảnh nhà anh không phải bí mật gì, hầu như tất cả mọi người đều biết anh là cháu ngoại lão Đồng sự trưởng "Nghiêm thị Kim không", nhưng ngay tại chỗ nghe được chuyện quyền thừa kế vẫn cảm thấy rất sốc.

"Đúng vậy!"

Dẫn cô đi ra bệnh viện, khoe miệng của anh mặc dù khế giương lên, nhưng nhìn ra được cũng không phải là vui vẻ từ trong lòng.

"Vậy sao anh còn không nhanh nghĩ biện pháp giải quyết đi?"

Điên rồi! Sao anh ta còn cười được?

Trong lúc vô tình, cô đã xem Mục Phong là bạn bè, nghe được anh gặp phải chuyện nghiêm trọng như thế, không thể không chế căng thẳng.

"Nghĩ biện pháp gì chứ? Chung quy thì tôi không thể tùy tiện tìm người ghép vào cho đủ sao?"

Đi tới bãi đậu xe, anh bấm nút điều khiển, mở cửa muốn cô lên xe: "Lên xe trước rồi hãy nói!"

Giang Mạnh Phi ngồi ở trong xe, nghiêm túc nghĩ tới anh nói câu có thể "Tìm người ghép vào cho đủ" kia.

"Ai ~~ bà ngoại anh có ý là, trong vòng ba tháng tìm được người trong lòng, sau đó thì sao? Muốn tới mức độ nào mới có ý nghĩa?"

Chờ anh lên xe, đóng cửa xe xong, cô không kịp chờ đợi liền đặt câu hỏi.

Cô gái mình thích, điều kiện này quá mơ hồ, thích bề ngoài, thích tính tình cũng gọi là thích! Huống chi muốn qua lại đến cái mức độ nào mới qua cửa? Nghe qua một chút tiêu chuẩn cũng không có.

Huống chi, trong vòng ba tháng phải tìm được chân mệnh thiên nữ căn bản là không thể nào, cô hoài nghi bà ngoại anh căn bản là cố ý muốn gây phiền toái cho anh.

Chỉ là, cái gọi là "ân đền nghĩa trả", mấy ngày nay anh vì mình làm "lao động phục vụ" nhiều như vậy, cô nên báo đáp, vì vậy cô muốn làm rõ điều kiện của bà ngoại anh là gì trước, lại nghĩ có ai thích hợp hay không, muốn giúp anh lựa đối vượt qua kiểm tra.

"Mặc dù là không tới nông nổi nghiêm trọng vậy ... nhưng tuyệt đối không phải bạn bè khác phái bình thường có thể giả dạng."

Anh cài dây an toàn, phát hiện cô thật rất sáng suốt, cả chi tiết này cũng nghĩ đến: "Mặc dù bà ngoại tôi hơn 70 tuổi rồi, nhưng đầu của bà rất linh hoạt, không dễ bị tôi lừa vậy đâu."

"Cho nên? Ít nhất phải ở chung sao?"

Cô cau mày, điều này hiển nhiên tăng độ khó lên không ít, ở phía phương diện chọn người.

Một cô gái tốt dĩ nhiên sẽ không có khả năng phối hợp diễn loại đùa giỡn này, dù sao phải suy tính đến vấn đề danh tiết (danh dự và tiết tháo), và lại

cũng không thể tìm người làm vợ, ngộ nhờ duyên không cần thận, lau súng bóp cò thì làm sao? Cô làm mỗi chẳng phải đã gây tội ác tày trời sao?

Không được, không được, cô đảm đương không nổi cái tội danh này, phải nghĩ cho kĩ mới được.

"Không khác ý kia là bao."

Anh khởi động xe, thú vị nhìn trộm cô: "Sao thế? Đột nhiên nảy sinh ý tốt, muốn giúp tôi sao?"

"Này! Cái gì gọi là ‘đột nhiên nảy sinh ý tốt’ chứ?" Cô nhủ lòng mày, trừng anh: "Đúng rồi, tôi thừa nhận tôi vốn cũng không phải là Thiện Nam Tín Nữ gì (cách gọi theo đạo Phật), nhưng mỗi ngày đều nhìn anh chờ tôi đến bệnh viện thay thuốc, tôi giúp lại anh một lần cũng không phải là quá đáng!"

Cô giống người vong ân phụ nghĩa sao? Tức chết!

"Tức giận sao?"

Thấy cô quay mặt nhìn ngoài cửa sổ, anh cười một cách khác thường.

Thật ra thì cảm xúc của cô nắm giữ rất tốt, toàn bộ hi vọng ái ô đều viết hết lên khuôn mặt nhỏ, thanh lệ.

Sau những ngày liên tục tiếp xúc, anh bắt đầu biết cô, hiểu cô, phát hiện cô gái nhỏ này tính tình thẳng thắn, vui giận đều thể hiện ra bên ngoài, có lúc thậm chí còn rất dịu dàng, không hề mạnh mẽ như vẻ bề ngoài.

Anh từng quen biết, qua lại với rất nhiều phụ nữ, chưa bao giờ xuất hiện người có cá tính đặc biệt, mà làm anh kinh ngạc hơn nữa là một chút bài xích anh cũng không có, còn cảm thấy ở chung với nhau vô cùng thoải mái, vui vẻ.

Có lẽ vừa bắt đầu là anh "phục vụ" cô, nhưng Mạnh Phi hiện tại cho anh cảm giác không giống như cấp trên và cấp dưới quen biết không lâu, mà coi anh là bạn bè, vì anh lo lắng, phiền lòng, dù cho cô có phải là vì cảm tạ sự "phục vụ" của anh mà có phản ứng này, anh cũng khó kiềm chế mà sinh ra chút vui sướng trong lòng.

"Anh là ông chủ tương lai của tôi! Tôi nào dám tức giận với anh chứ."

Cô hừ nhẹ một tiếng, chưa xót nói.

"A ~ cô yên tâm, tôi sẽ không thù dai đâu." Anh bảo đảm.

"Ha ha ha! Càng nhân mạnh mình là người không thù dai, người đó càng thù dai." Cô nói chuyện khoa trương, cười to gấp 3 lần, giấu cợt nói.

Tương cô là đứa trẻ ba tuổi, là tiểu nữ sinh mới ra ngoài xã hội chắc? Nào dễ lừa thế, chắc ~

"Ha ha ~" anh bị cô chọc cho vui vẻ, cất tiếng cười to: "Được rồi, nói thật, cô muốn giúp tôi thế nào?"

"Đương nhiên là giúp anh tìm đối tượng rồi!"

Bà ngoại muốn anh nộp một cô bạn gái, vậy cô giúp anh chuẩn bị một cô bạn gái a, cái này còn phải hỏi sao? "Xem anh là muốn thân hình cao gầy, đáng yêu, hay là xinh đẹp mà lạnh lùng. . . . ." Cô chơi với các ngón tay của mình.

"Kiểu tôi muốn là không sinh ra lòng ái mộ với tôi."

Không đợi cô nói xong, anh đã có ý kiến.

"Hả?"

Không sinh ra lòng ái mộ với anh? Cô sửng sò, trong khoảng thời gian ngắn đầu óc không kịp suy nghĩ.

"Trước tìm đối tượng để cho bà ngoại tôi an tâm, chờ qua kỳ hạn ba tháng, lấy cá tính không hợp hay suy nghĩ quá khác nhau làm lý do chia tay, sóng gió này rồi sẽ trôi qua." Anh nhìn chăm chú vào đường xe phía trước, từ từ mà nói.

Cô há hốc mồm, thật lâu không phát ra tiếng.

"Làm gì?"

Phát hiện cô sửng sò một bên, anh cười như không cười nhìn cô.

"Oa ~ tâm cơ cô khá tốt đó!"

Trời ạ! Ở bên cạnh anh tuyệt đối phải cẩn thận một chút, nếu không bị bán vẫn còn ngu ngốc giúp anh kiếm tiền!

Mục Phong cười cười, không cho là mình có lỗi; "Khi trường bối yêu cầu không hợp lý thì phải phản kích đúng lúc, nếu không chỉ có im im chịu thiệt

thời."

Là vậy sao?

"Hiện tại trong óc tôi rối một mủi rối, phải đi về xem có ai phù hợp điều kiện của anh không đã."

Được rồi, anh có cách của anh, cô không đưa ra bình luận, dù sao hiện tại quan trọng nhất là tìm người, giải quyết tốt vấn đề của anh.

"Tôi lại cảm thấy có người phù hợp yêu cầu của tôi." Anh suy tư một lát, đột nhiên nói.

"Hả?"

Sao vậy? Anh biết bạn bè của cô sao?

Giang Mạnh Phi ngẩn người, một giây kế tiếp lập tức hỏi: "Ai?"

"Cô đó!"

Lời anh nói ra mà không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không kịp, trực tiếp chỉ đích danh.

"Gi?!" Cô thiếu chút nữa từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên, không dám tin, nhìn chăm chăm anh: "Tại sao là tôi chứ?"

"Bởi vì hoàn cảnh của hai chúng ta không khác nhau lắm, cho nên rất thích hợp."

Anh giương môi cười, bắt đầu thuyết phục cô cùng anh 'phạm tội'. "Cô bị người nhà thúc giục tìm đối tượng, tôi cũng vậy, nhìn như vậy, hai chúng ta phối hợp với nhau lại thỏa đáng nhất."

Cô á khẩu không trả lời được.

Theo cách anh nói này, giống như cô không thể không phối hợp, huống chi anh nói không sai, cô và anh có rắc rối như nhau, có lẽ hợp tác cùng nhau cũng không phải chuyện xấu. . . . .

"Như thế nào? Có hứng thú giúp tôi hay không?"

Nghiêm chỉnh mà nói không hẳn là giúp anh, mà là hai bên cùng có lợi.

"Ừ. . . . . Để tôi về suy nghĩ lại đã."

***

"Oa Oa, con xem mấy tấm hình này đi."

Sau bữa ăn tối, Lưu Huệ Như không biết mò ở đâu ra một đồng hình, không nói hai lời liền kéo cô về phía bàn.

"Đây là gì?"

Cô ghé đầu qua nhìn, phát hiện rõ ràng đó là một đồng hình đàn ông, thoáng chốc trong bụng như bị đánh: "Những hình này phải làm sao?"

"Đương nhiên là để cho con xem mắt!" Lưu Huệ Như xem như chuyện đương nhiên mà nói.

"Hả? Con lại không nói con muốn xem mắt!"

Cô giật mình, đây là thời điểm quyết định chuyện gì chứ, một chút cô cũng không biết!

"Con cũng hai mươi bảy tuổi rồi, còn không nhanh lên tìm đối tượng gả đi, chẳng lẽ muốn ở nhà làm bà cô già?"

Lưu Huệ Như chống nạnh, đem hết bực tức trong lòng mấy năm nay tuôn hết ra ngoài: "Con cũng không ngấm lại, em gái Chu hàng xóm chúng ta đó, tháng trước cuối cùng mẹ nó cũng gả ra ngoài; còn Ngô Tiểu Thiên đầu hẻm, cũng đã là mẹ ba đứa, còn có cái đó. . . . ."

"Aaaaaaa ~"

Giang Mạnh Phi không chịu nổi, hét lên một tiếng, thành công việc đè xuống việc Lưu Huệ Như nhắc đi nhắc lại: "Con biết con biết, cách mười ngày nữa tháng, mẹ lại đem những người đó ra nhắc một lần, chuyện nhà người ta mà mẹ thuộc như lòng bàn tay, rốt cuộc mẹ là ai hả mẹ?"

"Cũng bởi vì mẹ là mẹ con nên mới nói con nghe."

Lưu Huệ Như kéo ghế ngồi xuống, tận tình khuyên bảo: "Mẹ nói rất nhiều lần rồi, ba mẹ không thể ở bên con cả đời, cho nên con phải tìm đối tượng phó thác cả đời để cho ba mẹ yên tâm chứ!"

Giang Mạnh Phi cắn môi, im lặng không nói.

"Con nhìn em trai con đi, có Từ Từ kế thừa hương khói, Tiểu Hà cũng có Học Hạo chăm sóc, hiện tại mẹ lo nhất cũng chỉ có con, chẳng lẽ con không thể hẹn hò với một bạn trai để mẹ yên tâm sao?" Lưu Huệ Như như đọc thuộc lòng, nói vô cùng trôi chảy.

Nói đi nói lại còn không phải là một chuyện sao? Giang Mạnh Phi âm thầm thở dài, bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc chuyện Mục Phong nhắc tới ban ngày.

Nếu như cô giả bộ cùng Mục Phong kết giao, vừa có thể giúp anh đạt được yêu cầu của bà ngoại, lại có thể khiến mẹ an tâm, nghĩ tới nghĩ lui đều là hai bên đều có lợi, cô còn có gì phải suy tính chứ?

Dù sao anh cũng sẽ không sinh lòng yêu thương với một nữ sinh, điều này cô tự tin ...

Cô tin tưởng giữa nam nữ có tình bạn bè đơn thuần, cô coi anh là bạn, anh cũng xem cô là bạn, hai người coi như giả làm người yêu của nhau, chỉ cần trong lòng phân rõ giới hạn, mặc cho người ta nói thế nào, cũng sẽ không có chuyện ngoài ý muốn.

"Có phải con dẫn bạn trai về, mẹ sẽ không ép con xem mắt hay không?"

Cô như đang xác nhận lần cuối.

"Dĩ nhiên, nhưng mà con không thể tùy tiện tìm chó và mèo tới qua loa cho mẹ, như vậy không được." Lưu Huệ Như lo lắng con gái sẽ tùy tiện tìm người tới ứng phó, vội vàng bổ sung điều kiện.

"Được."

Giang Mạnh Phi hít sâu, giống như ra một quyết định quan trọng, thận trọng nhìn chăm chú vào mắt mẹ: "Người này con bảo đảm mẹ nhất định hài lòng, hơn nữa còn vô cùng hài lòng."

***

Vì muốn trao đổi với Mục Phong "âm mưu" của hai người, Giang Mạnh Phi không để ý đã tới, sau khi tắm xong lập tức gọi điện thoại cho Mục Phong.

"Alo, tôi Mục Phong."

Sau khi vang lên ba, năm tiếng anh mới nhận điện thoại, giọng nói có chút khàn khàn.

"Tôi là Giang Mạnh Phi, xin lỗi, anh đã ngủ chưa?"

Hình như phát hiện mình đang quấy rầy đến giấc ngủ của anh, cô không nói lời gì trước, xin lỗi rồi nói sau.

"À ~ còn chưa có, tôi còn chưa ngủ."

Giọng nói của anh lộ ra ý cười, giống như rất vui khi nhận được điện thoại của cô: "Sao thế, trễ vậy còn chưa ngủ?"

"Ài. . . . . Tôi là muốn hỏi anh, trước nói cái việc kia, coi như không tính toán gì hết được không?"

Cô bắt đầu có chút hối hận lúc ấy không trực tiếp đồng ý anh, hiện tại mới đến nói chuyện này, cảm giác giống như lấy lại của anh, thật mất mặt.

"Việc nào?"

Anh lập tức liên tưởng đến chuyện mình mời cô "cùng phạm tội", nhưng cô không có nói rõ ràng, anh định giả bộ ngu không biết.

". . . . . Anh cố ý!"

Cô tức nghẹn, khuôn mặt nhỏ không khỏi nóng lên.

"Haiz, tôi thật sự không biết cô đang nói gì, có thể nói rõ ràng một chút hay không?"

Anh khàn giọng bật cười, cẩn thận không để cho cô nghe được tiếng cười của mình.

"Chính là chuyện giúp anh lừa bà ngoại anh á!"

Cô ảo não đập đầu xuống giường, cảm giác mình bị anh đùa bỡn.

"È hèm, cô là muốn hỏi tôi, đề nghị kia coi như không tính toán gì hết sao?"

Ước chừng đoán được mục đích cô gọi tới, nụ cười bên môi anh càng tươi.

"Đúng rồi!"

Cô tâm bất cam, tình bất nguyện lên tiếng.

"Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, Tứ Mã Nan Truy, suy nghĩ của tôi không thay đổi, chờ quyết định của cô thôi."

Anh dựa vào đầu giường, thoải mái nhắm mắt lại, chờ cô trả lời.

"Làm ơn! Tôi căn bản không có cự tuyệt đường sống."

Cô tròn mắt một cái, làm bộ không thấy đồng hình còn đặt ở trong phòng mình.

"Mẹ tôi không biết đi đâu tìm ra một đồng hình đàn ông cho tôi, lại muốn tôi đi xem mắt, xem mắt đó! Thời đại nào còn xem mắt chứ?!"

Thì ra là mẹ của cô so với anh bà ngoại còn gấp hơn, theo lý thuyết, anh nghe đến chuyện này sẽ phải có chút hả hê, nhưng nghĩ đến bác gái tìm một đồng hình đàn ông cho cô chọn thì không cười nổi.

"Trên thực tế, hiện tại người tuổi trẻ đều đi đường tắt, bởi vì công việc quá bận rộn không có thời gian nói chuyện tình cảm, cho nên tham gia xem mắt với câu lạc bộ hôn nhân vẫn không thiếu." Anh nhất thời không rõ tâm tình phức tạp của mình từ đâu mà đến, không chuyên tâm lên tiếng.

". . . . . Ý của anh là muốn tôi đi xem mắt sao?"

Nghe Mục Phong nói như thế, tâm tình của cô đột nhiên rất sa sút, aiz, có thể thật là cô bỏ lỡ đồng ý thời cơ tốt nhất của anh, cho nên anh mới đổi ý!

"Không, tôi không phải ý đó."

Anh chợt hồi hồn, vội vàng giải thích: "Tôi là nói, rất vui khi cô đồng ý giúp tôi."

"Cũng không coi là giúp anh đâu! Tôi cũng là đang tự giúp mình!"

Anh tỏ lòng cảm ơn như vậy, cô ngược lại ngược lưng, ngồi ở trên giường cười khúc khích.

"A ~~~ như vậy đi, ngày mai cô cũng phải bắt đầu đi làm, không bằng chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm trưa, nghiên cứu xem cần biện pháp gì, lừa gạt thật tốt bà ngoại tôi với mẹ cô."

Anh nghĩ rất nhanh ra kế hoạch tác chiến.

"Trời ạ! Còn phải biện pháp sao?"

Huhuhu! Cô hoàn toàn không nghĩ tới sẽ phiền phức như vậy, đôi mày thanh tú nhất thời vận vẹo rất khó coi.

"Không có biện pháp chẳng lẽ chờ bị bắt sao? Nhớ hỏi tôi cô mấy tuổi, trong nhà có những người nào thì rách công rồi, như vậy còn lừa tiếp được sao?"

Nghe vậy, Giang Mạnh Phi chu môi. Nếu là vừa mở miệng liền bị phoi bầy, thật sự xấu hổ muốn chết, vẫn phải có vài chiêu trước thì an toàn hơn . . . . .

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Thì Có Gì Đâu Ghê Gớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Sau khi vào ‘Mục Thị Kim Không’ làm việc, Giang Mạnh Phi được phân đến bộ phận nghiệp vụ thư ký, bộ phận đang “duyệt thịnh âm suy” này bắt ngờ có một cô gái gia nhập, lập tức dẫn đến những sự thay đổi, nhưng cô không có thời gian để ý tới tiếng huýt sáo đầy hứng thú của mấy người đàn ông kia, lập tức tập trung vào công việc.

Thư ký tiền nhiệm nghỉ việc một thời gian, cộng thêm cô vì bị thương mà kéo dài nhiều tuần mới đến nhậm chức, trong khoảng thời gian này đều là thư ký những ngành khác thay phiên giúp cô xử lý công việc, cho nên tài liệu trên bàn làm việc hỗn loạn không chịu nổi, sắp xếp xong thì đã hết cả một buổi sáng của cô.

Cô cẩn thận phân loại tài liệu, bỏ vào trong tủ hồ sơ, sau đó đem tài liệu cần giám đốc ký tên tập trung lại, cầm vào phòng giám đốc.

"Giám đốc, phiền anh ký tên những văn kiện này."

Sau khi cô cố hết sức đem một đồng giấy tờ lớn để trên bàn giám đốc Lý Văn Ký, thở phào nhẹ nhõm.

Lý Văn Ký ngẩng đầu lên, cầm 2, 3 phần tài liệu phía trên lên tùy ý lật xem, liền ngẩng đầu nhìn Giang Mạnh Phi —— tóc của cô rối, quần áo đơn giản, nhưng tài liệu ngược lại được sắp xếp rất cẩn thận, chính lý căn cứ theo thời gian cụ thể, xem ra đây là một cô gái cẩn thận tỉ mỉ.

"Ừ, cô để đó là được rồi."

Anh cười cười, cúi đầu đọc tài liệu, lúc cô xoay người chuẩn bị rời phòng làm việc, tiếng chuông nghỉ trưa vang to, Lý Văn ký dừng một chút, gọi: "Cô Giang."

"Vâng!"

Cô nhanh chóng xoay người, nghe lời như học sinh tiểu học: "Giám đốc có gì phân phó sao?"

"Không có, tôi nhớ là cô vừa tới, cho nên muốn mời cô ăn bữa cơm, cũng coi là chúc chúng ta hợp tác vui vẻ." Lý Văn ký đóng tài liệu lại, không đợi cô đồng ý đã từ chỗ ngồi đứng lên.

Ách, cô cũng có hẹn với Mục Phong! Nhưng tân thủ trưởng đột nhiên mời, hơn nữa còn dùng câu "chúc hợp tác vui vẻ" chụp mũ đề cô, nếu cô không đồng ý, chẳng phải là phụ ý tốt của người ta sao?

"Xin lỗi giám đốc, buổi trưa tôi đã có hẹn rồi, thật ngại quá!" Nhưng cô đã hẹn với Mục Phong trước, giữ chữ tín tương đối quan trọng, cho nên vẫn cự tuyệt Lý Văn Ký trước thì thỏa đáng hơn.

"Vậy sao?"

Động tác mặc tây trang áo khoác của Lý Văn Ký dừng lại, nhìn cô, nếp nhăn hấp dẫn trên mặt khi cười hiện lên: "Rất quan trọng sao? Nếu như không phải rất quan trọng, có thể đổi thời gian với đối phương không?"

"Xin lỗi, hôm nay tôi thật sự không có cách cùng ăn cơm với giám đốc, mong giám đốc thông cảm." Cô không nghĩ ngợi, từ chối ngay lập tức.

"Được rồi, vậy không thể làm gì hơn là ngày khác vậy."

Lý Văn Ký cũng không miễn cưỡng, anh cởi áo khoác, treo trên ghế dựa: "Đi đi, chỉ có nửa giờ, nhớ về làm đúng giờ."

"Vâng. Chào giám đốc."

Giang Mạnh Phi gạt đầu một cái, vội vàng chạy về chỗ ngồi lấy túi xách đi đến thang máy, nhưng thang máy vừa mở cửa ra thì cô cũng sắp choáng.

Đầy người! Chen không vào không nói, ngay cả khe hở cũng không có, cô nhắm mắt lại, không nói hai lời xoay người, kéo cánh cửa nặng của lối thoát hiểm ra, nắm lan can cầu thang cẩn thận từng li từng tí xuống lầu.

Chân của cô vừa mới đỡ, không nên chạy, nhưng thang máy chuyển tiếp theo cũng cực kỳ nhiều người, thà đi thang bộ còn nhanh hơn.

Mục Phong nói sẽ ở lâu một chờ cô, cô đi ra khỏi tòa nhà, quả thật nhìn thấy xe anh dừng ở một bên.

"Ngại quá, tôi xuống hơi trễ." Sau khi mở cửa ngồi vào xe, cô nói xin lỗi.

"Không sao, cũng không phải là chuyện lớn, xin lỗi gì chứ." Anh lơ đãng lên tiếng, kéo cần xe, nhanh chóng rời tòa nhà công ty.

"Đều là giám đốc của tôi! Trước lúc nghỉ trưa, anh ấy đột nhiên nói muốn mời tôi ăn cơm, dọa tôi giật mình!" Cô cài dây an toàn, không nghĩ nhiều, kể lại cho anh nghe.

Lại không phải là chuyện gì quá đặc biệt, lại muốn mời cô ăn cơm, khiến cô có chút thụ sủng nhược kinh: "Tôi nói với anh ta là đã có hẹn ..., ban đầu anh ta còn muốn tôi đổi thời gian với anh, tôi khẳng khái không chịu anh ta mới thả người đó."

"Giám đốc bộ phận nghiệp vụ Lý Văn Ký? Anh ta muốn mời em ăn cơm?" Mục Phong hí mắt: "Tại sao?"

"Anh ta nói chúc chúng tôi hợp tác vui vẻ." Cô thở ra một hơi nói.

Mục Phong gật tai, nóng nảy nắm chặt tay lái, không đáp lời.

Lý Văn Ký là cơ quan tài chính lương cao từ đơn vị khác đến khai thác ở nghiệp vụ cao thủ, nghe nói Hoa Danh bên ngoài, danh tiếng rất kém, nhưng anh nghĩ năng lực làm việc quan trọng hơn, cho nên không để trong lòng, không nghĩ tới bây giờ Lý Văn Ký lại bắt đầu "tấn công" Giang Mạnh Phi, còn dùng lý do cấp dưới không thể cự tuyệt, làm lòng anh không thoải mái.

Chỉ là Giang Mạnh Phi chẳng những không đồng ý Lý Văn ký, còn kiên trì ăn bữa trưa cùng mình, hiển nhiên là cô gái rất biết giữ chữ tín, điều này làm cho tâm trạng không thoải mái lắm của anh thoáng bình phục.

Không nói đến cảm tình lúc trước với cô, bằng vào điểm này, anh tìm không ra cô gái nào có tư cách tham dự kế hoạch này hơn cô . . . . .

Có cảm tình?

Khi nào thì anh có cảm tình với Giang Mạnh Phi rồi chứ?!

Đúng rồi, ngay từ đầu cô cự người ngoài ngàn dặm (không muốn tiếp xúc với người lạ) làm anh cảm thấy thú vị, đến sau tai nạn xe cộ thì không có đạo lý ám áp đưa đón cô, sau đó ngoài ý muốn biết người nhà cô, quen thuộc hoàn cảnh sinh hoạt của cô, cộng thêm đoạn đối thoại của cô với bé gái ở bệnh viện vô tình lộ ra sự dịu dàng, bây giờ hiện ra sự kiên trì, mỗi một điểm đều hấp dẫn anh, làm anh càng ngày càng không rời mắt được.

Thì ra là mình muốn cô tham dự kế hoạch lừa bà ngoại chỉ là lấy cớ, thật ra anh đã sớm sinh ra tình cảm với cô, và lại nghe Lý Văn Ký hẹn cô thì trong bụng rất không thoải mái, hẳn là bởi vì tâm trạng ghen buồn cười sao?

Một khi đã thấy rõ ý đồ chân thật cùng tình cảm của mình, tâm tình rộng mở, không khỏi vui vẻ ngâm nga bài hát.

Anh muốn Giang Mạnh Phi, Lý Văn Ký đừng hòng mơ tưởng.

"Đang hát nữa, tâm trạng tốt sao?"

Giang Mạnh Phi thích thú nhìn gò má anh.

"À há, rất rất tốt."

Anh nhếch môi cười, không phủ nhận việc mình tâm trạng đang tốt.

"Ha ha...!"

Cô cười cười, không nhịn được hỏi: "Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Đương nhiên là nơi càng kín đáo càng tốt." Anh cười khẽ một tiếng.

"Tại sao muốn nơi càng kín đáo càng tốt?"

Tìm cô vô duyên vô cớ rét lạnh, gương mặt khẽ ửng hồng.

"Chẳng lẽ em muốn cho mọi người biết bí mật của chúng ta?" Khóe mắt anh thoáng nhìn, thấy bộ dáng cô đứng ngồi không yên, không nhịn được muốn đùa dai.

Chuyện như vậy đương nhiên không thể để những người không liên quan biết, nếu không đến lúc đó truyền tới tai bà ngoại anh thì nguy rồi. Cô đơn thuần, không biết được có một số việc sau khi công khai thì rất dễ lộ chân tướng, mà anh thích sự đơn thuần của cô, điều này chứng tỏ cô không có mưu đồ gì cả.

Đây là cảm giác thật kỳ diệu, một khi phát hiện mình thích một người, bất luận cô ấy làm cái gì, nói cái gì, cũng cảm thấy cô là đúng, tuyệt vời, anh chưa bao giờ có cảm giác này. . . . .

"Nói cũng phải đó!"

Cô bừng tỉnh hiểu ra, phát hiện mình không có chú ý tới điểm này, thật sự là sơ suất quá: "Như vậy xin hỏi nơi nào mới tính là kín đáo?"

"Nhà tôi."

***

Lần đầu tiên bước vào nơi riêng tư của anh, Giang Mạnh Phi giống như Già Lưu vào thăm đại quan viên [1], ngấm nhìn khắp nơi, mặc dù thiết kế rất đơn giản, nhưng từng đường nét, mỗi chỗ đều làm cô không ngừng tán thưởng.

[1] Già Lưu vào thăm đại quan viên: Già Lưu là nhân vật trong "Hồng Lâu Mộng" của Tào Tuyết Cần. Bà là hình tượng nghệ thuật ấy không chỉ biểu hiện cá tính trong sáng, sức sống tràn đầy mà còn có tác dụng tô điểm cho sự khắc họa đặc trưng tính cách của những nhân vật khác trong tác phẩm. Song song với việc xây dựng hình tượng nghệ thuật Già Lưu, Tào Tuyết Cần còn mượn nó để vẽ ra những trắc diện trong tính cách của những nhân vật chính của tác phẩm làm cho những hình tượng nghệ thuật ấy phong phú hơn, phức tạp hơn và nổi bật hơn. Ở đây có ý là Giang Mạnh Phi rất hứng thú với nhà Mộc Phong, say mê nhìn khắp nơi.

"Ngồi đi, em muốn uống gì?"

Khi vào nhà thì anh đi về phía phòng bếp, vừa mở tủ lạnh, thuận miệng hỏi một câu.

"Nước lọc là được rồi." Cô ngồi trên ghế sa lon xa xỉ nói.

"Được rồi, bây giờ chúng ta có thể bàn."

Mục Phong bưng nước lọc tới, đặt ở trên bàn trước mặt cô, ngồi xuống bên cạnh cô.

"A. . . . ."

Anh vô ý đến gần như thế, tim cô không hề báo động trước đập nhanh hơn, càng lúc càng nhanh. . . . .

"Tôi, người nhà tôi anh đã biết rõ rồi, anh nên giới thiệu người nhà anh cho tôi biết chứ!" Giang Mạnh Phi cố đè xuống xúc động trong lòng, giả bộ thoải mái mà nói.

"Không thành vấn đề, tôi là con một. . . . ."

Anh đứng dậy lấy ra mấy quyển album, mở ra chỉ vào những người trong hình, giới thiệu gia tộc thành viên mình cho cô biết.

"Đây là bà ngoại anh sao?" Cô chỉ vào một tấm hình hỏi.

"Đúng vậy, bà là một bà già vừa tinh mắt lại dày dặn kinh nghiệm."

Anh dùng tay chỉ chỉ hai bên lông mày, giả bộ hình dáng mặt phù thủy trong chuyện cổ tích.

"Ha ha! Anh thật là hư! Tại sao có thể nói bà ngoại mình như vậy?"

Cô cười vui vẻ, ngoài ý muốn phát hiện anh cũng có một mặt tính nghịch, điều này làm cho cô cảm thấy rất mới lạ, cũng có cái nhìn mới về anh.

Mặc dù anh có địa vị cao quý là tổng giám đốc công ty Kim Khổng, nhưng không có hà khắc, nghiêm nghị như trong ấn tượng, ngược lại khi ở chung hoàn toàn không có áp lực, cũng khó trách cô sẽ điên cuồng đồng ý diễn tuồng vui này với anh.

Thượng Đế, Đức Mẹ Maria, xin tha thứ cô lừa gạt người già, đây tất cả cũng là vì để cho bà ngoại anh cùng người nhà cô yên tâm, tuyệt đối không có bất kỳ tư tưởng xấu gì, Amen ~

"Chờ về sau em thấy bà sẽ biết tôi nói một chút cũng không khoa trương." Anh lắc đầu, cảm giác mình nói đúng trọng tâm.

"Vậy tiếp theo sao? Anh muốn làm như thế nào?"

Rất tốt, cô đối với thành viên gia tộc anh có chút ấn tượng, nhưng mà chưa thấy qua người thật, sợ rằng lần tới sẽ không nhận ra trong nháy mắt.

"Trong lòng em có phương án gì không?"

Vấn đề này anh đã nghĩ qua, nhưng vì tôn trọng, anh vẫn hỏi trước quan điểm của cô.

"Không có, anh thì sao?"

Cô chỉ đồng ý phối hợp, về phần làm sao, như thế nào thì không có khái niệm, dù sao mẹ cô và bà ngoại anh thì khó mà thu phục, cho nên trọng điểm vẫn nên ở trên người anh.

"Em đã không có cách, vậy thì dùng ý kiến tôi làm chủ."

Anh dùng một chút, tiếp tục nói: "Như vậy đi, hôm nay sau khi tan việc, em về nhà sửa sang lại hành lý, buổi tối tôi tới đón em, em đến nơi này ở."

"Hả?!"

Cô sững sờ, làm gì phải chuyển đến nhà anh? "Tôi phải chuyển đến nhà anh?"

"Tôi không phải mới vừa nói với em, bà ngoại tôi rất tinh mắt."

Anh khẽ thở dài, thậm chí có lúc còn hoài nghi đầu bà ngoại so với mấy anh em họ bọn họ lẫn lộn trên thương trường còn linh hoạt hơn.

"Chúng ta có thể nói cho bà ngoại tôi với mẹ em biết, nói chúng ta quyết định thử cưới, cho nên muốn ở cùng một chỗ."

"Cưới cưới cưới. . . . . cưới thử?!" [2]

[2] Ở đây tác giả dùng từ “thí hôn” nghĩa là cưới thử. Nhưng theo mình thì sống chung có vẻ đúng hơn, nghĩ lại vẫn nên tôn trọng nguyên tắc nên mọi người tự hiểu nha.

Trời ạ! Hàm răng của cô đã muốn đánh nhau, nói tới nói lui lấp bắp. "Vây vây. . . . . Vây chúng ta phải ở chung một phòng sao?"

Mục Phong sùng sốt mấy giây sau đó cười to lên.

"Tôi, không có đùa giỡn, tôi hơi rất nghiêm túc mà!"

Áaaa ~ tức chết, cô hét đến đỏ mặt lên —— cô cho là mình đang gằm thét, nhưng kỳ thật âm lượng nhỏ đến chút khí thế cũng không có.

"Tin tôi, nếu như em muốn chung phòng với tôi, một chút tôi cũng không phản đối."

Anh nghiêng mặt sang bên, yên lặng nhìn cô, khóe miệng chứa nụ cười không tắt.

"Tôi tuyệt đối không có ý này!"

Cô thiếu chút nữa nhảy dựng lên, khẩn trương đến cúi thấp lưng, bả vai co lại, hai mắt tròn to nhìn chăm chăm đầu gối mình.

"Làm ơn, xin anh trăm ngàn đừng hiểu lầm."

Mục Phong buồn bực cười, bả vai run rẩy liên tục.

Giang Mạnh Phi này thật sự vô cùng thú vị, càng tiếp xúc với cô, càng phát ra hiện cô căn bản không cay nghiệt như ấn tượng đầu tiên, thật ra thì cô có chút cá tính “chị cả ngốc”, hơn nữa còn là kiểu cực kỳ đáng yêu, ả, cái cô chị cả ngốc này!

May mắn anh không có bị bộ dáng tàn bạo lần đầu gặp cô hù dọa, mà lại vô tình gặp cô trên đường, bởi vì cô bị thương nên anh mới có cơ hội đến gần hơn, hiểu rõ cô, hiện tại mới có thể thấy nét ngây thơ trong cô.

Giang Mạnh Phi không hiểu tại sao anh cười, còn cười đến kích động, nhìn bả vai anh run mà thấy ghét! Nhưng cô không định hỏi anh vì sao, chỉ sợ Mục Phong còn nói ra chuyện làm người ta thét chói tai hơn.

"Yên tâm, ở chỗ này tôi có phòng khách, bảo đảm em sẽ rất thoải mái."

Thật vất vả anh mới dừng cười, nhưng cặp mắt hơi hồng, có thể thấy vừa rồi khi cười có bao nhiêu kích động.

"Vâng! Vậy thì làm phiền anh rồi!"

Giang Mạnh Phi lại ưỡn thẳng lưng, hai mắt không dám liếc nói cảm ơn.

"Đừng khách sáo."

Anh sửa quần áo lại cho chỉnh tề, khóe miệng nâng lên một đường cong hoàn mỹ: "Vậy quyết định xong rồi, đi thôi, tôi mời em ăn cơm."

***

Cùng Mục Phong ăn bữa trưa khá vội, trong phút chốc, Giang Mạnh Phi trở lại phòng làm việc, may là không trễ, điều này làm cho cô thở phào nhẹ nhõm.

Thật vất vả vượt qua một buổi chiều bận rộn, khi chuông tan làm vang lên, thiếu chút nữa cô mệt mỏi gục xuống bàn.

"Mạnh Phi, buổi trưa cậu chạy đi đâu?"

Lúc cô chuẩn bị tan tầm, bạn tốt Lâm Ngọc Phong đột nhiên xuất hiện ở trước bàn làm việc, không nói lời gì chất vấn: "Minh vốn là muốn tìm cậu ăn trưa, không nghĩ tới lại không thấy bóng dáng của cậu, cậu chạy đi đâu?"

Cô vốn là muốn dẫn Mạnh Phi đi làm quen với môi trường công ty, thuận tiện nói cho cậu ta biết quán nào ăn ngon nhất, quán nào sườn lợn đặc biệt thơm, quán nào gà kê lớn nhất, kết quả Mạnh Phi để cho cô bơ vơ, không có hứng thú nào cả.

"Ai. . . . . Cậu lại không nói trước, sao mình biết cậu tới tìm mình chứ?"

Hôm nay là ngày gì đây, sao ai cũng muốn tìm cô ăn cơm vậy? Chưa bao giờ biết thì ra nhân duyên cô tốt như vậy.

"Này! Ngày đầu tiên cậu đi làm, đương nhiên mình muốn dẫn cậu đi làm quen xung quanh rồi!"

Nghĩ tới lúc trước vừa tới nơi này đi làm cô phải mò mẫm một thời gian mới biết quán ăn nào ngon, dựa vào tình nghĩa bạn tốt, cô đương nhiên phải “tận tình giúp đỡ” rồi!

"Được rồi được rồi, vậy ngày mai bắt đầu, cả buổi trưa của mình đều cho cậu hết, được chưa?" Cô tròn mắt, vô lực từ trên ghế đứng lên, cầm ba lô đeo lên vai.

". . . . . Tiểu thư, cô mặc đồ công sở cầm ba lô? Phong cách có phải quá tệ không?"

Nhìn chăm chăm ba lô trên vai cô, Lâm Ngọc Phong không biết nói gì.

"Mình lái xe máy, chẳng lẽ cậu lại muốn mình mặc áo da, quần da quần thêm một cái bọc sao? Đồ mới phong cách có vấn đề!" Cô thiếu chút nữa té xỉu, không cách nào tưởng tượng được hình ảnh mặc cười đó.

"Nếu không cậu dùng cốp xe cũng được, cần gì nhất định phải cầm ba lô vải bố chứ?" Lâm Ngọc Phong ghét chu môi.

"Cậu không hiểu, túi vải bố có thể nhét vào cốp xe, hơn nữa mình không có ham mê túi hàng hiệu." Liếc túi xách hàng hiệu của Lâm Ngọc Phong hàng hiệu, cô ghét cái đó!

"Cậu không hiểu, túi vải bố có thể nhét vào cốp xe, hơn nữa mình không có ham mê túi hàng hiệu." Liếc túi xách hàng hiệu của Lâm Ngọc Phong hàng hiệu, cô ghét cái đó!

"Sao mình có thể làm bạn với người không giống phụ nữ như cậu chứ?" Lâm Ngọc Phong bắt đầu dõ dỏi nói.

"Dù sao thì bạn bè vẫn tốt hơn kẻ địch, cậu cũng đừng phàn nàn nữa."

Giang Mạnh Phi đi tới hướng toilet, đi được một nửa như nhớ tới gì đó, quay đầu hỏi: "Nè, có muốn mình chở cậu về nhà không? Mình thay quần áo là có thể đi rồi!"

"Không cần ~~ cậu muốn thay quần áo đúng không? Nhanh đi, nhanh đi!" Lâm Ngọc Phong phát tay từ chối khéo.

"Thật sự không cần mình chở cậu về nhà sao?"

"Không cần, bạn trai mình muốn tới đón, ngồi xe hơi thoải mái hơn!" Lâm Ngọc Phong tức giận chầm chọc, xoay người đi.

"Chắc chắn ~~"

Giang Mạnh Phi hướng về phía bóng lưng Lâm Ngọc Phong làm mặt quỷ xong mới xoay người đi vào toilet thay quần áo.

Năm phút sau cô một thân áo da, quần da đi ra, không nghĩ đến vừa rồi liền đụng phải cấp trên mới Lý Văn Ký của cô.

"Cô là. . . . . Giang tiểu thư?"

Liếc thấy một thân trang phục Giang Mạnh Phi, cặp mắt Lý Văn Ký nhất thời sáng lên, đáy mắt tràn đầy thương thức.

Áo da, quần da bó sát người làm tôn lên dáng người gầy béo vừa phải, vóc người này bị nhìn không sót một cái gì, Giang Mạnh Phi hồn nhiên chưa phát hiện bây giờ mình có bao nhiêu hấp dẫn, quyến rũ, nhưng Lý Văn Ký thấy được, một đôi mắt suông sã dao động trên người cô.

"Đúng, là tôi."

Cô sững sốt một chút, ánh mắt Lý Văn Ký quá mức lộ liễu, khiến cô không tự chủ được rung mình một cái, nhưng vẫn lễ phép gật đầu: "Giám đốc còn chưa tan việc sao?"

"Chuẩn bị về rồi."

Lý Văn ký cười nhạt, vô tình hay cố ý nháy mắt với Mạnh Phi, muốn “phóng điện” cho cô.

Ánh mắt của anh ta có vấn đề sao? Khóe mắt Giang Mạnh Phi giật giật, hoàn toàn không cảm nhận được “điện” của anh ta.

"Vậy tôi đi trước, Giám đốc hẹn gặp lại."

Không biết tại sao, cô đối với này cấp trên mới không có nhiều thiện cảm, cô xoa xoa bàn tay, vội vàng bôi dầu bàn chân chuẩn đi ngay.

Lý Văn Ký đứng tại chỗ, nhìn chăm chăm bóng lưng xinh đẹp đã chạy xa của cô. Cô gái này là cực phẩm, anh tuyệt đối muốn nắm trong tay!

***

"Cái gì?" Mắt kính Giang Trình Lễ lệch sang bên.

"Con nói cái gì?" Miệng Lưu Huệ Như gần như méo.

"Mặt trời mọc lên từ phía tây sao?"

Tay Giang Mạnh Nho ôm con trai run lên, thiếu chút làm rơi con trai xuống đất.

"Nhất định là ngày tận thế tới rồi."

Giang Mạnh Hà khẽ nhăn lông mày, không thể tin được chuyện như vậy sẽ xảy ra.

"Mọi người có phản ứng thái quá không? Con chỉ nói là con quyết định sống chung với Mục Phong mà thôi!" Giang Mạnh Phi thu dọn hành lý đơn giản xong, buồn cười nhìn cả nhà nói.

"Sống chung còn mà thôi sao?!"

Mọi người trong nháy mắt như tỉnh táo lại, tập thể mở miệng hướng về phía cô hét.

"Này này này, mọi người không phải cả ngày lẫn đêm muốn con nộp bạn trai, bây giờ tìm được đối tượng rồi, sao cả nhà kinh ngạc như vậy?"

Những người này có phải quá khó hiểu không? Muốn cô nhanh tìm đàn ông tốt gả đi chính là bọn họ, kinh ngạc vì bên người cô đột nhiên có người yêu cũng là bọn họ, là sao đây??? ~

"Không phải đâu con gái, có đối tượng là chuyện tốt, điều kiện của ông chủ con cũng rất tốt, nhưng con và nó mới biết nhau không bao lâu, chưa gì đã muốn sống chung, điều này quá nhanh, con không cần suy nghĩ thêm sao?" Quan niệm của thế hệ trước chính là cảm thấy con gái tương đối bị thua thiệt, Giang Trình Lễ không khỏi cười khuyên nhủ.

"Ba, Học Hạo không phải ở nhà chúng ta một thời gian rồi sao, cũng giống như con với Mục Phong sống chung thôi!"

Kỳ quái, em gái có thể, cô lại không thể, đây là lý luận gì chứ?

Giang Trình Lễ khuyên bảo một hồi thì dừng, đành ngậm bồ hòn làm ngọt im lặng, để tránh nói nhiều sai nhiều.

"Chị, nhưng Học Hạo có ba mẹ tán thành đó, chị đừng lôi bọn em xuống nước." Giang Mạnh Hà khó chịu, vội vàng giúp đỡ bạn trai nói.

"Ba cũng nói Mục Phong rất tốt kìa! Cách nói này cũng coi như đồng ý đúng không?" Cô nhún mày, bình đến tướng đỡ, nước đến đất cần.

"Không sai, cậu Mục là đối tượng rất tốt, nhưng nhà chúng ta cách biệt nhà cậu ta rất nhiều, con không cần cân nhắc lại sao?" Lưu Huệ Như nhớ rõ chuyện xưa, bát com nhà kẻ có tiền thì khó bùng, bà chỉ lo con gái sẽ chịu đau khổ.

"Mẹ, con chỉ sống chung, cũng không phải là lập tức phải gả, sao mẹ gấp gáp như vậy?" Cô không nhịn được tròn mắt.

"Sống chung không phải là trước kết hôn một bước sao? Chị nói vậy là không phải lỗi ngôn ngữ sao, chị hai?." Đầu óc Giang Mạnh Nho coi như tỉnh táo, lập tức tìm ra điểm mù trong lời nói của cô.

"Á. . . . ."

Cô sợ run lên, không biết nên trả lời như thế nào, đúng lúc chuông cửa vang lên.

Vợ Giang Mạnh Nho là Trần Hồng Quyên ra mở cửa, phát hiện khách chính là vai nam chính khiến cả nhà kinh ngạc - Mục Phong.

"Trùng hợp như thế, tất cả mọi người đều ở đây sao?"

Mục Phong vừa vào cửa thì cười tươi, nhiệt tình chào hỏi.

Thoáng chốc, toàn bộ tám miệng ăn Giang gia đem tầm mắt quét về phía Mục Phong, tổng cộng mười sáu lưỡi dao sắc bén, bắn thẳng chính xác toàn thân anh . . .

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Thì Có Gì Đâu Ghê Gớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Đối mặt với trận địa nhà họ Giang bày ra, Mục Phong một chút cũng không có bị hù, anh uy phong lẫm liệt ngồi ngay ngắn trên ghế sa lon, như vương giả ngạo nghễ quan sát quần thần trước mắt.

"Khi nào thì các con bắt đầu hẹn hò?"

Người đứng đầu gia đình bao giờ cũng có trọng lượng, Giang Trình Lễ dẫn đầu nổ súng.

"Thật ra thì lần đầu tiên con đưa Mạnh Phi về, chúng con cũng đã lui tới một thời gian." Mục Phong thoải mái mà nói.

Giang Mạnh Phi cứng người ngồi bên cạnh anh, không tự chủ được mà lo lắng thẳm.

Cô tự biết rõ, biết mình chỉ cần mở miệng thì tám phần sẽ lộ tẩy, vì vậy mím chặt môi không dám phát biểu bất kỳ ý kiến gì, người đàn ông này nguy hiểm thật, nói tới nói lui chính là rất có khí thế (cho dù là nói dối), khó trách có thể đạt được sự nghiệp lớn thế, bội phục bội phục!!!

"Thật sự là như vậy phải không?"

Mắt Lưu Huệ Như như dao liếc nhìn con gái, muốn con gái xác nhận.

Giang Mạnh Phi chớp chớp mắt, không dám đi chuyển, chỉ gật đầu như già tôi.

"Vậy sao khi về chị không nhắc tới?"

Giang Mạnh Nho mơ hồ cảm thấy có điểm lạ, nói lên nghi vấn.

"Bởi vì . . . . . Bởi vì . . . . ."

Cô nói quanh co, dùng mũi chân đá chân Mục Phong.

"Bởi vì cô ấy cho là tình cảm chúng tôi còn chưa ổn định, sợ nói ra sẽ làm hai bác lo lắng, cho nên lựa chọn giấu giếm, cho tới bây giờ, hai chúng tôi muốn tiến một bước sống chung mới quyết định công khai, mong mọi người tha thứ."

Mục Phong giống như trả lời vấn đề cơ khí, dù vấn đề gì cũng có thể đáp lại thỏa đáng.

Oa ô ~~~ thật lợi hại! Giang Mạnh Phi vỗ tay điên cuồng trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn không biến sắc, chỉ là khẽ nhếch miệng.

"Xin lỗi, em có thể xin hỏi anh một vấn đề không?" Trần Hồng Quyên ở nhà không lăm lèi đột nhiên mở miệng, một đôi mắt sáng ngời nhìn thẳng Mục Phong.

"Mời em."

Mục Phong rất có phong độ, dùng tay làm dấu mời.

"Anh thực sự thích chị hai nhà em sao?" Cô nhìn chăm chăm mắt Mục Phong, muốn từ anh trong mắt nhìn ra đầu mối gì đó.

"Đúng!" Anh không chút do dự đáp, trên mặt còn thêm vẻ chân thành, hai tay đặt trên đầu gối như đang thận trọng làm tư thế đại lễ.

"Con bảo đảm sẽ thật lòng thật ý đối đãi với Mạnh Phi, xin bác trai, bác gái giao Mạnh Phi cho con."

***

Mục Phong lấy thái độ không tự ti cũng không hống hách, giọng nói nghiêm túc chân thành, thành công thuyết phục cha mẹ Giang gia, không quá khó khăn mà đem Giang Mạnh Phi từ Giang gia đi.

"Tôi quả thật không thể tin được, anh làm sao nói ra miệng được thế?"

Thật đúng là lời nói chân thật từ trái tim . . . . .

Nếu là không biết chân tướng chuyện này, cô khẳng định sẽ cảm động muốn chết! Nhưng vấn đề là cô biết, cho nên đến ở nhà Mục Phong chỉ dựa vào mấy câu của anh.

Chỉ là không nghĩ tới ba mẹ chỉ bằng vài ba lời liền bị anh ta "mua chuộc", tám phần là lo lắng cô không gả sẽ biến thành bại chớ, cho nên vội vàng đem cô "tặng" cho Mục Phong.

"Nói gì chứ?"

Mục Phong xách hành lý của cô để bên tủ giày, nhất thời không biết cô đang nói chuyện gì.

"Thành tâm chân ý á, sao anh có thể diễn tự nhiên như vậy, tự nhiên đến nỗi như mà ba mẹ tôi không tin, anh sẽ moi trái tim ra cho bọn họ xem vậy."

Người này diễn rất khá nha, nói không chừng diễn trò mới là điểm mạnh của anh ta!

"Diễn gì chứ? Anh đương nhiên là thật lòng!"

Không nghĩ tới lời thật lòng của mình lại lấy được loại đánh giá này, anh khoa trương giả bộ tâm trạng Tây Thi, vẻ mặt đau thương mà nói: "Em thật đã làm tổn thương trái tim của anh rồi."

". . . . ." Giang Mạnh Phi trừng anh, không nói gì: "Anh không làm diễn viên là rất đáng tiếc, nếu không người hâm mộ nhất định rất nhiều."

Vốn lúc anh nói thật lòng, thiện lương của cô như bị va chạm, đột nhiên cảm thấy trong không khí tràn đầy bong bóng màu hồng, nhưng hành động khoa trương tiếp theo của anh phá hư tất cả, cô chỉ có thể làm liều theo.

"Tốt nhất là vậy!"

Mục Phong mắt tròn trắng, không biết nên đáp lại suy nghĩ hão huyền của cô như thế nào, anh nói lỏng cà vạt, quay lại tú giày xách hành lý cô đi về phía phòng khách: "Lại đây, tôi dẫn em đi xem phòng."

"Vâng."

Cô theo bước chân của anh, lắc lắc đầu, không cho mình tiếp tục suy nghĩ lung tung nữa.

Vừa vào đến phòng khách, ánh mắt cô sang lên, phong cách Victoria điển hình thoát nhìn vô cùng lãng mạn, hoàn toàn khác với phòng khách phong cách đơn giản, đối với phụ nữ mà nói, đây chính là căn phòng mơ ước.

"Thật xinh đẹp. . . . ."

Cô tán thưởng, không tự chủ được đưa tay vuốt ve tủ bát, từng động tác đều tràn ngập ca ngợi và thán phục với cách trang hoàng này.

"Thích không?"

Nhìn thấy sự hài lòng trong mắt cô, anh biết rõ còn có hỏi.

"Rất thích, cảm ơn anh." Cô yêu chết gian phòng này rồi.

"Không nên hơi một tí giắt cảm ơn bên khóe miệng, cũng không nên khách sáo như vậy." Anh nhủ lòng mày lại, cảm giác không quá thoải mái.

"Đó là một loại lễ phép, tôi vẫn kiên trì vậy."

Mặc kệ anh nói thế nào, cô vẫn kiên trì nói cảm ơn.

"Thật là bị em đánh bại. . . . ." Anh bất đắc dĩ lắc đầu, chỉ vào một bên nói: "Phòng tắm ở đây, em tự lo liệu, tôi về phòng nghỉ ngơi trước!"

"Không thành vấn đề, ngủ ngon." Tâm tình cô vui vẻ nói ngủ ngon với anh.

"Đi ngủ sớm một chút biết không? Ngày mai tôi đưa em đi làm." Trước khi đi anh không quên dặn dò.

"A!" Vừa nghe anh nói như vậy, cô đột nhiên kêu lên: "Tôi quên đem xe yêu tôi đây rồi!"

"Cũng ở chung một chỗ, về sau tôi đưa đón em đi làm là được rồi!" Anh đương nhiên nói.

"Không được đâu! Anh không phải nói là không thể để cho quá nhiều người biết sao? Nếu là tôi đi xe anh đi làm, bảo vệ ở bãi đậu xe sẽ thấy chúng ta đi chung ..., đến lúc đó truyền đến truyền đi, bị mọi người phát hiện là âm mưu coi như xong rồi!" Cô lo lắng nói ra lý do không tiện đi xe anh.

"Á. . . . . Vậy ngày mai làm sao em đi làm?" Cô nói như vậy khiến anh hoàn toàn không có chỗ phản bác, ghen ngào hỏi ngược lại.

"Bây giờ tôi đi lấy xe về?" Cô dò thử hỏi.

"Không được, quá muộn."

Hiện tại cũng sắp mười một giờ rồi, để một cô gái lái xe ban đêm anh không yên lòng.

"Anh có thể chờ tôi về nhà trước, sau đó lái xe đi theo phía sau tôi, như vậy yên tâm chứ?" Ước chừng đoán được tâm tư của anh, cô chủ động tìm đường giải quyết.

"Không được!"

Không phải là không thể đi theo xe cô về, mà là nghĩ đến bộ dáng xinh đẹp, mạnh mẽ của cô lúc lái xe sáng mai thì anh hẹp hòi, không muốn tên đàn ông khác thấy: "Ngày mai em vẫn đi xe tôi đi, cách công ty 300m thì em xuống xe trước, như vậy sẽ không bị phát hiện rồi."

". . . . . Ngày, tôi có nói qua anh rất bá đạo chưa?"

Rõ ràng là một chuyện rất đơn giản, làm gì phải phức tạp như thế? Dù sao ngày mai cô vẫn dắt xe về nhà!

"Bây giờ nói rồi đó."

Anh giương môi cười một tiếng, kiểu ngoài cười nhưng trong không cười: "Cứ quyết định như vậy, ngủ ngon." Nói xong lập tức xoay người rời phòng khách.

"Quả thật khó hiểu!"

Cô ảo não đóng cửa phòng, vẫn không hiểu sao anh phải kiên quyết như vậy.

Là quan tâm cô sao? Hay là như thế nào?

Thật lạ . . . . .

***

Nói là cưới thử, thực chất là ở chung

Đối với hai người bọn họ mà nói thật ra rất mới mẻ, bởi vì đối tượng sinh hoạt chung không phải là người thân đã quen thuộc từ nhỏ đến lớn, cho nên mỗi một phút đều khá mới lạ.

"Này, chúng ta đi xem “Iron Man 2” được không?"

Mới chuyển vào Mục gia không lâu, một đêm nào đó cô cảm thấy có chút buồn tẻ, tiện mời Mục Phong cùng nhau đi xem phim.

"Sao vậy? Sao đột nhiên muốn đi xem phim?"

Anh đang ở phòng bếp pha cà phê, nghe cô nói như vậy, không khỏi quay đầu nhìn cô.

"Không có! Chỉ cảm thấy có chút chán ~" cô chơi đùa với ngón tay của mình, thành thật mà nói đối với hoàn cảnh mới này cô còn chưa thích ứng kịp.

Mặc dù rất tự do, bên tai cũng ít đi những chuyện linh tinh, nhưng ở nhà còn có thể chơi với Từ Từ, hoặc là nói chuyện phiếm với em dâu, thời gian trôi qua rất nhanh, nhưng ở chỗ Mục Phong không có gì cả, thật có chút nhàm chán.

“Chán sao?”

Anh ngẫm nghĩ, nhớ tới quà bạn tặng năm ngoái, nhanh chóng nói: "Em mở hộp tủ phía dưới ti vi đi, bên trong có máy chơi game có thể chơi đó."

"Máy chơi game?!"

Mắt Giang Mạnh Phi tỏa sáng, không nói hai lời vọt tới tủ TV mở ra, quả nhiên thấy một máy chơi game nằm ở đó, cô vui vẻ lấy ra: "Ai ~ vậy chơi như thế nào?"

"Phía trên không phải có sách hướng dẫn sao?"

Anh bung cà phê ra phòng khách, vừa uống vừa nhìn cô.

"Viết tùm lùm thế này, chỉ nhìn thôi cũng mệt."

Có thể là đồ dùng điện tử đối với phụ nữ đều có chút chướng ngại, cô cũng không ngoại lệ, xem sách hướng dẫn đã không hiểu, chứ đừng nói đến lắp ráp máy chơi game mà chơi.

"Vậy sao? Lấy ra tôi xem."

Anh chau mày, buồn cười nhận sách hướng dẫn từ tay cô, đứng ở bên cạnh cô quan sát.

Giang Mạnh Phi ngồi trên sàn nhà sạch sẽ, ngẩng đầu lên, đột nhiên phát hiện anh rất cao lớn, bà vai cũng rất rắn chắc, không biết sao, trong lòng thậm chí có chút lay động . . . . .

“Lại đây, tôi lắp ráp.”

Anh rất nhanh đọc xong sách hướng dẫn, khom người mở hộp ra lắp ráp.

Nhìn chăm chăm động tác nhanh nhẹn của anh, hai mắt của cô gần như lóa ra.

Không hiểu sách hướng dẫn, có sự khác biệt lớn vậy sao?

"Ừ, cầm chơi đi!"

Không đến mười phút, anh đem máy chơi game gắn vào ti vi, sau đó đem một máy đưa cô.

"Cùng nhau chơi sao?" Cô nhìn hỏi anh.

"Hả?"

Anh sững sờ, một lúc sau kéo ống quần ngồi xuống bên người cô: "Được, cùng nhau chơi."

Vì vậy, một trận chém giết dữ dội bắt đầu, hai người một mới một cũ, một mặt né tránh quái vật đuổi giết, một mặt lại ăn bảo vật, vô cùng vội vàng.

"Nhanh lên một chút! Phía sau em có quái vật tới."

Đáng chết! Những quái vật này sao chạy nhanh thế? Cô căn bản không còn kịp né nữa, nào có ở không giết chết chúng chứ!

"Tôi biết rồi. . . . . A ~shit!"

Giang Mạnh Phi mới thoảng chân chờ đã bị quái vật cắn nuốt ~ game over.

"Khờ quá! Không phải bảo em mau tránh ra sao?" Anh chau mày, cười trêu nói.

"Đáng ghét! Dám nói tôi khờ! Không chơi cái này, chúng ta chơi cái khác đi!"

Cô bực bội nhấn vào nút menu lựa trò đua xe: "Đừng nói tôi bắt nạt anh đó, cho anh mười giây."

"Cho tôi? Tôi thấy tôi cho em thì đúng hơn." Anh cười khanh khách.

"Miễn! Tôi rất mạnh, không cần anh cho đâu."

Hai người còn chưa có bắt đầu mà đã đấu võ mồm rồi.

Một màn "chém giết" kịch liệt lần nữa nổ ra, hai người cực kỳ chăm chú nhìn chăm chăm màn hình TV, một ván Mục Phong thắng, ván kế tiếp Giang Mạnh Phi chiếm thế thượng phong, tình hình chiến đấu quả thật có thể dùng từ "không thấy ngày đêm" để hình dung.

"Trời ạ! Tay của tôi sắp bong gân rồi."

Không biết rõ rốt cuộc chơi bao lâu, Giang Mạnh Phi thua trận đầu tiên, đáng thương vuốt vuốt cổ tay mình.

"Thật vô dụng, như vậy mà đã bong gân?"

Mục Phong thả máy chơi game xuống, kéo tay cô qua hỏi: "Đau không?"

"Đau chết đi được!" Cô gào khóc nói.

"Đợi chút, tôi đi lấy thuốc mỡ xoa giúp em."

Dứt lời, anh liền đứng dậy đi lấy hòm thuốc.

Nhìn bóng lưng cao lớn của anh, Giang Mạnh Phi chú ý tới cả phê anh pha lúc trước còn để dưới đất đã sớm lạnh, hơn nữa còn dư lại tám phần, căn bản không uống được vài ngụm.

Cuối cùng anh là kiểu đàn ông gì?

Sự nghiệp thành công, dáng dấp lại đẹp trai cao lớn, dường như ưu điểm của toàn thế giới đều tập trung trên người anh, nhưng người đàn ông này lại sẵn lòng mặc kệ cả phê ngon vừa pha chỉ để chơi trò chơi với cô?

Một loại cảm giác không nói nên lời lên men trong lòng, Giang Mạnh Phi ngẩng đầu lên, nhìn thấy anh cầm theo hòm thuốc lắc lư đến trước mặt, cả trái tim cũng sắp hòa tan.

"Lại đây, tôi giúp em xoa thuốc."

Ngồi lại chỗ cũ, anh mở hòm thuốc ra, nắm tay cô lên, xoa thuốc xong rồi nhẹ nhàng xoa bóp: "Có đỡ không? Kiên nhẫn một chút."

"Ừ."

Cô đáp nhẹ một tiếng, hơi đóng mí mắt nhìn hành động cẩn thận mà không mất đi sự dịu dàng của anh.

Anh và cô, vốn là người của hai thế giới khác nhau, không có bất kỳ sự liên hệ nào, nhưng ông trời lại gắn hai người ở chung một chỗ, hơn nữa anh càng thêm che chở cô, cô muốn như thế nào thì như thế ấy. . . . .

Vì sao anh phải đối xử với cô tốt vậy?

"Sao anh lại tốt với tôi như vậy?"

Tâm tùy ý động, cô không tự chủ được buột miệng nói ra.

Câu hỏi này như ma chú, khiến động tác anh dừng lại, không rõ chân tướng ngẩng lên đầu nhìn cô: "Có sao?"

"Có."

Cô gật đầu như gãi tôi, một chút cũng không muốn gạt bỏ sự dịu dàng của anh: "Anh chơi trò chơi với tôi, lại giúp tôi xoa bóp tay, chẳng lẽ như vậy còn không coi là rất tốt với tôi sao?"

Mục Phong sau khi nghe không nhịn cười được.

"Ai! Tôi rất nghiêm túc có được hay không? Anh cho rằng tôi đang nói đùa sao?"

Tức chết đi được! Mỗi lần nói chuyện nghiêm túc với anh ta là anh ta lại cười, thật không hiểu nổi rốt cuộc anh ta đang cười cái gì, có thể nghiêm chỉnh một chút hay không?

"Tôi cười là vì tôi phát hiện em rất dễ thỏa mãn."

Anh tiếp tục làm động tác xoa bóp, khoe miệng chứa nụ cười nhạt, giải thích: "Tôi làm những chuyện này không phải là vì lấy lòng em, mà là bây giờ em đang ở chỗ tôi, chăm sóc em là yêu cầu cơ bản nhất, nếu không em lại nói tôi ở trước mặt ba mẹ em đóng kịch nữa."

"À."

Không biết sao, giải thích của anh khiến cô có hơi thất vọng, về phần tại sao thất vọng, chính cô cũng không biết: "Anh yên tâm đi, coi như anh không làm như vậy, tôi cũng sẽ không tố cáo với ba mẹ đâu."

"Một chút tôi cũng không sợ em tố cáo với ba mẹ em."

Đội bàn tay cô mềm mại trở lại, Mục Phong mới chậm rãi buông ra, cặp mắt chớp cũng không chớp nhìn cô chăm chú: "Về phần mỗi chuyện tôi làm, đều là vì tôi muốn làm như vậy."

". . . . ."

Ánh nhìn chăm chăm của anh làm cô đứng ngồi không yên, trái tim như mất nhịp, nhảy loạn cả lên; cô không có cách tiếp tục ngồi đón nhận ánh mắt vô cùng nồng nhiệt của anh, không thể làm gì khác hơn là chột dạ đứng dậy: "Ách, bụng của tôi hơi đói, tôi đi nấu mì trước. . . . ."

"Mạnh Phi!"

Động tác của cô rất nhanh, nhưng động tác anh còn nhanh hơn, cô mới chạy không tới hai bước đã bị anh ôm sau lưng: "Em ở đây sợ cái gì?"

Rõ ràng cô rất dễ có thể đẩy anh ra, rõ ràng có thể trách mắng anh động tay động chân với mình, nhưng nhiệt độ cơ thể anh xuyên thấu qua tứ chi truyền lại người cô, cô hoàn toàn không làm được bất kỳ phản ứng nào, chỉ nghe tiếng tim đập thình thịch của mình.

"Tôi. . . . . Tôi đâu có sợ cái gì?" Cô mạnh miệng, nhưng trái tim đã yếu mềm.

"Chúng ta, để cho kế hoạch này thành sự thật, được không?"

Bởi vì dán chặt vào nhau mà anh cảm nhận được tim cô đập, nhìn thấu cô nói một đằng tim nghĩ một nẻo, nhưng anh vẫn tốt bụng không chọc phá, chỉ bình tĩnh nói ra hi vọng trong lòng.

"Cái cái cái. . . . . Kế hoạch gì?"

Đầu của cô bởi vì khoảng cách tiếp xúc gần như thế mà không thể hoạt động tốt, cả lăm nói.

"Kế hoạch thử cưới, để cho chúng ta cùng nhau thực tế nó."

Để cho hai người bọn họ từ "cùng phạm tội" chuyển thành quan hệ người yêu bình thường, như vậy tất cả đều sẽ đơn giản hóa, rốt cuộc không cần lo lắng có một ngày "nhánh khế" bại lộ.

"Anh điên rồi sao?!"

Trực giác cô gầm nhẹ, muốn quay người nhìn rõ vẻ mặt anh, nhưng thân thể bị Mục Phong ôm chặt lấy, hoàn toàn không thấy được mặt anh.

"Em không phải cần phải trả lời anh ngay, nghĩ kỹ rồi cho anh đáp án."

Biết cô nhất thời không cách nào chấp nhận được tin tức chấn động như thế, anh cho cô thời gian suy nghĩ: "Đói bụng rồi thì nên ăn chút gì, máy chơi game để anh dọn là được."

Anh buông cô ra, xoay người lại dọn dẹp máy chơi game trước TV.

Giang Mạnh Phi đứng tại chỗ một lúc lâu, sau lưng truyền đến tiếng đồ đạc sột soạt va chạm vào nhau, nhưng cô không quay đầu lại, chỉ nhắm mắt, lại cảm thấy nặng nề, chậm rãi bước về phòng ...

***

". . . . . Tiểu thư, nửa đêm cô đi ăn trộm sao?"

Nhìn chằm chằm Giang Mạnh Phi, biểu tình Lâm Ngọc Phong như thấy người ngoài hành tinh vậy: "Sao mắt lại thâm thành ra như vậy?"

Tính từ lúc quen biết nhau ở đại học đến nay, cô và Mạnh Phi đã làm chị em tốt hơn sáu năm, trong một khoảng thời gian dài như vậy, Mạnh Phi luôn tràn đầy sức lực, như nữ siêu nhân vĩnh viễn không thể bị đánh bại, nhưng hình tượng đó ngày hôm nay đã sụp đổ.

Mất ngủ thâm? Cô tưởng rằng Giang Mạnh Phi mãi mãi không mệt sẽ không có mất ngủ thâm chứ. Cảm giác kia giống như sao chổi va vào Trái Đất vậy, thật không thể tưởng tượng nổi!

"Mình cũng không muốn, nhưng tối hôm qua ngủ không ngon lắm~~"

Giang Mạnh Phi nín miệng, đi trên những viên gạch đỏ cảm giác như đang phiêu giữa không trung vậy.

Đều do cái tên Mộc Phong bại hoại đó!

Không có việc gì lại nói với cô cái gì “để kế hoạch thành sự thật”, hại cô vì câu nói kia mà suy nghĩ cả đêm, gần như trời sáng mới lờ mờ ngủ, sáng nay không có thể coi như là cô may mắn.

Nhưng hiện tại cô rất mệt, cổ mỏi nhừ, vốn là muốn nằm trên bàn làm việc chớp mắt một lát, không ngờ Ngọc Phong lại tới tìm cô ăn trưa, huhu, cô rất muốn khóc đó!

"Mất ngủ sao?"

Không tự chủ được đánh giá cô từ trên xuống dưới, Lâm Ngọc Phong đầy hứng thú, chế nhạo nói: "Người ta thất nghiệp mới có thể mất ngủ, lo lắng, bây giờ cậu có việc làm, bắt chước người ta thịnh hành cái gì sao?"

Kinh tế toàn cầu đình trệ, tỉ lệ thất nghiệp không ngừng tăng, nghe nói không ít người bởi vì không tìm được việc làm hoặc công ty giảm biên chế mà bị chứng u buồn, làm cho mỗi người đều ưu uất như vậy.

Nhưng Mạnh Phi thì sao? Rất may mắn ở "Mộc Thị Kim Khổng" tìm được công việc thư ký, hơn nữa phúc lợi công ty nhiều, chế độ tốt, có cái gì để lo âu sao?

"Mình nào có, chỉ là. . . . . chẳng hiểu tại sao mất ngủ cả!"

Giang Mạnh Phi luôn thẳng thắn, đem lời đến khoe miệng rồi nuốt về, cảm thấy có bí mật trong lòng thật là khổ sở.

Tối hôm qua câu hỏi của Mộc Phong làm cô khôn khổ, nhưng không biết sao, trong lòng có chút cảm giác phấn khích.

Mộc Phong muốn thay đổi quan hệ hai bên có phải bởi vì có chút thích cô không?

Nếu như anh thật lòng thích cô, cô cũng sẽ không do dự như bây giờ, mà vui vẻ tiếp nhận sao?

Bỏ qua một bên tất cả điều kiện thực tế không nói, thật ra cô rất hưởng thụ cảm giác khi ở bên anh: nhẹ nhõm tự tại lại được chở che, như được người ta nâng niu trong lòng bàn tay mà cưng chiều vậy. . . . .

Đây là cảm giác “thích” chẳng, nhưng vấn đề là anh thích cô sao? Điều này rất quan trọng.

"Vẫn không giải thích được!"

Lâm Ngọc Phong buồn cười trề môi, trước khi đến tiệm ăn, đột nhiên như nghĩ đến cái gì đó dừng bước lại: "Này, là vì giám đốc Lý sao?"

"Cái gì giám đốc Lý?" Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Thời gian này, thời tiết liên tục thay đổi.

Mấy ngày trước mưa to, nhiệt độ xuống thấp, cũng không khác mùa đông là mấy; nhưng hôm nay nhiệt độ bất thường, nhiệt độ không khí quá 30 độ,

phoi nắng nên đầu có chút choáng, cộng thêm tối hôm qua thiếu ngủ nên giờ cảm thấy mặt đường trở nên gập ghềnh, uốn lượn, đi rất tốn sức. . . . .

"Ly giám đốc á, nghe nói anh ta với đồng nghiệp ngành cậu đánh cược với nhau . . ."

Lâm Ngọc Phong nói được một nửa đột nhiên dừng lại, lo lắng nhìn cô một cái: "Cậu không phải biết chuyện đó sao?"

"Không biết, rốt cuộc là chuyện gì?"

Trên trán Giang Mạnh Phi toát ra mồ hôi lạnh, cô lấy hai mu bàn tay chà xát nhau, không yên lòng hỏi.

"Ách. . . . . Minh nói cậu cũng đừng tức giận đó, mình cũng là nghe người khác nói thôi." Như muốn thanh minh, Lâm Ngọc Phong thận trọng giải thích trước.

"Khi nào thì cậu trở nên lè mề vậy? Muốn nói gì thì nói đi!"

Tim của cô đập càng lúc càng nhanh, bước chân cũng càng ngày càng nặng, cảm giác buồn nôn từ dạ dày chui lên đỉnh đầu, làm cô không thoải mái nhăn mày lại.

"Được rồi được rồi!"

Lâm Ngọc Phong như được cô khuyến khích, đem tất cả “tình báo” mình nghe được từ đồng nghiệp nói cho cô nghe.

"Minh nghe nói Ly giám đốc với đồng nghiệp ngành cậu đánh cược, nói trong vòng một tháng sẽ tán đổ cậu! Minh thật sự nghe được đó, không có nửa câu nói dối. . . . . Mạnh Phi? Mạnh Phi?!"

Giang Mạnh Phi thấy ong ong bên tai, cô nghe tiếng Ngọc Phong kêu cô, nhưng cả người lại nhu nhược không cách nào trả lời, sau đó hai mắt tối sầm, chìm vào khờ khạo cùng hắc động . . .

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Thì Có Gì Đâu Ghê Gớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

"Sao bị ngất xỉu vậy ạ?"

"Thiếu ngủ, cộng thêm bị cảm nắng mới có thể ngất xỉu bất ngờ."

"Vậy bây giờ tình trạng như thế nào rồi?"

"Ngủ thiếp đi, bác sĩ nói chờ cô ấy tỉnh lại là có thể về."

Truyền tới bên tai tiếng nói chuyện huyền ảo, Giang Mạnh Phi muốn mở mắt ra, nhưng mí mắt nặng nề, căn bản không mở ra được.

"Sao lại không biết cách chăm sóc mình thật tốt chứ?"

Một giọng nam quen thuộc vang lên bên tai cô, trong giọng điệu tràn đầy thương tiếc.

". . . . ."

Cô động cánh môi, lại không phát ra âm thanh nào.

"Mạnh Phi? Em tỉnh rồi sao?"

Người đàn ông liên tục gọi cô, cũng đưa tay vuốt nhẹ trán của cô.

Đôi tay kia cho cô cảm giác thật ấm áp, Giang Mạnh Phi dùng hết sức mở mắt ra, ánh sáng mạnh khiến cô nhắm mắt lại lần nữa, sau đó mới từ từ mở ra.

"Cám ơn trời đất, rốt cuộc em đã tỉnh."

Mục Phong thấy cô mở hai mắt ra, vui vẻ nở nụ cười.

"Em sao vậy?"

Nhìn Mục Phong trước mắt, cô yên tâm không ít, nở nụ cười nhạt với anh.

"Em bất tỉnh ở trên đường, cô Lâm đưa em đến bệnh viện gần công ty, sau đó thông báo cho quản lý bộ phận nhân sự, lúc ấy anh đang ở đó nói chuyện, anh ta thuận miệng nói với anh, anh liền chạy tới đây."

Chỉnh lại vị trí gối thích hợp, anh săn sóc cô như người chồng tốt: "Sao thiếu ngủ hả? Tối hôm qua em làm gì?"

"Không có, không ngủ ngon mà thôi." Cô lảng tránh nói sự thật.

"Là giường không thoải mái sao? Có muốn anh giúp em mua giường mới hay không?"

Trực giác anh nghĩ là do giường, hơi hip mắt lại, muốn vì cô mà đổi chiếc giường dễ chịu hơn.

"Không phải là chuyện giường!"

Cô vội vàng giải thích, chuyện này căn bản cùng không liên quan đến giường: "Là em suy nghĩ lung tung mới không ngủ ngon, không liên quan gì đến giường cả."

"Em ở đây suy nghĩ lung tung cái gì?"

Cô nói như vậy cũng làm anh hiếu kỳ, không khỏi hỏi ngược lại.

"Ách. . . . . Thật không có gì mà . . . . ."

Cô không chịu thừa nhận mình vì câu nói kia của anh mà mất ngủ sao? Rất mất thể diện, cô không nói ra đâu.

"Em không nói anh làm sao biết em đang nghĩ cái gì chứ?"

Anh kéo ghế ngồi xuống, nhẹ nhàng khuyên: "Em quên anh đã đồng ý ba mẹ em sẽ chăm sóc em thật tốt sao? Em như thế này sao anh có thể ăn nói với họ đây?"

"Nhưng. . . . ."

Aaaa. . . !!! Thật quá đáng, nói như vậy không phải cô ý để cô đau lòng sao? Cô do do dự dự, một lúc sau kéo chăn cao che môi lại, nhỏ giọng nói: "Vậy em nói, anh không được cười em đó!"

"Không thành vấn đề, anh đảm bảo tuyệt đối sẽ không cười em." Anh nghiêm túc gật đầu một cái.

"Em suy nghĩ chuyện anh nói tối hôm qua á!"

Cô nói xong thật nhanh, xấu hổ mà mặt vùi vào trong chăn.

Mục Phong sững sờ, tốn mấy giây để tiêu hóa tin tức cô ném ra, sau đó gượng cười nơi khác miệng lại.

Điều này chứng tỏ cô có nghiêm túc cân nhắc đề nghị của anh, cũng làm cho quan hệ giữa bọn họ càng thêm tế nhị, có phải anh cũng không phải là bên duy nhất đắm chìm vào đôi phương không?

"Khụ ~ có kết luận rồi sao?"

Anh ho nhẹ một tiếng, che giấu vui thích tràn đầy lòng mình, giả bộ không nhiều hưng phấn, kéo chăn trên người cô.

Cô lộ ra mắt và lỗ mũi, một khuôn mặt nhỏ đỏ ửng như quả hồng đỏ, vô cùng dễ thương: "Ừ. . . . . Vậy em hỏi trước anh một chuyện được không?"

"Được."

Anh nghĩ cũng không nghĩ đã hứa hẹn rồi.

"Anh muốn cho kế hoạch biến thành sự thật, rốt cuộc là vì đối phó bà ngoại anh, sợ xảy ra thay đổi, không cẩn thận phá hư mọi chuyện, hay là bởi vì anh thích em?"

Đáp án này đối với cô mà nói rất quan trọng, cô cần phải hỏi rõ ràng mới có thể cho anh câu trả lời chắc chắn.

Mục Phong yên lặng nhìn cô, đôi mắt xinh đẹp phóng ra điện cường độ mạnh, và lại giống như bao hàm tình cảm mãnh liệt, thấy trái tim cô đập thình thịch, mặt càng đỏ hơn.

"Anh cho là mình đã bày tỏ đủ rõ ràng rồi chứ."

Anh thờ dài, ảo não cô lại không cảm nhận được tình cảm của mình.

"Hà?"

Có sao? Sao cô đều không hiểu được?

"Em đó!"

Anh đưa tay vò loạn tóc của cô, động tác tràn đầy cung chiêu: "Đầu óc đã lớn như vậy rồi lại không chú ý một chút người khác rốt cuộc có thích em hay không."

". . . . . Nói như vậy rốt cuộc là thích hay không thích?" Cô khờ khạo nhìn chăm chăm anh.

Coi cô là đàn vậy được rồi chứ? Cô căn bản nghe không hiểu ý tứ chân chính trong lời nói của anh.

"Thích, rất rất thích."

Anh cười nheo mắt, không che giấu, nói ra tấm lòng của bản thân.

"Ừ. . . . ."

Anh đột nhiên nói phải thẳng như vậy, hại cô bỗng chốc ngượng ngùng, tay nắm chặt đem mặt vui vào phía dưới: "Em nghe rồi."

"Vậy là em đồng ý?" Anh tiến một bước hỏi thêm.

"Ừ!"

Mẹ ơi, hiện tại mặt cô nhất định không thể hồng hơn được nữa. . . . .

***

Từ ban đầu là “đồng phạm” biến thành người yêu chân chính, Giang Mạnh Phi cảm thấy hơi ngại ngùng, lúc Mục Phong đưa cô về nhà còn nắm tay cô khiến cô cảm thấy không được tự nhiên, từ đầu đến cuối khuôn mặt đỏ rùng rục.

"Sao mặt vẫn đỏ như vậy? Không phải đã hết sốt rồi sao?"

Trở lại Mục gia, Mục Phong phát hiện mặt cô đỏ khác thường, không khỏi quan tâm hỏi thăm.

"Không có!"

Cô ngại nói mình xấu hổ, cúi đầu nhìn anh cầm tay mình, nói: "Em chỉ là không quen mà thôi."

"Không quen?"

Theo tầm mắt của cô nhìn xuống, anh không nhịn được buồn cười, ý xấu chế nhạo nói: "Không quen quan hệ mới của chúng ta?"

"Ừ."

Cô gạt đầu, thừa dịp anh cầm chìa khóa mở cửa liền buông tay anh ra.

"Xấu hổ vậy sao?"

Mục Phong bật cười, lắc đầu một cái rồi mở cửa vào nhà.

Chân trước mới vừa vào phòng khách, điện thoại di động liền vang lên, anh lấy điện thoại trong túi ra nghe, vẻ mặt từ từ trở nên nặng nề.

Giang Mạnh Phi chú ý tới sự thay đổi trong cảm xúc của anh, nhưng không tính quấy rầy anh, cô trở về phòng tắm thơm ngào ngạt tắm rửa sạch sẽ, đợi sấy khô tóc đi ra phòng khách thì phát hiện anh đã nói chuyện xong, đang ngồi trên ghế sa lon trầm tư.

Cô đi tới, lẳng lặng ngồi xuống bên cạnh anh.

Sợ dĩ cô không hỏi anh đã xảy ra chuyện gì, là bởi vì anh nếu chịu nói, không cần cô hỏi anh sẽ tự nói, nếu không muốn nói, cô có hỏi cũng vô dụng.

Mục Phong dùng sức nắm chặt tay của cô, thật lâu sau mới mím môi cười.

"Xin lỗi, nhưng có thể anh phải ra ngoài một chuyến."

Anh nhìn cô chăm chú, nhẹ giọng nói xin lỗi: "Công ty xảy ra chút chuyện, có người lấy tiền bạc, anh phải về công ty xử lý một chút."

Về mặt của anh khá nặng nề, hiển nhiên đó không phải là vấn đề dễ dàng giải quyết.

"Vâng, vậy anh nhanh đi xử lý đi, em sẽ ngoan ngoãn ở nhà chờ anh."

Cô cũng lo lắng theo, mặc dù rất muốn ở bên cạnh anh, nhưng công việc quan trọng, hưởng chi lại liên quan tới vấn đề tiền bạc, tuyệt đối không thể qua loa.

Cam đoan của cô làm anh yên tâm, Mục Phong đưa tay ôm cô vào lòng, ôm cô thật chặt một lúc lâu mới thả ra, đứng dậy ra cửa.

Nhìn bóng lưng anh rời đi, Giang Mạnh Phi ở trong lòng chửi mắng tên đã lấy tiền công ty.

Ngộ nhờ tên bại hoại này cuỗm tiền đi làm ảnh hưởng đến hoạt động của công ty, kế sinh nhai của nhiều nhân viên như vậy phải làm sao?

Càng quá đáng hơn là bởi vì hành vi bỉ ổi của hắn mà hại cô không thể cùng bạn trai “mới ra lò” anh anh em em, thật sự là nghiệp chướng nặng nề, cô tuyệt đối không tha thứ cho cái tên siêu khốn nạn đó!

***

Đêm khuya lúc Mục Phong về nhà, thấy cả người Giang Mạnh Phi nằm ngủ thiếp đi trên ghế sa lon.

Nhìn cô nhắm mắt lại, ngủ không hề ngon giấc, anh cảm động, nhẹ nhàng vuốt nhẹ trán cô, say đắm nhìn khuôn mặt nhỏ xinh đẹp kia, đem toàn bộ lo lắng của cô thu vào tầm mắt.

Cô vừa mới vì thiếu ngủ mà té xỉu, bây giờ lại vì lo lắng anh mà ngủ ở ghế sa lon, khiến anh cảm thấy đau lòng cũng cảm động không biết phải làm sao.

Có lẽ anh nên hoài nghi lo lắng của cô có phải là tiền bạc bị trộm hay không, dù sao đó là tài sản của anh, bị trộm đi nghĩa nghĩa là khả năng tài chính anh sẽ suy yếu; theo hiểu biết của anh với cô, cô căn bản không quan tâm anh có bao nhiêu của cải.

Nhưng nếu cô thật sự quan tâm những thứ kia thì lúc anh đưa ra đề nghị hẹn hò sẽ lập tức đồng ý, như vậy mới có cơ hội trở thành thiếu phu nhân nhà họ Mục, nhưng cô không hề, ngược lại nghiêm túc hỏi tình cảm của anh mới đồng ý, điều này chứng tỏ cô không quan tâm căn bản mấy đồng tiền dơ bẩn đó, mà là anh có thật lòng thích cô hay không.

Bên cạnh đó, nếu như trong lòng Mạnh Phi không có anh, sẽ không đồng ý trở thành bạn gái anh, như vậy nghĩa là cũng không phải mình anh đơn phương nỗ lực, Mục Phong thỏa mãn nhếch miệng cười.

"Mạnh Phi, vào phòng sẽ ngủ thoải mái hơn." Anh vỗ nhẹ mặt cô.

"Ừm. . . . ." Cô ngủ mơ màng, buồn ngủ mờ mắt ra, nhìn anh một cái rồi lập tức nhắm mắt lại: "Em còn muốn ngủ. . . . ."

"Anh biết, vào phòng ngủ ngon hơn đúng không?"

Bộ dạng này của cô thật đáng yêu, giống như gấu koala thích ngủ ôm chặt cái gối, anh khẽ cười.

"Em chỉ hơi nhác đi thôi ~"

Cô loi nhoi, không tự chủ để lộ ra vẻ háp dẫn ngây thơ.

Mục Phong thở dài, cởi áo vest ra, ôm lấy cô chậm rãi đi về hướng phòng khách.

Anh không nỡ cứ để cô ngủ như vậy trên ghế sa lon, sợ ngày mai cả người sẽ đau nhức, nếu cô không muốn đi vậy thì anh ôm cô vào phòng ngủ vậy.

Cô phản xạ ôm lấy cổ anh, khuôn mặt nhỏ không tự chủ mà sát lồng ngực anh, nhất thời làm toàn thân anh cứng đờ.

Thật chết người! Cô gái này có biết mình đang làm gì không?

Đáng chết! Đây quả thực là đang thử thách khả năng chịu đựng của anh!

Anh cắn răng ôm cô vào phòng, cẩn thận từng li từng tí đặt cô trên giường, vô ý vừa để xuống thì cô ngược lại tỉnh, một tay còn ôm cổ anh, nháy mắt, vô tội nhìn anh.

"Sao lại tỉnh rồi? Ngủ tiếp đi, trời gần sáng rồi." Vừa thấy cô tỉnh lại, anh vội vàng dỗ cô ngủ tiếp.

"Anh về khi nào vậy?"

Cô không để ý đến anh đang dỗ, ngồi dậy nhìn anh nói.

"Vừa mới về không lâu." Anh nói nhỏ: "Về sau không cần chờ anh về, em mệt thì cứ đi ngủ trước, đừng nằm sa lon, anh sẽ không nở."

Cô nháy mắt mấy cái, bên môi nở nụ cười tươi.

"Bây giờ là anh đang nói lời ngon tiếng ngọt sao?"

"Đúng vậy."

Anh nhếch môi cười, không chút ngại ngùng nào thừa nhận.

"Vậy em nên báo đáp lời ngon tiếng ngọt của anh như thế nào đây?"

Cô lười biếng vuốt gáy, mặt mày tươi tỉnh, vô tình hay cố ý nhìn anh: "Lấy thân báo đáp sao?"

Lúc anh dụ dỗ cô ngủ tiếp, trong nháy mắt, không biết sao cô đột nhiên nhớ lại đoạn đối thoại lúc hai người ở chung, mặc dù hiện tại đầu óc cô còn chưa tỉnh táo lắm, nhưng cô lại không nhận được muốn thử dò xét.

Lúc đầu anh nói muốn cô phối hợp với anh "sống chung" thì mặc dù cô sợ choáng váng, nhưng lại nhớ rõ ràng mình ngoài kinh ngạc, còn ngay thơ hỏi anh có phải ở cùng phòng không, câu trả lời của anh là không phản đối, nhưng cũng không phải là cần thiết.

Nhưng kế hoạch biến hóa khó lường, hiện nay hai người là người yêu rồi, anh còn có thể nhận định như thế sao?

Cô thừa nhận mình còn chưa chuẩn bị tâm lý để xảy ra quan hệ thân mật với anh, nhưng cô tò mò, suy nghĩ của anh có thể vì quan hệ hai người thay đổi mà sinh ra biến hóa hay không?

Cặp mắt Mục Phong mở lớn, ngay sau đó nhúm mày lại, giọng nói mang theo trách cứ, lấy tay chọc chọc trán cô.

"Em ngủ đến hồ đồ rồi sao? Đừng khiêu khích sức chịu đựng đàn ông, em không chơi nổi đâu."

Cô gái ngốc này đang suy nghĩ gì chứ?

Anh là đàn ông, đang ở độ tuổi tràn đầy sinh lực, ở bên cô gái mình thích, nói không nghĩ lung tung nhất định là gat người, nhưng không phải phát tiết, mà muốn hai bên tâm đầu ý hợp mới có trải nghiệm tốt đẹp đó.

Và lại quan hệ của hai người vừa mới bắt đầu, anh sẵn lòng cho cô nhiều thời gian hơn để chuẩn bị, thậm chí đợi đến khi cô này sinh mong đợi với mình rồi tiến hành cũng ok, bây giờ không vội kế hoạch đại nhảy vọt.

"Làm sao anh biết em chơi không được chứ?"

Vốn chỉ là không dùng đến não mà hồn nhiên dò xét, nhưng vừa nghe anh nói như vậy, cô không chút nghĩ ngợi khiêu khích lại, sau đó buột miệng thốt ra thì hối hận đến muốn cắn đứt đầu lưỡi.

Đáng chết! Cô rõ ràng còn chưa chuẩn bị để cùng anh tiến thêm một bước, nhưng nói chuyện thì mồm hoạt động còn nhanh hơn não, trời đánh!

Ngộ nhờ anh bị người không nào như cô khích đến "can tâm tình nguyện hầu hạ" thì cô không chắc mình có đủ can đảm để "toàn diện phối hợp" không ...

Được rồi, cô là đứa háp tấp, cô không dám!

Mục Phong nhìn kĩ cô, trên mặt gần đây đã thả lỏng, khó có được nghiêm túc.

"Làm gì?"

Tiếp nhận ánh mắt thăm dò của anh, cô sững sốt, không biết sao trong lòng toát ra chút sợ sệt.

Anh vẫn cho cô một bầu không khí cực kỳ yên tâm, tính tình tốt, cũng không tự cao tự đại, nhưng nét mặt anh bây giờ giống như một con người khác, khiến cô phải xem xét lại nhận thức của cô với anh lúc trước có phải chỉ là mặt ngoài hay không?

Sự thân thiết của anh chẳng lẽ chỉ mặt nạ trước mặt người đời, mà cô vô ý vạch trần mặt nạ của anh, trực tiếp chạm đến nội tâm chân thật nhất?

Lòng của cô bối vì khả năng này mà nhảy múa, mặc dù có chút thấp thỏm nhưng cũng cảm thấy khá hưng phấn.

Đã có lòng bên nhau, dĩ nhiên cô hi vọng đối phương có thể dùng bản tính chân thật để hẹn hò cô! Mà bây giờ, cô đang dần dần thấy một nhân cách khác của anh, thành thật mà nói là rất vui vẻ.

"Cũng không phải chúng ta trở thành người yêu là nhất định phải như thế nào đó, bây giờ chúng ta vừa mới bắt đầu, anh tình nguyện chờ em chuẩn bị tâm lý tốt trên mọi phương diện rồi phát sinh quan hệ, bây giờ thật sự không vội."

Anh lắc đầu một cái, ý vị sâu xa nói.

Tình yêu luôn không phải toàn bộ đàn ông, nhưng khó khăn lắm mới xác nhận đối tượng mình thích, còn may mắn sống chung một nhà với cô, trời mới biết chính vì anh là đàn ông bình thường, muốn đụng vào cô, hôn cô, thậm chí ôm cô ngủ, đều là chuyện hết sức thường tình.

Thế nhưng chuyện như thế không phải là tình yêu, nhận định lẫn nhau, hai trái tim kề sát nhau, quen thuộc nhau, đó mới là tình yêu anh muốn.

Trời mới biết trời hành hạ cỡ nào, nhưng anh nguyện ý vì cô kiên nhẫn chờ đợi.

"Được rồi, không còn sớm rồi, em đi ngủ sớm một chút, ngủ ngon."

Nói xong anh liền đứng dậy rồi đi, cũng vì cô đóng cửa phòng.

Nhìn chằm chằm cánh cửa đóng lại, đột nhiên cô tỉnh táo lại.

Rốt cuộc là cô không có sức hút sao? Hay là như anh nói, anh tình nguyện kiềm chế dục vọng bản thân, đợi cô chuẩn bị tâm lý mới ra tay?

Mặc kệ nói thế nào, tạm thời không nói chuyện cô có sức hấp dẫn hay không, anh không nôn nóng mà bỏ nhào lên, còn dạy dỗ cô một trận mới đi, riêng điểm này cũng đủ để làm cô động lòng ...

Cô quả nhiên không nhìn nhầm, người đàn ông này đủ nham nhảm, cũng biết chăm sóc phái nữ, cô đã chọn người tuyệt nhất!

***

Ngay cả có một số việc nghĩ không ra, nhưng cuộc sống vẫn trôi, công việc cũng sẽ không vì vậy mà tạm ngừng.

Giang Mạnh Phi cùng Mục Phong mới quyết định hẹn hò như người yêu cũng không ngoại lệ, mỗi ngày bọn họ bận rộn công việc đến trời đất u ám, về đến nhà cơ hồ đã mệt rũ rồi.

Giang Mạnh Phi vẫn còn đỡ, ở "Mục thị" cô chỉ là chức thư ký không cao, công việc nhiều hơn nữa cũng vụn vặt dừng lại ở giờ làm việc, sau khi về đến nhà lại không có chuyện làm, nhưng Mục Phong thì khác, anh là sếp tổng, áp lực cùng mức độ bận rộn cô hoàn toàn không thể hiểu hết được.

Cô phát hiện, ông chủ công ty Kim Khổng không phải người bình thường có thể đảm nhiệm được.

Tên kia căn bản không có giờ tan việc bình thường, mỗi ngày đều loay hoay làm việc như con rồng thấy đầu không thấy đuôi.

Khi cô ở nhà một mình thì sẽ đọc sách, nghe nhạc giết thời gian, sau đó đợi anh về, nói vài lời mới trở về phòng ngủ.

"Không phải anh đã nói, muốn ngủ về phòng ngủ, đừng ngủ ở đây chờ anh sao."

Một ngày nào đó anh về muộn, phát hiện cô lại vui mừng trên sa lon chờ anh đến ngủ quên, không nhận được nhắc nhở đôi câu.

"Anh đã về rồi?"

Cô từ trên ghế salon ngồi dậy, làm nũng nhún vai: "Em không có ý chờ anh, chỉ là ngồi rồi ngủ quên thôi!"

"Tốt nhất nên thế."

Biết rõ cô tìm lý do có lệ, nhưng Mục Phong hết cách với cô: "Ngày ngày nằm trên sa lon ngủ, không ngủ ngon là chuyện nhỏ, ảnh hưởng khỏe mạnh mới phiền phức, sao nói không nghe vậy?"

"Ghế sa lon cũng mềm như giường, thoải mái mà!"

Cô cười tí mắt, hoàn toàn không xem việc anh nhắc nhở là quan trọng.

"Nếu ai cũng như em, người bán giường phải ăn không khí rồi." Anh vừa bực mình vừa buồn cười vỗ trán cô.

"Lo chuyện người ta làm gì, dù sao em cũng không bán giường."

Vì chuyện này, Mục Phong nói chuyện với cô vài lần, muốn cô không cần chờ cửa, mệt thì vào phòng ngủ, nhưng cô không chịu nghe, nhất định chờ anh về nhà mới chịu.

Chỉ là, cũng bởi vì cô kiên trì làm như vậy, lệ thuộc giữa hai người cũng càng ngày càng mãnh liệt, mặc kệ anh về nhà trễ thế nào, thân thể mệt mỏi bao nhiêu, anh cũng sẽ trò chuyện cùng cô, tình cảm cũng trong lúc không để ý càng thêm tích lũy. . . . .

"Anh đã về."

Lại một lần nữa muộn, Mục Phong xách theo cặp công văn vào cửa, vừa vào cửa lập tức phát hiện cô ngồi trên ghế sa lon đọc sách, anh ra tiếng kêu,

đột nhiên phát hiện chẳng biết lúc nào mình đã có thói quen về nhà sẽ gọi một tiếng.

Thăng thẩn mà nói, cảm giác có người chờ mình về nhà thật tốt.

Sau khi trưởng thành thì anh ra ngoài ở, mặc dù cũng thường xuyên về thăm nhà ba mẹ, bà ngoại, nhưng nơi anh ở vĩnh viễn đều chỉ có một mình, chỉ là, từ khi cô chuyển qua đây, tất cả đều từ từ thay đổi.

Giống như bây giờ anh về nhà sẽ chào hỏi, ăn khuya cũng sẽ mua thêm một phần về nhà, căn nhà có cô ở càng thêm có cảm giác con người, cảm giác rất ấm áp.

"Ah? Hôm nay sao về sớm vậy?"

Giang Mạnh Phi ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, phát hiện bây giờ còn chưa đến mười giờ tối, điều này làm cô cảm thấy kinh ngạc, bởi vì 2 tuần lễ này anh ít khi về sớm như thế.

"Bởi vì chuyện kia đã xử lý tốt rồi."

Anh cởi áo vest tiện tay ném xuống, sau đó như đứa bé dùng sức ngồi vào ghế sa lon: "Thiếu chút nữa là anh mệt chết rồi."

"Anh nói chuyện tiền bị trộm sao?"

Buồn cười nhìn hành động ngây thơ của anh, Giang Mạnh Phi để sách xuống, cẩn thận hỏi thăm.

Người đàn ông này bây giờ muốn làm cái gì thì làm cái đó, muốn nói cái gì thì nói cái gì, sẽ không giấu toàn bộ cảm xúc dưới lớp mặt nạ nhìn như không sao nữa.

Đó là người khác không nhìn thấy Mục Phong, chỉ có cô đã phát hiện được bảo vật, hiểu rõ sự thay đổi của anh.

Cô thích anh như vậy, càng ngày càng thích hơn, cô biết mình trái tim mình càng ngày càng hướng về anh, hơn nữa đã có cảm giác không thể lấy về, nhưng một chút cô cũng không sợ hãi, ngược lại rất hưởng thụ tình cảm trao đổi như vậy.

"Đúng vậy!"

Anh lật người thờ dài, nhắm hai mắt, trên mặt hiện đầy vẻ mệt mỏi: "Anh tìm được cô kế toán đó, cũng biết bởi vì cô nuôi dưỡng ba đứa nhỏ mồ côi cha, áp lực cuộc sống quá nặng mới làm ra chuyện hồ đồ như vậy, chẳng qua anh không có trách móc nặng nề cô ấy, cũng đồng ý để cô ấy trả khoản theo tháng."

Cũng may công ty không để lộ tin tức ra ngoài, nếu không giả cớ phiếu "Mục thị Kim không" có thể sẽ không ổn định trên diện rộng, lòng nhân viên cũng sẽ bàng hoàng, đó là kết quả anh không muốn thấy nhất.

"Cô ấy còn có thể ở lại trong công ty làm việc không?"

Giang Mạnh Phi nghe vậy cũng rất đồng tình đồng nghiệp không biết tên kia, nhưng xã hội tàn khốc, phạm sai lầm luôn trả giá lớn, cô có chút lo lắng cuộc sống tương lai của bà mẹ độc thân sẽ tiếp tục thế nào.

"Không thể."

Anh mở mắt ra, nghiêng người nửa người trên chống cùi chỏ lên, nửa nằm trên ghế sofa nói: "Công ty không thể nào giữ lại một nhân viên nắm giữ vốn lưu động có tiền án, chẳng qua anh đưa ít tiền để cô ấy làm ăn mua bán nhỏ, hơn nữa giúp cô ấy tìm địa điểm, anh tin cuộc sống của cô ấy sẽ đi vào quỹ đạo rất nhanh."

"Anh thật tốt bụng."

Đối với phương thức xử lý của anh cô cảm thấy vui, vui khi anh không chặt đứt đường lui của bà mẹ độc thân: "Mặc dù em không biết cô ấy, nhưng em thay cô ấy cảm ơn anh."

"Em đã nói không biết cô ta, sao phải thay cô ta cảm ơn anh?"

Anh nhún mày, ngạc nhiên khi cô nói vậy.

"Đều là phụ nữ, mặc dù em chưa từng trải qua hoàn cảnh cô ấy, nhưng em nghĩ em có thể hiểu được khó khăn mà cô ấy phải vật lộn."

Cô thường xem các chương trình talkshow, cũng sẽ ở phương diện của họ để hiểu suy nghĩ và cách làm, cô tin không ai muốn chìm đắm trong trụ lạc, từ phi tình thế bất đắc dĩ.

Nhưng mặc kệ như thế nào, sai chính là sai, chỉ là người mẹ đó gặp phải quý nhân, Mục Phong chẳng những bằng lòng cho cô cơ hội, còn chìa tay giúp đỡ cô.

"Vấn đề thực tế nhất là, nếu như anh kiện cô ấy ra tòa, tiền không cảm về được là chuyện nhỏ, đáng thương ấy là ba đứa bé, phải chịu cuộc sống rày đây mai đó, cho nên em thay cô ấy cảm ơn anh."

Giang Mạnh Phi khoe miệng khê nâng lên, cảm tạ ông trời ban cho mình người đàn ông tuyệt vời ~~~

"Lại đây."

Mục Phong lật người ngồi dậy, duỗi thẳng cánh tay muốn cô đến gần.

Trong không khí như sinh ra chút biến hóa rất nhỏ, Giang Mạnh Phi cũng không hỏi anh tại sao, chỉ là thuận theo mà từ ghế sofa đứng lên, cầm tay của anh trước, sau đó mặc cho thân thể mềm mại im lặng dựa vào lòng anh ...

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Thì Có Gì Đâu Ghê Gớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7

Giang Mạnh Phi dựa vào người anh, nghe tiếng tim anh đập, khuôn mặt nhỏ khê ửng hồng, hoàn toàn không muốn rời khỏi lồng ngực ấm áp như vậy.

"Rốt cuộc phải nói em tâm địa thiện lương, hay là thật sự hiểu anh đây?"

Anh ôm cô, ngửi hương thơm tỏa ra từ người cô, hoàn toàn thả lỏng cơ thể.

"Nói thế nào nhỉ?" Cô dịu dàng hỏi.

Mục Phong cúi đầu chơi với bàn tay cô, so với bàn tay mình, tay cô có vẻ nhỏ nhắn lại đáng yêu.

"Nhân viên xử lý chuyện này cùng anh biết anh cho cô gái kia một khoản tiền làm ăn thì rất không đồng ý, cho là lòng dạ đàn bà."

Thật ra thì, anh cực kì nghiêm túc suy nghĩ mấy ban đêm, cuối cùng nguyên nhân đưa ra quyết định như thế chỉ có một: anh không có thể để mặc ba đứa bé vô tội kia tự sinh tự diệt.

"Không có mẹ che chở, đứa bé là rất đáng thương, mặc dù Cục Xã hội sẽ bố trí nơi ở, ba đứa bé cũng sẽ phân tán khắp nơi, trong thời gian ngắn có thể ảnh hưởng không lớn, nhưng lâu ngày, tình cảm anh chị em cũng sẽ tiêu tan theo, chuyện đó rất tàn nhẫn."

Mặc dù là con trai một, nhưng tình cảm với anh chị em họ rất tốt, tốt đến chẳng cần nhiều lời là có thể hiểu rõ tâm ý của nhau, cho nên nói chung có thể hiểu được cảm giác đó.

Bởi vì anh cảm nhận sâu sắc được tình cảm anh em quan trọng, mới không cách nào chấp nhận được việc mình là hung thủ ép buộc anh em bọn nhỏ chia lìa, coi như lý do có hợp lý hơn, anh cũng không làm được.

"Cho nên em mới nói anh phúc hậu!"

Cô cười khê, dùng sức cầm bàn tay to của anh.

Bởi vì nhìn thấu ý định ban đầu của anh, cho rằng anh tốt bụng nên cảm động, đây mới là nguyên nhân cô nói anh phúc hậu.

"Ai! Em dựa vào suy nghĩ của mình mà bình luận, hay là thật sự nhìn thấu tâm tư của anh?" Anh tò mò hỏi.

"Đều có hết."

Cô ngẫm nghĩ, không giấu giếm thêm nói: "Có lẽ có người cảm thấy anh bất cần đời, có lẽ thân phận của anh làm cho người ta cảm thấy có khoảng cách, nhưng em thấy anh hoàn toàn không phải vậy."

"Trước khi anh xử lý bất kỳ chuyện gì, cũng sẽ cẩn thận đánh giá kết quả, cho dù quá trình thay đổi, cũng sẽ cẩn thận không làm tổn hại tới bất kì ai."

"È hèm, ở đâu mà em nhìn ra được vậy?"

Anh nghe thấy khá hứng thú, trong ánh mắt hiện rõ sự tán thưởng.

"Nói ví dụ như chuyện chúng ta là được, có lẽ vừa bắt đầu anh xúc động . . . "

"Anh không thừa nhận anh xúc động! Anh yêu thích em mới mời em “đồng lõa”, không phải sao?" Anh hơi lộ ra gấp gáp, ngắt lời cô.

"Hãy nghe em nói hết đã!"

Giang Mạnh Phi liếc anh một cái, dùng sức vỗ vỗ người anh, tỏ vẻ trừng phạt: "Mặc kệ lúc bắt đầu anh có phải xúc động hay không, tóm lại lúc anh muốn thay đổi quan hệ chúng ta thì em không cảm thấy bất kỳ áp lực nào, ngược lại bởi vì người nhà em khiến quan hệ chúng ta hợp lẽ phát triển . . ."

"Nếu thật phải nói giữa chúng ta có một bên tạo áp lực, hẳn là em gây cho anh áp lực khá lớn!" Cô lý tính nói mạch lạc, rõ ràng.

Mục Phong có thể không cần đối mặt với người nhà cô, dù sao ban đầu biến thành "đồng phạm" là thỏa thuận lén lút giữa hai người, nhưng anh cũng không trốn tránh, ngược lại còn rộng rãi chấp nhận sự chất vấn của người nhà cô.

Vốn là chính cô phải đảm nhận giải quyết, nhưng lại một vai anh gánh vác hết, lúc ấy cô đã biết anh là người đàn ông có trách nhiệm.

"Anh thích chia sẻ áp lực của em."

Anh cười khẽ, ở trên tóc cô ấn xuống một nụ hôn.

"Buồn nôn chết đi được!"

Cô đẩy nhẹ anh, cười duyên nói: "Cho nên em thích thái độ anh xử lý chuyện này, đủ rộng lượng cũng đủ nhân từ, đây mới là khí phách một nhà kinh doanh lớn nên có."

"Wow, thật là cảm động! Thì ra là em lại hiểu rõ anh như vậy." Anh không nhịn được muốn vỗ tay.

"Bởi vì anh chịu để cho em hiểu mà!"

Nhưng nếu như anh vẫn mang bộ mặt giả dối bất cần đời kia, dù cô cố gắng hiểu anh thế nào, chỉ sợ cũng chỉ là tốn công vô ích.

"Được rồi, nên đi tắm rồi ngủ, em giúp anh chuẩn bị nước ấm."

Nói xong cô muốn đứng dậy, tay lại bị anh cầm chặt không thả.

"Mục Phong?"

"À, chuẩn bị xong chưa?"

Anh nhìn sâu vào mắt cô, đột nhiên không đầu không đuôi hỏi một câu.

Giang Mạnh Phi sững sờ, rất nhanh liền hiểu rõ anh chỉ cái gì, trên mặt thoáng chốc ửng hồng: "Á . . . . . không phải anh một sao?"

"Một mỗi hơn nữa cũng không ngăn cản được khát vọng của anh đối với em."

Anh cúi đầu hôn vào đầu ngón tay cô, đứng lên, ghé vào tai cô nói nhỏ: "Anh đi tắm rửa trước, nếu như em đã chuẩn bị xong thì ở phòng anh chờ anh."

Giọng nói khan khan kêu gọi, đầy mập mờ của anh lướt qua màng nhĩ cô, khiến toàn thân cô run rẩy.

Mục Phong buông tay cô ra, trước khi đi nghĩ đến cái gì đó, dặn dò lần nữa: "Nhớ, ngàn vạn lần không được miễn cưỡng, một chút xíu cũng không được."

***

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy róc rách, mỗi giọt nước rơi xuống đất đều như đánh vào lòng Giang Mạnh Phi, làm cô lo sợ lo lắng.

Nên nói người con trai trong phòng tắm là thông minh hay là đờ đẫn? Vậy mà lại đồng ý ở trong phòng anh chờ cô tới kiểm định lại tâm ý mình

Thật ra thì mình cũng không có thông minh là mấy, cho đến tận khi anh nói ra lời mang theo mong chờ cùng van xin thì cô mới bừng tỉnh hiểu ra nguyên nhân mấy ngày này mình chờ cửa mà không hề có câu oán trách . . .

Bởi vì trong lòng có anh, cho nên chờ đợi; bởi vì muốn có nhiều thời gian gần anh, cho nên không hối hận.

Tâm hồn và thân thể của cô đã sớm thuộc về anh rồi, chỉ là cô chậm chạp không phát hiện ra; mà anh lại chậm chạp như mình, mới có thể dùng phương thức buồn cười vậy để kiểm tra tâm ý của cô, trình độ đàn độn của hai người gần như ngang nhau.

Mục Phong sau khi nói xong câu đó liền xoay người về phòng, để lại mình cô đứng thẫn thờ ở phòng khách một lúc, hít sâu mấy lần rồi về phòng thay áo ngủ, mang theo tâm trạng vừa thẹn thùng lại vừa mong đợi đi tới phòng anh, đẩy cửa phòng ra, nghe tiếng nước chảy truyền từ phòng tắm.

Rất may anh vẫn còn tắm, vấn đề là bây giờ cô nên bày ra tư thế gì chờ anh?

Nằm dài trên giường?

Không được ~~~~~ vậy quá lộ liễu cũng không biết xấu hổ.

Mặc dù chủ động đến phòng anh, và lại biết rõ sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng là con gái, phải có chút dè dặt, chuyện lộ liễu như vậy cô không làm được.

Vậy, đứng ở cạnh cửa chờ anh?

Cũng không tiện, một người lại đứng như tượng đồng, một chút tình thú cũng không có, chỉ sợ anh nhìn cũng sẽ ngán.

Hay là gõ cửa phòng tắm trước, thông báo với anh cô đã tới?

No no no! Thế cô có vẻ quá vội vã, như gái làng chơi không có quan niệm trinh tiết.

Còn nữa, đèn sáng như vậy, tóm lại cô có không cần tắt đèn trước để duy trì cảm giác thần bí không?

Cô bắt đầu đột nhiên oán giận anh ném cho mình một vấn đề khó khăn đến thế, suy cho cùng cô nên làm sao để không có vẻ gấp gáp, xao động lại có thể biểu đạt rõ ràng được sự cam tình nguyện của mình đây?

Cô nhú lông mày, tay nhỏ đầu tranh trước công tắc điện, giờ lên lại hạ xuống, hoàn toàn không có chú ý đến tiếng nước chảy trong phòng tắm đã dừng lại ...

"Cái công tắc điện này đáng giá để em nghiêm túc nghiên cứu sao?"

Bỗng chốc giọng nói Mục Phong vang lên sau lưng cô, cô kinh ngạc, nhảy dựng lên, còn chưa kịp xoay người đã bị anh ở sau lưng ôm lấy, phần lưng dựa vào lồng ngực rắn chắc mà nóng bỏng của anh.

"Anh anh anh. . . . . Anh tắm xong rồi sao?"

Đáng chết! Hàm răng cô lại không nghe lời mà đánh nhau.

“Rất thơm, em muốn ngửi thử không?”

Anh gio cánh tay rắn chắc lên, cổ ý trượt qua chóp mũi Mạnh Phi, lúc một lần nữa ôm chặt cô, vô ý chạm vào phần ngực tròn trịa của cô.

Giang Mạnh Phi nhắm chặt mắt, lỗ chân lông khi anh dựa vào, tiếp xúc mà toàn bộ mở ra, cô cắn răng giữ cánh tay anh, xoay người, hai tay ôm lấy anh.

“Xem ra anh để em chờ lâu rồi.”

Mục Phong cười khế, vì cười mà lồng ngực hơi rung lên, anh lấy tay nâng nhẹ cằm cô, lửa dục hùng hục và ý cười tràn ngập hai mắt hết sức rõ ràng làm cô thấy chân như nhũn ra: “Nhưng anh thực sự vui vì em đến, thực sự đó.”

Chăm chú nhìn từng đường cong gợi cảm trên gương mặt tuần tú của anh, xương chấu kêu gào tê mõi và đau nhức, cô gần như nấn nỉ nói nhỏ: “Hôn em .....”

Mục Phong hơi nheo mắt lại, găm nhẹ một tiếng, cúi đầu cắn nuốt đôi môi đỏ mọng, mềm mại của cô.

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Thì Có Gì Đâu Ghê Gớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Tình yêu thật sự làm phụ nữ trở nên xinh đẹp hơn.

Sau khi xác định tâm ý lẫn nhau với Mục Phong, Giang Mạnh Phi trở nên tươi mới hơn, cả người tỏa ra ánh sáng chói chang làm người ta khó có thể xao lãng, duyên với người khác phải rất tốt, nhưng cô lại hoàn toàn không chú ý tới sự biến chuyển của mình.

"Giang tiểu thư, trưa hôm nay em có rảnh không? Không biết có vinh hạnh mời em ăn bữa trưa không?" Gần giữa trưa Lý Văn Ký đột nhiên đi tới mời cô.

"Hà?"

Giang Mạnh Phi giương mắt nhìn anh, đột nhiên nhớ bạn tốt Lâm Ngọc Phong từng nói với cô suy của nghĩ Lý Văn Ký. . . . .

Cái gì? Phải thế nào đây? Lúc đó cô còn chưa nghe rõ đã bất tỉnh, có nghe cũng như không mà thôi!

Cô âm thầm thờ dài, nói: "Giám đốc, tôi đã đi làm được một thời gian rồi, không cần khách sáo mời tôi ăn com vậy đâu!"

Thời gian này không biết là chuyện gì xảy ra, một lúc Trần tiên sinh hẹn cô ăn com, một lát Ngô tiên sinh lại mời cô tham gia tiệc sinh nhật, nếu không nữa thì là một đồng người mặc dù cô đã gặp qua, lại không nhớ nổi tên người đã mời cô xem phim, đi chơi, áaaa ~~~ cự tuyệt đến miệng chưa rồi mà!

Không nghĩ tới bây giờ giám đốc Lý cũng tới “góp vui”, khiến cô chỉ muốn thét chói tai.

"Không, bữa com này nhất định phải mời, xin em không nên cự tuyệt ý tốt của tôi."

Lý Văn Ký cười nhạt một tiếng, cảm giác giống như rất lịch sự, nhưng trong lòng nghĩ hoàn toàn không phải như vậy.

Cô gái thật khó theo đuổi, anh hẹn vài lần cũng không thành công, có cảm giác đá trúng cửa sắt.

Lời đã nói không thể rút lại, vì duy trì kỷ lục của mình, bất kể thế nào anh cũng phải cùng cô ăn bữa com, nếu không có vẻ người quản lý như anh là kẻ ăn nói ba hoa, hơn nữa một chút hấp dẫn cũng không có, rất mất thể diện.

"Vậy chúng ta ăn đại gì đó được rồi."

Cô suy nghĩ một chút, bắt đầu dĩ gặt đầu.

Trên thực tế, quả thật giám đốc Lý đã mời cô rất nhiều lần, nhưng lần nào cũng vừa đúng có chuyện cần xử lý mà thôi.

Ai, dù nói thế nào thì Lý Văn Ký đều là cấp trên của mình, từ chối nhiều lần có vẻ không tốt, vì vậy cho dù trong lòng có nhiều không tình nguyện hơn nữa cũng đành phải nhắm mắt đồng ý.

Lý Văn Ký sau khi nghe vui vẻ đến thiếu chút nữa vỗ tay trầm trồ khen ngợi, cho là cuối cùng mình cũng đã dẹp được sự phòng ngự của cô, không ngờ hai người cùng rời khỏi phòng làm việc, vừa mới ra khỏi cửa chính công ty, Giang Mạnh Phi đụng phải một cụ bà ước chừng hơn 70 tuổi, cụ bà thiếu chút nữa ngã nhào.

"Cẩn thận!"

May là Giang Mạnh Phi nhanh tay lẹ mắt, thật nhanh giữ tay cụ bà mới không để bà té ngã.

"Thật xin lỗi tiểu thư, bà già hoa mắt, không thấy cô từ trong tòa nhà đi ra, thật ngại quá." Cụ bà không ngừng xin lỗi cùng nói cảm ơn: "Nhờ cô giữ tôi, nếu không mong tôi nở hoa rồi ~~~"

"Không sao đâu bà nội, tại con không chú ý mới đụng vào bà, bà ngàn vạn lần đừng để bụng."

Thấy cụ bà đa lễ như vậy, Giang Mạnh Phi ngược lại ngượng ngùng.

"Nơi này là cao ốc văn phòng, buổi trưa rất nhiều người ra vào, bà nội về sau nếu thời gian này đi qua đây, làm ơn cần phải chú ý an toàn!"

"Tiểu thư, cô thật tốt."

Cụ bà gật đầu một cái, nhìn người đàn ông không kiên nhẫn đứng bên cạnh cô nói: "Vị tiên sinh này, cậu thật may mắn, có thể có bạn gái tâm địa tốt lại thiện lương thế này. . . . ."

Lý Văn Ký nghĩ thầm bà lão này đang cản trở, đang chuẩn bị kéo Mạnh Phi đi, nhưng vừa nghe đến hiểu lầm xinh đẹp này, lòng anh mừng rỡ, đang định đáp lại, không nghĩ tới Giang Mạnh Phi sớm anh một bước . . .

"Không phải đâu bà nội!"

Hiểu lầm quá lớn, Giang Mạnh Phi vội vàng lắc đầu phát tay giải thích nói: "Vị này là cấp trên của con, không phải bạn trai con!"

Lý Văn Ký trợn mắt, mím môi không nói.

"Cô ngại nên không dám thừa nhận sao? Tôi xem hai người trai tài gái sắc, rất xứng với nhau đó!" Cụ bà nhìn chằm chằm Giang Mạnh Phi nói.

"Bà nội thật sự hiểu lầm rồi, tui con chỉ là quan hệ cấp trên và cấp dưới thôi!" Cô ngại ngần gật đầu ý bảo với Lý Văn Ký, vội vàng giải thích cho cụ bà.

"Ra là vậy! Vậy cô có bạn trai chưa? Nếu không có, tôi có đứa cháu trai rất tốt, giới thiệu cho cô quen được không?" Cụ bà không khỏi tự đề cử mình.

"Xin lỗi bà nội, con có bạn trai rồi." Giang Mạnh Phi nở nụ cười gượng gạo, kiên nhẫn trả lời.

Lý Văn Ký như bị ai đánh bất ngờ.

Cô có bạn trai? Giang Mạnh Phi có bạn trai?

Làm cái rắm! Hiện tại cả bộ phận nghiệp vụ đều chờ nhìn biểu hiện của anh, nhưng cô đã có bạn trai? Anh phải tiêu hóa tin tức động trời này như thế nào chứ? Áaaa ... phiền phức!!!

Anh thừa dịp Giang Mạnh Phi nói chuyện tào lao với cụ bà thì lấy điện thoại di động từ trong túi ra làm bộ nói chuyện, sau đó lấy lấy có khách hàng tìm anh rồi đi trước.

Nhìn dáng dấp cụ bà kia sẽ không dễ dàng chạy lấy người như vậy, mà Giang Mạnh Phi cũng có tâm tán gẫu với lão bà kia, nếu anh ngu ngốc chờ đợi, không biết còn phải lãng phí bao nhiêu thời gian, dứt khoát đi trước để mưu tính kế khác.

"Tiểu thư, cấp trên của cô hình như không kiên nhẫn lắm?" Cụ bà thấy Lý Văn Ký đi xa, con người lóe lên ánh mắt sáng ngời.

"Không có đâu ạ, vừa đúng anh ấy có chút việc cần giải quyết thôi!"

Giang Mạnh Phi cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, phát hiện mình chỉ còn nửa tiếng ăn cơm, cô xấu hổ nở khuôn mặt tươi cười nói: "Xin lỗi bà nội, giờ nghỉ trưa của con sắp hết rồi, con đi trước đây!"

"Được, hẹn gặp lại." Cụ bà cười phát tay một cái.

"Hẹn gặp lại bà nội, nhớ lần sau tới nơi này phải đặc biệt cẩn thận đó!"

Cuối cùng cô không quên dặn dò đôi câu rồi mới vội vã xoay người rời đi ...

***

Dùng xong bữa trưa, Giang Mạnh Phi trở lại công ty đi làm, qua một buổi chiều bận rộn, 6h10 bắt đầu tan việc, ngoài ý muốn phát hiện xe bạn trai thân yêu dừng bên cạnh cửa lớn, cô hưng phấn chạy đến cạnh xe, cúi xuống cửa sổ xe đang mở nói: "Anh đang đợi em sao?"

Lời nói vừa mới nói ra khỏi miệng, Giang Mạnh Phi ngay lập tức sững sờ một chút, không đúng, từ lúc yêu nhau đến giờ, anh chưa từng không hẹn trước mà ở trước công ty chờ cô tan tầm!

"Đã xảy ra chuyện gì?" Cô mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng.

"Mới vừa rồi bà ngoại cho anh biết, muốn anh dẫn em về nhà gặp mặt bà."

Sau khi Mục Phong đợi cô ngồi vào xe xong, lập tức kéo cần xe, chạy ổn định trên đường lớn.

"Sao lại bất ngờ như vậy?"

Cô kinh ngạc há hốc mồm, không biết tai họa bất ngờ này từ đâu bay tới . . . . . À không, là cơ hội, dù sao gặp mặt bà ngoại anh là chuyện sớm muộn, chỉ là không nghĩ tới tất cả sẽ đến nhanh như vậy.

"Bà bảo hôm nay biết một cô gái rất có ý tứ, muốn giới thiệu cô ấy cho anh, nhưng lại nghe nói anh có bạn gái, cho nên muốn gặp em trước."

Anh dừng một chút, thẳng thắn nói: "Anh nghĩ ý bà là nếu em không hợp ý bà, có lẽ bà sẽ bắt anh quen đối phương."

Ngực Giang Mạnh Phi căng thẳng, người nào đó có cảm giác như bị sét đánh, lần đầu tiên cảm nhận được mình và Mục Phong chênh lệch nhiều đến thế.

Cô là con cái nhà bình thường, cha mẹ chỉ hy vọng tìm đối tượng thích hợp nói chuyện yêu đương, sau đó kết hôn sinh con, chỉ đơn giản như vậy.

Nhưng nhà Mục Phong hiển nhiên không phải như vậy.

Nhưng nếu cô không hợp ý bà ngoại anh, thì bà ngoại anh có quyền can dự vào chuyện tình cảm của anh, thậm chí lấy uy quyền trưởng bối ép buộc anh quen cô gái khác, khoảng cách này quá lớn, lớn đến nỗi . . . . . cô không thể tưởng tượng được, cũng cảm thấy đau lòng.

Ý của anh thật ra rất rõ ràng, tình yêu này sống hay chết, phải xem cô có phúc phận nhận được sự ưu ái của bà ngoại không.

"Sao lại không nói rồi hả?"

Nhận thấy cô trầm mặc, anh quay mặt lại nhìn cô.

"Không có gì."

Cô lấy lại tinh thần, khẽ nhếch miệng: "Nhưng em không mang quà tặng, có phải quá thất lễ không?"

"Đưa ngọc, bà ngoại anh chẳng thiếu gì cả, mang theo lễ vật gì đây?"

Anh cười khẽ, vài ba lời bỏ đi sự lo lắng của cô —— anh cho là có thể loại bỏ được sự lo lắng của cô.

"Vây. . . . ."

Cô mặc quần áo đi làm thích hợp không?

"Hả?"

Anh đáp nhẹ, lại không đợi được câu sau: "Em muốn nói gì?"

Thôi, mặc thế này cũng không có gì không tốt: "Không có gì, còn bao lâu nữa mới đến?"

Còn bao lâu nữa mới biết được cô có bị phán tử hình hay không?

"Khoảng mười phút nữa sẽ đến."

Mơ hồ nhận thấy được cảm xúc cô thay đổi nhiều, anh đưa tay ra nắm tay cô: "Tại sao không vui?"

"Không có! Sao em lại không vui chứ?"

Cho dù trong lòng đã chua đến sắp đau khóc thành tiếng, cô vẫn cật lực nói: "Gặp mặt bà ngoại anh là chuyện sớm muộn, em đã sớm chuẩn bị tâm lý tốt rồi."

"Vây thì tốt."

Sau khi Mục Phong nghe thì thở phào nhẹ nhõm, anh thật sự ngỡ nhờ áp lực cô quá lớn rồi suy nghĩ lung tung, vậy “mặt trời” của anh phải khổ sở rồi.

Mười mấy phút sau, xe lái vào bãi đỗ xe một tòa nhà lớn, Mục Phong mở cửa xe cho cô, cô thấp thòm ngồi trong xe, lòng chìm đến tận đáy.

Khu nhà cấp cao xa hoa, giờ phút này trong mắt cô thành pháp trường lạnh lẽo, cô không lòng dạ nào thương thức, chỉ có thể đi những bước chân nặng nề vào nhà . . . . .

Cho tới bây giờ, cô mới hiểu được mình dành cho Mục Phong bao nhiêu tình yêu, cô sợ mất đi anh, rồi lại không thể không đối mặt với tất cả, tương lai số mệnh toàn bộ nằm trong tay ông trời, cô rất sợ, áp lực trong lòng càng thêm gia tăng.

Giang Mạnh Phi thấp thòm theo sát phía sau Mục Phong, lúc nhìn thấy bà ngoại anh chột ngắn người, bà ngoại cũng không nghiêm túc, khó gần như trong tưởng tượng, xem ra còn có chút quen thuộc. . . . .

"Nha đầu, chúng ta lại gặp mặt."

Trịnh Tố Linh nụ cười thân thiết, như nữ vương loại tiếp kiến cô.

"Bà, bà nội?"

Không phải đâu! Trên đời làm sao có thể có chuyện khéo vậy chứ? Buổi trưa cô mới tình cờ gặp được cụ bà, không nghĩ tới vào lúc này, tại nơi này đụng phải? Đầu của cô không cách nào hoạt động, cả người sững sờ vậy.

"Hai người quen nhau?"

So với Giang Mạnh Phi khiếp sợ, Mục Phong cũng không còn bình tĩnh, anh quen thấy sóng to gió lớn, vào lúc này thật đúng là không hiểu nổi tại sao họ có thể xuất hiện cùng một chỗ.

"Đúng vậy, bà là bà ngoại thẳng nhóc này."

Trịnh Tố Linh chỉ chỉ ghé sa lon trước mắt, ý bảo hai tiểu bối ngồi xuống: "Con có thể gọi bà là bà ngoại như đứa nhỏ này, không thì tiếp tục gọi là bà nội cũng được."

Tình tiết chuyển biến bất ngờ khiến đầu Giang Mạnh Phi ong ong, cô nhất thời không cách nào xem bà lão vô tình gặp ngoài phố và bà ngoại Mục Phong là một được, chỉ có thể sững sờ để Mục Phong kéo cô ngồi xuống.

"Bất ngờ lắm sao?"

Thấy cái miệng nhỏ của cô hé mở, Trịnh Tố Linh nhếch môi cười như đứa bé bướng bỉnh: "Không phải ngoài ý muốn, bà đã sớm biết con là bạn gái

Phong Nhi rồi."

"Làm sao bà ngoại biết?"

Tim Mục Phong run lên, không dám tin nhìn chăm chăm bà ngoại.

Mặc dù biết bà ngoại thần thông quảng đại, nhưng anh vẫn cho là mình giấu Mạnh Phi rất tốt, không ngờ tới căn bản không phải vậy! Đối với chuyện bọn họ, bà ngoại rõ như lòng bàn tay!

"Chỉ cần là bà muốn biết, sẽ không tra ra được sao?"

Trịnh Tố Linh hí mắt, có thể nói là vô cùng sắc bén, bà tròn mắt, hung hăng nhìn cháu ngoại bảo bối.

"Sống chung sao? Kiểm tra xong kết quả thế nào?"

"Bà ngoại, bà đang đùa con sao?" Anh tức giận tròn mắt: "Không phải là cái gì bà cũng biết rồi, còn hỏi con làm gì?"

"Cái tên tiểu tử này, luôn không biết lớn nhỏ gì cả."

Trịnh Tố Linh lắc đầu một cái, trong ba đứa cháu, nó là đứa lớn nhất, luôn coi bà như bạn bè mà đối đãi: "Nha đầu, đối với đứa cháu ngoại này của bà con có còn hài lòng không?"

"Dạ?"

Cuối cùng Trịnh Tố Linh nói câu này khiến Giang Mạnh Phi hoàn hồn, cô đột nhiên hoảng sợ, thiếu chút nữa từ ghế salon nhảy dựng lên.

"Mục Phong anh ấy. . . . . Anh ấy đối xử với con rất tốt!" Cô nơm nớp lo sợ nói.

Mắt Trịnh Tố Linh lóe sáng, như có điều suy nghĩ nhìn chăm chăm con ngưởi đen của cô.

"Nha đầu, con đang lo lắng cái gì?"

"Không có không có, con không lo lắng gì cả. . . . ."

Giang Mạnh Phi gạt mình, không nghĩ tới bà có thể nhìn thấu bất an ẩn sâu trong lòng cô, nhất thời không biết nên làm như thế nào cho phải, phải vội vàng phủ nhận.

"Vậy sao?"

Trịnh Tố Linh cũng không dễ dàng bị thuyết phục như vậy, bà liếc nhìn cháu ngoại: "Phong Nhi, ở trên đường con có nói gì với nha đầu không?"

"Con nào có nói gì. . . . ."

Anh thuận miệng trả lời, bỗng chốc nhớ tới cái gì sợ run lên, không xác định lắm mở miệng: "Không phải là con nói những lời đó tạo thành áp lực trong lòng nó chứ?"

"Con nói cái gì?"

Cụ bà sùng sốt, nhìn chăm chăm sợi tóc buông xuống của Giang Mạnh Phi: "Nếu nha đầu không hợp ý bà, bà sẽ giới thiệu một cô gái mới quen cho con, câu này sao?"

Giang Mạnh Phi hơi chấn động, cắn môi không lên tiếng.

Trịnh Tố Linh nhìn Mục Phong đối diện, đột nhiên bật cười, cười rất lớn tiếng, vui vẻ đến gần như ra nước mắt.

"Bà ngoại?"

Khóc rồi đấy! Bây giờ diễn đến đâu rồi, sao anh lại chẳng hiểu? Mục Phong bị tiếng cười hù sợ, đầu óc luôn linh hoạt hoàn toàn đông cứng.

"Bà nói con, đứa nha đầu ngốc này, cô gái bà mới quen không phải con sao?"

Trịnh Tố Linh lấy khăn tay ra, tao nhã chùi khóe mắt, có thể thấy biểu tình vừa kinh ngạc lại sợ hãi của vợ chồng son này, thật sự rất thú vị.

"Mặc dù bà đã sớm cũng biết sự tồn tại của con, nhưng buổi trưa hôm nay chúng ta mới tính thật sự biết nhau không phải sao?"

Giang Mạnh Phi kinh ngạc ngẩng đầu, trong tròng mắt ửng đỏ tràn ngập dấu chấm than.

"Bà tự nhận không phải là bà già cổ hủ, cái gì mà môn đăng hộ đối với bà đều không quan trọng, chỉ cần hai con thật lòng yêu nhau, bà tuyệt đối có thể

yên tâm mà giao phó cháu ngoại cho con." Trịnh Tố Linh hiền hòa trấn an cảm xúc bị tổn thương của cô.

"Trời ạ, bà ngoại ~~~ bà cũng đừng ác chinh chúng con nữa!" Mục Phong sờ sờ trán, vô lực nói.

"Ác chinh?"

Trịnh Tố Linh chau mày, khí định thần nhân bùng ly trà trên bàn lên, uống một ngụm rồi thông thả ung dung nói nhỏ: "Con muốn đối phó qua loa với bà, bà làm vậy không phải là giúp con sao?"

Mục Phong cùng Giang Mạnh Phi đồng thời toàn thân cứng đờ, hai mặt nhìn nhau.

"Bà chỉ muốn cho các con biết, quá trình đối với bà mà nói không quan trọng, quan trọng là bà muốn thấy kết quả tốt nhất."

Trịnh Tố Linh cũng mặc kệ trong lòng hai người bọn họ nghĩ như thế nào, nhẹ nhàng bang quơ tự thuật suy nghĩ của mình.

Mục Phong nhắm lại mắt, âm thầm làm mặt quỷ.

Giang Mạnh Phi nhìn đến vẻ mặt pha trò của anh, không nhịn được khẽ cười một tiếng.

Cô hoàn toàn có thể hiểu thông tin Trịnh Tố Linh truyền lại cho cô, cũng buông xuống tảng đá lớn trong lòng, chỉ là nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của bạn trai thân yêu, đột nhiên cảm thấy mình cũng không phải người đáng thương nhất, ha ha ~~~

***

Giao Giang Mạnh Phi cho quản gia Đinh Phúc Mai, Trịnh Tố Linh gọi Mục Phong đến phòng sách nói chuyện riêng.

Đinh Phúc Mai có trách nhiệm dẫn Giang Mạnh Phi đi tham quan nhà Nghiêm, vườn hoa phong cảnh tươi đẹp từ ngoài vào trong, đáng tiếc Giang Mạnh Phi không yên lòng, không biết đã vào cõi thần tiên nào rồi.

Chẳng lẽ cô đoán sai ý bà ngoại?

Tiếp xúc cách đây không lâu trong phòng khách, cho cô cho là bà ngoại đã đồng ý chuyện cảm tình này, nhưng không nghĩ tới bây giờ Trịnh Tố Linh lại đẩy cô ra, nói chuyện riêng với Mục Phong trong phòng khác.

Có phải trực giác của cô sai hay không?

"Giang tiểu thư, chúng ta về trong phòng đi!"

Đi dạo trước sau vườn hoa xong, Đinh Phúc Mai nói với cô.

Nhưng Giang Mạnh Phi không có phản ứng, vẫn chăm chú nhìn hoa Tử Đinh Hương [*] trong vườn hoa.

"Giang tiểu thư? Giang tiểu thư?"

Đinh Phúc Mai trừng mắt nhìn, không khỏi đưa tay vỗ vai cô: "Cô có khỏe không?"

"Hả. . . . ."

Cô hồi hồn, cười áy náy với Đinh Phúc Mai một tiếng.

"Xin lỗi, tôi không có chú ý cô nói cái gì."

"Tôi nói lão phu nhân cùng Mục tiên sinh đã nói xong rồi, chúng ta có cần trở về phòng khách hay không?" Đinh Phúc Mai hít sâu một hơi, dí dỏm mà nháy mắt phải với cô.

"A ~~~"

Giang Mạnh Phi bị cô chọc cười, nụ cười này, dường như cũng làm dịu đi khúc mắc trong lòng cô: "Được, chúng ta trở về phòng khách đi!"

Hai người vừa đi vào phòng khách đã thấy Mục Phong đứng bên cửa sổ.

"Mục Phong."

Sau khi cảm ơn Đinh Phúc Mai đã làm bạn với cùng, cô đi về phía Mục Phong kéo ống tay áo anh: "Bà ngoại đâu?"

"Bà ngoại nói hơi mệt, đi nghỉ trước rồi."

Mục Phong giương môi cười với cô, đưa tay vuốt mặt cô: "Vườn hoa đẹp không?"

"Rất đẹp."

Phải là rất đẹp, chỉ tiếc cô không lòng dạ nào thưởng thức.

"Chờ chúng ta sau khi về hưu, không bằng ở vùng ngoại ô mua một mảnh đất, học bà ngoại xây một vườn hoa được không?" Kéo cánh tay của cô, anh dẫn cô ra bãi đậu xe bên ngoài đại trạch.

"Không cần, nhìn thì rất đẹp, nhưng chăm sóc nhất định rất vất vả."

Cô nhăn lông mày, cố nén không hỏi anh mới vừa rồi nói chuyện gì với bà ngoại, lại không dám nghĩ mình có cơ hội nắm tay anh đến già không.

"Muốn sống sẽ phải động, chờ sau khi về hưu rảnh rỗi thì trồng đủ loại hoa, điểm tô cho đẹp chung cảnh xung quanh lại thêm thân thể khỏe mạnh, một công đôi việc." Anh cười to, dùng sức ôm cô, sau đó từ trong túi áo lấy ra chìa khóa xe tra vào ổ khóa.

"Làm trò, đàn ông bốn mươi tuổi chỉ còn biết há miệng thôi."

Bình thường mọi người chỉ nói ngoài miệng, thực tế khi bắt đầu làm thì chỉ biết nói "No", cô mới không có ngu như vậy đâu!

"Ây, anh còn cách bốn mươi rất dài, hơn nữa em cũng biết, anh tuyệt đối không chỉ biết há miệng." Đợi hai người ngồi vào trong xe, anh bắt đầu cười nói.

". . . . . Anh câm miệng lại!"

Đáng ghét! Đây là điểm đáng ghét của người này, động một chút là nói đến chuyện kia.

"Anh nói là trừ miệng, còn có năng lực làm việc, khả năng quan sát thị trường tiêu chuẩn và chính xác, em đang nghĩ đi đâu vậy?"

Dùng rốn nghĩ cũng biết cô nghĩ bậy, anh kiềm nén vui mừng, cố ý đùa cô.

"Anh anh anh. . . . ."

Áaaa ~ tức chết đi được! Cô quỳnh lên, nói cà lăm, ảo não cúi mặt nói:"Anh cố ý nói gạt em!"

"Anh nói đều là thật, tuyệt đối không có gạt em."

Cô càng ảo não, anh lại càng vui mừng, giữa người yêu thỉnh thoảng đấu võ mồm, cũng là một sở thích cuộc sống tuyệt hảo ...

"Hay là sau khi trở về, chúng ta xem thử anh có tràn đầy "sức sản xuất" không?"

Bùm một tiếng, khuôn mặt nhỏ Giang Mạnh Phi nhanh chóng đỏ hồng ...

"MỤC PHONG!!! Anh đáng chết, câm miệng lại đi!"

Không có nội dung gì, đem đoạn đối thoại buồn nôn mà thú vị làm vui đi sâu muộn trong lòng Giang Mạnh Phi, chỉ là rút cuộc bà ngoại nói chuyện gì với Mực Phong đây? Cô rất tò mò đó ~

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Thì Có Gì Đâu Ghê Gớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Giang Mạnh Phi cứ suy nghĩ lung tung như vậy cả đêm vẫn không có đáp án, sáng sớm hôm sau tinh dậy thì tinh thần mệt mỏi, ngáp liên tục, cho đến giám đốc Lý Văn Ký bị tổng giám đốc mời vào nói chuyện cô mới lấy lại tinh thần.

Ước chừng một tiếng sau, Lý Văn Ký mặt xám mày tro quay lại phòng làm việc bắt đầu đóng gói đồ đạc, không tới nửa tiếng đã cuốn gói nghỉ việc.

Đối với việc giám đốc phòng Kinh doanh đột nhiên bị sa thải, cả công ty bàn luận ầm ĩ, nhưng bộ phận nhân sự rất nhanh đã dán thông báo, nói chức vụ Lý Văn Ký bị thay đổi là bởi vì có khách hàng tố cáo, nói anh mượn danh công việc đi lừa gạt tình cảm khách hàng nữ, công ty đã kiểm chứng không có làm nên đã đuổi việc.

"Cũng biết giám đốc Lý không phải là cái đồ tốt gì, lúc trước anh ta còn mời mình đi chơi đêm, nguy hiểm thật, may là mình không đi."

"Nghe nói anh ta mời rất nhiều khách hàng đi khách sạn chơi trò "lăn lộn" đó . . . . ."

"Lúc trước không phải có người nào đó nghỉ việc rồi tự sát sao? Nghe nói là cũng bị Giám đốc Lý lừa mới có thể không nghĩ thoáng ra."

"Thật sao? Em không nhìn ra đó! Không nghĩ tới Giám đốc Lý là một con sói khoác áo dê." (ý chỉ vừa gian ma vừa "dê xồm".)

"Đâu chỉ là sói, anh ta quả thật không bằng cảm thú!"

Đi toilet một chuyến, Giang Mạnh Phi nghe được không ít về "Sự nghiệp vĩ đại" của Lý Văn Ký, nội dung khiến cô lú lờn nói không nên lời.

Cũng may cô và Giám đốc Lý chỉ tiếp xúc trên công việc, không có qua lại lén lút, thật là ông trời phù hộ.

"Phải nói tổ tiên nhà cậu tích đức, nếu không cậu cho rằng mình thoát được sao?"

Lâm Ngọc Phong cũng không nghĩ đơn giản như cô, không khách khí mà châm chọc.

"Có cơ hội cậu đi hỏi bộ phận nghiệp vụ kia đi, có phải giám đốc Lý đánh cược với bọn họ muốn cướp trình tiết của cậu hay không!"

"Hả? Có chuyện này?" Cô trừng lớn mắt, mặt không dám tin.

"Lần trước mình có nói với cậu . . . nhưng mà cậu bất tỉnh mất." Lâm Ngọc Phong thấp giọng nói.

Không thể nào. . . . . Lòng người gian ác thế sao?

Giang Mạnh Phi ôm một tia hi vọng, trở lại bộ phận nghiệp vụ nhỏ giọng hỏi thăm đồng nghiệp, biết được mình quả thật nằm trong danh sách "săn bắn" của Lý Văn Ký thì không khỏi hù dọa, toàn thân ra mồ hôi lạnh.

Bởi vì tin tức này quá mức kinh hãi, cô chẳng biết mình đã kết thúc một ngày làm việc như thế nào, hoàn toàn quên phiên nào chuyện Mục Phong và bà ngoại nói gì với nhau, hồn cứ thế "phiêu" về nhà.

"Em sao vậy? Ba hôn bảy vía? Sao cả đêm đều ở đây ngăn người vậy?"

Quan sát cô một buổi tối, sau khi lên giường Mục Phong ôm cô vào trong ngực, không nhìn được mở miệng hỏi thăm.

"Hả. . . . . Anh muốn biết thật sao?"

Thật ra thì cô rất muốn chia sẻ với Mục Phong "Sống sót sau tai nạn kì" của cô, nhưng lại sợ anh mất hứng, cô do dự nắm góc chăn, không biết rốt cuộc có nên nói hay không.

"Nếu không em cho rằng anh hỏi chơi thôi sao?"

Anh rất muốn mở đầu cô ra, quan sát cấu tạo não cô khác với anh như thế nào, nếu không sao lại chậm hiểu đến thế? Nhưng anh không làm được, bởi vì không nỡ.

"Vậy anh phải đồng ý không tức giận em mới nói."

Thật ra thì nói cũng không khó, nhưng cô không muốn anh biết tức giận.

Mối quan tâm của nam nữ khác nhau, có đôi khi đàn ông so với phụ nữ còn nhỏ mọn hơn, cô vẫn nên đề phòng.

"Ok, anh đảm bảo."

"Ngốc tay?"

Cô đưa tay phải ra, chìa ngón tay cái cùng ngón út.

". . . . ."

Trên căn bản chỉ cần không vượt qua phạm vi năng lực của anh, Mục Phong cũng sẽ vô điều kiện nghe theo cô, anh vươn tay ngoắc, chuẩn bị nghe cô nói thật.

"Anh có biết em cảm tạ anh rất nhiều chuyện anh sa thải Giám đốc Lý không?"

Lấy được cam đoan của anh xong, cô mới trút hết cảm kích vô hạn và bái phục trong lòng dành cho anh.

"Hôm nay em mới biết anh ta có suy nghĩ không đàng hoàng với em, hơn nữa còn đánh cược với nhân viên nói nhất định sẽ chiếm được em!" Về phần cái

gì trình tiết, cô thực sự nói không nên lời.

"È hèm, anh biết rồi!"

Không nghĩ tới anh một chút cũng không bắt ngờ, giống như đã sớm biết chuyện này.

"Anh biết?!"

Cô ngồi dậy, mở lớn mắt, không dám tin nhìn chăm chăm anh."Tối hôm nay em mới biết, vậy anh biết khi nào?"

"Ngày hôm qua."

Anh nhún vai, nói tóm tắt lại sự việc cho cô nghe.

"Chính xác mà nói phải là tối hôm qua, lúc em đi dạo vườn hoa, bà ngoại có đưa cho anh báo cáo điều tra có liên quan đến cuộc sống riêng của Lý Văn Ký, nói rõ thanh danh không mấy tốt đẹp và ý đồ với em nên hôm nay anh mới có thể hên hần nói chuyện."

"Thì ra là chuyện tối hôm qua hai người nói là giám đốc Lý!"

Đáp án một buổi tối lo lắng giờ phút này đã rõ ràng, cô không tự chủ được thở phào nhẹ nhõm.

Oa ô ~~ bà ngoại cũng quá thần thông quảng đại, người không có ở "Mục thị Kim không", nhưng với chuyện người của công ty rõ như lòng bàn tay, khó trách Mục Phong lại nói bà là lão thái bà tính mất, bây giờ nhìn lại thật đúng là. . . . . Hoàn toàn chính xác.

"Nếu không em cho là chuyện gì?"

Anh thấy sợ hờ trong lời nói của cô, khẽ nhiu mày, không để lại dấu vết hỏi.

"Đương nhiên là của chúng ta. . . . ."

Bỗng nhiên lời anh nói có chứa nghi ngờ, cô im bất lại, cố gắng nói lảng sang chuyện khác: "Chúng ta, chuyện trong công ty chúng ta!"

"Hả? Nói rõ ràng, có phải em đang hoài nghi cái gì hay không?"

Lý Văn Ký cũng coi như chuyện trong công ty, cô rõ ràng không phải ý đó.

"Không có!"

Cô trả lời rất nhanh, nhanh đến làm cho người ta sinh nghi.

"Giang Mạnh Phi!"

Anh ngẩng người lên đang định hỏi rõ ràng, nhưng khoe mắt thấy cô chân của đã lẳng lặng duỗi xuống giường, cặp mắt anh tuần nhú lại, trực giác đưa tay chiếm lấy thân thể làm bừa của cô, chính xác, nhanh chóng, mạnh mẽ đè cô xuống dưới.

"Nếu không có sao lại muốn chuẩn? Tốt nhất em nói rõ cho anh, rốt cuộc cho là tối hôm qua bà ngoại nói chuyện gì với anh?"

Anh sai lầm rồi, tưởng rằng tính tình cô ngây thơ thẳng thắn, nhưng cho đến tối hôm qua mới phát hiện căn bản không phải như vậy.

Thật ra cô là một tổng thể vô cùng mâu thuẫn.

Có lúc cô ngây thơ thẳng thắn như một đứa bé thích đầu đá lung tung, có lúc cũng sẽ tự tìm phiền não mà suy nghĩ lung tung, lạ kỳ là mỗi một mặt anh đều thích, mặc dù có lúc cô sẽ nghĩ đầu đầu khiến anh chỉ muốn đánh mông cô mà thôi.

Thật ra mà nói cũng không có gì quan trọng, khi đầu óc cô lên men xong sẽ khiến anh phát điên lên, ví dụ như chuyện bà ngoại nói muốn giới thiệu cho anh quen một cô gái mới.

Sau lại chứng minh cô gái kia thật ra thì chính là cô, nhưng cô đã ở trong đầu đem vấn đề phát triển đến vô cùng lớn, còn chưa có xảy ra chuyện gì đã hù chết mình, cực kì vớ vẩn, cho nên anh mới có lý do hoài nghi cô nghĩ sai lệch về chuyện bà ngoại lên tìm anh nói chuyện kia.

"Ừm!"

Cô dùng hai tay che lại môi mình, liềm mọng lác đầu.

"Không nói phải không? Rất tốt, anh có một đồng cách có thể giúp em nói thật."

Mục Phong nham hiểm cười, đưa tay kéo tay cô lên quá đầu, sau đó không biết từ đâu lấy ra một cái cà vạt, không nói lời gì đã đem hai tay cô trói chặt ở đầu giường.

"Anh muốn làm gì vậy?"

Cô sợ choáng váng, nghĩ không ra sao anh lại trối mình lại.

"Ngghiêm hình bức cung!"

Anh trả lời như chuyện đương nhiên, ngón tay trượt xuống đường cong đẹp đẽ ở cằm cô, dọc theo cái cổ trắng nõn từ tốn di động: "Em cảm thấy anh nên bắt đầu từ đâu thì tốt nhỉ?"

"Anh điên rồi!"

Giang Mạnh Phi trừng lớn hai mắt, không nhìn thấy tay của anh, lại rõ ràng cảm nhận được đôi tay kia di động trên cơ thể làm cô không tự chủ cất cao âm lượng la ầm lên ...

"Anh rất bình thường, chỉ là không thích em không tin anh thôi."

Mắt đen lóe lên ánh sáng nguy hiểm, một tay anh mở khóa kéo áo lót dẹt của cô ra, ngay sau đó đẩy áo lót cô ra, chỉ trong giây lát, cơ thể cô trần trụi ngay trước mắt anh.

Cô không tin tưởng tình yêu anh dành cho cô cho nên mới nghi bậy nghi bạ, điều này làm anh buồn phiền mà thân thể mềm mại kêu gọi của cô lại làm anh vô lực kháng cự, hai cái đánh thẳng vào anh khiến anh càng mất thêm nhuệ khí.

"Em không có không tin anh!"

Cô cực kỳ xấu hổ, cho dù không phải là lần đầu tiên khỏa thân ở trước mặt anh nhưng cô vẫn khó thích ứng mà muốn xoay người đưa lưng về phía anh, nhưng hai tay bởi vì bị cột chặt mà không thể di chuyển.

"Không có sao? Em cho rằng tối hôm qua anh và bà ngoại nói cái gì? Nói đi!"

"Mục Phong!"

Anh vừa đụng cô, cô giống như miếng bơ bị nướng lên, chỉ có thể để anh thành thạo trên chộc . . . . .

Ai bảo cô yêu anh nhiều chứ? Trời, thật là vô dụng mà ...

"Aaa ...!"

Mặc kệ có phải đụng vào đâu thật không, lúc này bất kể như thế nào cũng phải yếu thế, hiểu cô dễ mềm lòng nên giọng điệu Mục Phong khoa trương đáng thương kêu đau.

"Đau đó!"

"Đáng đời! Cái này gọi là báo ứng, đau chết luôn đi." Mặc dù đau lòng muốn chết, cô vẫn mạnh miệng, không chút nề tình mà mắng.

"Em không đau lòng sao?"

Hừ ~ khó trách người ta nói độc nhất là lòng dạ đàn bà, lời như thế cô cũng nói ra miệng được sao?

"Anh cũng không chút đau lòng nào mà bắt nạt em, em việc gì phải đau lòng chứ?"

Cô dám không cho anh "quậy phá", lại cực kỳ dịu dàng nâng anh về phía đầu giường.

"Anh thật sự đau muốn chết, em có khi cũng thành quả phụ, không sợ sao?" Anh nhú mày lại nói.

"Quả cái đầu anh á..., em cũng không phải là vợ anh."

Cô hung ác nhìn chằm chằm anh, tức giận nói: "Hơn nữa như vậy tốt nhất, vừa lúc em có thể đi tìm người đàn ông tốt hơn. . . . . A ~"

Cô còn chưa kịp nói xong đã bị anh hung tợn áp đảo trên giường: "Anh?!"

"Đừng có mơ!"

Không có một người đàn ông nào có thể chịu đựng được cô gái mình yêu khiêu khích như thế, huống chi Mục Phong anh là tự cho mình rất cao!

Anh không chút do dự hôn mặt cô, cổ cô, bàn tay như muốn chứng minh cô thuộc về anh, ở trên người cô loạn xạ mồ mẩn.

"Em chỉ có thể là của anh thôi, bỏ cái ý nghĩ đó đi!"

Nụ hôn mang theo chút ý trừng phạt, cắn nuốt đôi môi đỏ mọng ngọt ngào của cô nhanh chóng biến chất, lúc đầu nặng nề đến cơ hồ muốn xé rách cô, toàn bộ hóa thành nút dịu dàng, nút đi uất ức của cô, đau lòng của cô, lần nữa để cho cô cảm nhận được tình yêu nồng cháy trong anh.

"Ghét ghê! Tránh ra."

Không muốn dễ dàng tha thứ anh như vậy, cô cố ý đẩy anh ra cũng quay mặt đi, không để cho anh hôn.

"Không cần, cái gì cũng không cần nói."

Người ngu lẩn này cũng biết là không thể quay đầu lại được rồi, anh để cô trách mắng, bất kể cô né tránh như thế nào đều muốn hôn cô, nói cái gì cũng không chịu buông ra.

"Gã cho anh."

Giang Mạnh Phi cứng đờ, hoài nghi mình có nghe nhầm không.

Sao anh có thể lúc cô đang tức giận mà cầu hôn cô chứ?

Không phải cô nặng tai, mà là anh quá nóng nảy ...

Anh sợ mình sẽ rời khỏi anh, cho nên không để ý tâm trạng hai bên, trong bầu không khí không thích hợp này dám mở miệng cầu hôn cô sao?

"Mạnh Phi, gã cho anh đi."

Không sai, anh quả thật hoang mang, cũng sợ hãi, mở miệng cầu hôn lần nữa.

Thời gian ở bên cô, anh đã sớm quen tính tình tùy tiện của cô, nhưng lần này thì khác, trong tức giận của cô tràn ngập đau lòng, đó là do anh đang không thể hiểu rõ Giang Mạnh Phi.

Anh sợ cô sẽ rời xa sinh mệnh anh, sợ mình sẽ mất đi cô! Từ nhỏ đến lớn muốn cái gì có cái đó, đây là lần đầu anh cảm thấy sợ hãi như thế, cả người mất đi năng lực suy nghĩ, toàn tâm toàn ý chỉ muốn giữ lại cô.

"Anh không biết anh đang nói gì đâu. . . . ."

Thấy anh hoảng sợ lại mất khống chế, ngược lại cô rất tỉnh táo, yên lặng nhìn anh, lấy tay ngăn cản anh đang hôn môi không hề có trình tự.

"Anh hiểu rõ anh đang nói cái gì, anh rất tỉnh táo." Anh phản bác.

"Nếu như anh đủ tỉnh táo, mới vừa rồi cũng sẽ không tổn thương em như vậy."

Thừa dịp anh bị cảm giác tự trách bao trùm, cô thừa cơ đòi lại công bằng.

"Thật xin lỗi, ngàn sai vạn sai đều là anh sai."

Không chọn cách vui đùa để biểu đạt tấm lòng, anh lấy lấy vẻ mặt hết sức nghiêm túc nhận lỗi với cô: "Về sau anh sẽ không, sẽ không bao giờ để em đau lòng, khổ sở nữa."

"Nói thì rất dễ, nhưng làm sao em biết về sau anh sẽ không tái phạm đây?" Cô nhủ mảy, cố ý để anh cảm nhận cảm giác bị ức hiếp.

"Anh sẽ viết thư hối lỗi. . . . . Không, giấy cam đoan cho em." Anh nguyện ý dùng tính mạng bảo đảm.

"Lúc tiểu học em đã viết một đồng ròi, một chút tác dụng thực tế cũng không có."

Cô xấu xa dội nước lạnh cho anh.

"Nếu em không tin, anh có thể tìm luật sư công chứng."

Trên mặt của anh hiện ra khổ sở, sự không tin tưởng của cô so với giết anh còn đau khổ hơn.

"Nếu anh không giữ lời, bất kể em trừng phạt anh thế nào cũng được, chỉ cần đừng rời xa anh là được."

"Vì sao?"

Cô gần như mềm lòng, nhưng còn chưa đủ, cô muốn anh bảo đảm nhiều hơn.

"Anh yêu em "

Anh khàn khàn thổ lộ lời yêu, vô dụng nằm sấp trên cổ cô.

"Đừng hỏi anh yêu em lúc nào, ngay cả chính anh cũng không biết, anh chỉ biết anh không thể cũng không muốn mất em."

Trong phòng rơi vào yên lặng chưa từng có, chỉ còn lại tiếng hít thở của nhau.

"Cho dù em không giống như anh yêu em, cho dù em ham muốn địa vị và tài sản của anh sao?" Hốc mắt cô nóng lên, suýt nữa không nhận được đưa tay ôm anh.

"Không sao cả, em muốn cái gì đều cho em, chỉ cần em vĩnh viễn ở lại bên cạnh anh."

Mất đi cô, cho dù có được toàn thế giới thì sao chứ? Chỉ là một thứ trống rỗng thôi.

"Cái tên đàn độn này!"

Cuối cùng cô không nhận được rơi lệ, đưa tay dùng sức ôm chặt anh.

"Đúng, em chỉ yêu đứa ngốc của em thôi."

Hiện tại mặc kệ cô nói gì anh cũng nhận, chỉ cần cô vui vẻ gạt đầu làm vợ anh, tất cả đều đáng giá: "Gả cho anh được không?"

"Được." Cô ngẹn ngào đồng ý.

Còn có cái gì tài sản, cả bảo tàng cũng không bằng tình yêu của người con trai này dành cho cô? Coi như hôm nay anh không một xu dính túi, cô vẫn sẵn lòng gả cho anh, ở bên anh cả đời.

"Anh có thể chuyển hết tất cả tài sản sang tên em, chỉ cần em đồng ý lấy anh." Anh nôn nóng đến choáng váng rồi, không nghe thấy cô nói gì cả.

"Em không muốn tài sản của anh, nhưng em đồng ý lấy anh."

Cô nở nụ cười xinh đẹp như hoa, cam kết tình yêu cả đời.

"Anh sẽ cố gắng làm việc để em có cuộc sống tốt hơn, anh cũng sẽ. . . ."

Anh không ngừng cam kết tương lai, cho đến khi câu trả lời của cô vất vả truyền vào trong đầu mới bỗng nhiên im lặng, đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt bởi vì vui mừng mà mở lớn, giọng nói cũng trở nên run rẩy.

"Em mới vừa nói cái gì? Nói lại lần nữa đi."

"Em nói em không muốn tài sản của anh, nhưng em đồng ý lấy anh."

Mắt cô ngẩn lẹ, vui sướng lặp lại một lần.

"Tại sao?"

Nhìn kỹ dung nhan của cô, anh có ảo giác mình đang chìm đắm trong mộng mị.

"Bởi vì em yêu anh."

Giang Mạnh Phi cúi nhìn anh, nhẹ nhàng nói: "Thanh danh, tài phú em đều không cần, em yêu anh chỉ vì anh là anh."

Anh sững sờ, pháo hoa dường như đang thấp sáng cả trái tim anh.

"Cho nên, chúng ta sống chung thành công, muốn kết hôn?"

"Ừ, sống chung thành công, chúng ta kết hôn đi!"

Cô hôn môi anh, nụ hôn này, nhân chứng vĩnh hằng.

Tình yêu có trăm ngàn hình dạng, cưới thù, thật không có gì ghê gớm lắm

Bạn đang đọc truyện *Sống Chung Thì Có Gì Đâu Ghê Gớm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.